

САРА АДАМС

Це сталося в Нешвіллі - 4

ПРАВИЛО Забороони

1. ЛЮСИ
2. ЛЮСИ
3. КУПЕР
- 4.ЛЮСИ
- 5.ЛЮСИ
- 6.КУПЕР
- 7.ЛЮСИ
- 8.КУПЕР
- 9.ЛЮСИ
- 10.КУПЕР
- 11.ЛЮСИ
12. КУПЕР
- 13.ЛЮСИ
- 14.ЛЮСИ
15. ЛЮСИ
- 16.КУПЕР
- 17.ЛЮСИ
- 18.КУПЕР
- 19.ЛЮСИ
20. ЛЮСИ
- 21.КУПЕР
- 22.ЛЮСИ
- 23.ЛЮСИ
- 24.КУПЕР
- 25.ЛЮСИ
- 26.КУПЕР
27. ЛЮСИ

28.ЛЮСИ

29.КУПЕР

30.ЛЮСИ

31.КУПЕР

32 ЛЮСИ

Сара Адамс
Правило Заборони
Серія Це сталося в "Нешвіллі"

КНИГА ПЕРША

*Перекладено групою Books-UA
Копіювання та розповсюдження заборонено*

Редактор-перекладач: Каріна Б.
Обкладинка: Ліда

1. ЛЮСІ

Я розкинулася, як морська зірка, витягнута з океану і висохла на килимі моєї нової спальні. Я сиджу тут уже годину, дивлюся, як обертаються лопаті вентилятора, і думаю, що вже могла б увімкнути шоу, але в будь-якому разі, який у цьому сенс? Мої друзі-фанати в наші дні так само цікаві, як і все, що показують по телевізору. Крім того, лопаті вентилятора не наповнюють вас романтичними ілюзіями про цей паршивий, *паршивий* світ і змушують вас відчувати, що ви отримаєте все, про що завжди мріяли. Ні, Фанні, Фандрик, Фантазія і Фендалл, не кажіть мені, що я отримаю свій щасливий кінець у цьому житті. Вони просто...

"О, боже мій". Звук голосу мого старшого брата відриває мене від моїх фанатських розваг, і я повертаю голову в бік, жмурячись на його розмиту постать, що заповнює мій дверний отвір. "Це жалість наступного рівня, Люсі". Дрю входить у мою кімнату, буквально переступає через моє марне тіло, вкриті цукерковими обгортками, і безжально відсмикує фіранки.

Я шиплю, як вампір, якого щойно легко перемогли в надскладному сюжеті, коли світло падає на моє тіло. *Світло було ключем увесь цей час!* Мої м'язи надто слабкі й виснажені через 48-годинний запій, у якому я жалію себе, щоб навіть прикрити очі рукою. "Припини це, придурок. Закрий їх і залиш мене в спокої!"

Він височіє наді мною і хитає головою з каштановим волоссям, ніби не може повірити в жалюгідну подобу людини, якою я є. Я визираю через свою меланхолію рівно настільки, щоб помітити, що мені скоро потрібно його підстригти. "Подивися на себе. У тебе все обличчя в шоколаді, і від тебе пахне".

"Грубо. Я ніколи не смерджу. Я можу тижнями обходитися без дезодоранту і все одно... - Я піднімаю руку і здригаюся, коли відчуваю свій запах. "О так, чорт забирай, це погано".

Його брови підняті, і він киває головою з невеселою посмішкою. "Тобі потрібно забратися з цієї кімнати. Я дав тобі кілька днів, щоб ти надулася, що все вийшло не так, як ти хотіла, але тепер настав час підводитися і рухатися далі.

"Я не дуюся".

"У тебе дійсно випнута губа".

Я втягую образливу губу назад у рот і прикушую її. Дрю простягає руку, і я беру її, тільки тому, що мені справді потрібно до туалету, а зовсім не тому, що потай я знаю, що він має рацію, і я досить довго борсалася. Коли кілька днів тому мій світ завалився, перше, що я зробила, це зателефонувала Дрю, щоб він приїхав за мною і моїм сином Леві - не так, щоб забрати нас із ресторану, а приїхав за нами з Атланти, штат Джорджія, де я прокладала свій власний шлях, влаштовувала своє життя для мене самого, який живе мрією і з терпеливим терпінням терпить невдачі в усьому цьому.

Дрю навіть оком не моргнув, коли я попросила його прийти й допомогти мені зібрати мою гідність і відвезти її додому. Від самого початку він був не в захваті від мого рішення виїхати з Теннессі й подалі від нашої родини, тому, не вагаючись, він сказав: "Будь там завтра, сестричко. Я приведу вантажівку". І він це зробив. Він провів увесь наступний день, допомагаючи мені зібрати речі в цій брудній (дуже смердючій) квартирі, а потім відвіз мене назад у свій дім у Нешвілі, де ми з сином житимемо (безплатно, *благослови його* Господь) у недалекому майбутньому.

Єдина причина, з якої я зміг провести останні кілька днів, розмовляючи зі своїми лопатями вентилятора, полягає в тому, що мої чудові батьки взяли мого чотирирічного малюка на кілька днів, поки я розпаковую речі й облаштовуюся. Я не думаю, що вони мали на увазі притиснути мою дупу до килима і лежати тут увесь вікенд, заводячи чудових друзів-фанатів, але це те, що я зробила, і нікому не дозволено судити мене, тому що судити недобре.

Щойно я встаю, Дрю оцінює мене, і дозвольте мені сказати вам, йому *не* подобається те, що він бачить. "Мені здається, у тебе у волоссі пташине гніздо. Іди прийми душ."

"Мені не хочеться приймати душ. Я просто побризкаю трохи сухого шампуню, щоб перебити сморід. І можливо, птахи".

Він хапає мене за руку, коли я намагаюся відвернутися. "Як твій старший брат, я кажу тобі ... Іди в душ, або я покладу тебе туди разом з одягом і всім іншим, тому що, бачить бог, твоїй теж не завадило б помитися".

Я примружуюся і встаю навшпиньки, щоб виглядати більш страхотливо - думаю, ефект був би кращим, якби я не відчувала, як шоколад розмазується по обличчю. "Я доросла жінка з дитиною, тож твої погрози старшого брата більше не діють".

Він повільно нахилиє голову, показуючи, що він приблизно на 19 мільйонів футів вищий за мене, і встановлює прямий зоровий контакт. "На тобі піжамні штани з динозавром. І доти, доки ти дзвониш мені, витягуючи картку *молодшої сестри*, коли тобі потрібна моя допомога в чомусь, погрози старшого брата враховуються.

Я обурено підіймаю підборіддя. "Я ніколи цього не роблю". Я *безумовно роблю це постійно*.

"Прийми душ, а потім одягни купальник".

Я видаю звук відрази "фу", як доросла людина, якою я і є. "Я НЕ збираюся плавати з тобою. Усе, чого я хочу, - це з'їсти огидну їжу на винос, по вінця наповнити свій організм глутаматом натрію, а потім залізти під ковдру, доки наступний рік не принесе нові блискучі обіцянки щастя".

Він мене не слухає. Він розвертає мене і штовхає в бік ванної. "Приступай до справи, смердючка. Подобається тобі це чи ні, але ти одягаєш купальник і йдеш зі мною. Минуло надто багато часу відтоді, як ти бачила сонце, і ти маєш вигляд трупа". Я почуваюся щасливою, що він не згадав, що я пахну так само.

"Я ненавиджу басейн". Тепер я мультяшний персонаж, і мої руки - довгі обвислі локшини, що волочаться по підлозі, коли мене штовхають у бік ванної.

"Тоді нам пощастило, що ми не йдемо до одного з них. У другій половині дня ми з моїм приятелем вирушаємо на човні кататися на вейкборді. Ти теж підеш."

Тепер я нерухомо стою у ванній, насупивши брови у своєму похмурому настрої, коли Дрю відсуває фіранку в душі і вмикає воду. Він риється під раковиною і дістає пухнастий рушник, кидаючи його на стільницю. Просто зараз він дарує мені жорстку любов, але я знаю, що під усім цим домінуванням ховається м'яка, м'яка середина. У Дрю є одне вразливе місце в житті, і це я. Ніжність поширюється і на Леві, за асоціацією і тому, що його щоки такі пухкі й круглі, що ви не можете втриматись, щоб не перетворитися на калюжку тремтячого желе, коли він вам посміхається.

"Хіба це не так, як... несхвально ставиться до пропуску роботи в середу?" - Запитую я, намагаючись вколоти його, щоб він залишив мене наодинці з моїми шоколадками і сумом.

"Так, але сьогодні *неділя*". Засудження в його голосі звучить хрипло. "І якщо в однієї з моїх пацієнток не почнуться пологи, у мене вихідний по неділях".

Я видихаю повітря через рот, видаючи звук моторного човна, бо я надто безмозка і спустошена шоколадом з моєї вечірки жалості для швидких відповідей. Що сумно, бо швидкі повернення - це мій коник.

"Люсі", - каже Дрю, нахиляючись, щоб спіймати мій погляд, наче він знає, що мої думки почали блукати назад темним тунелем у країну зневіри. Він вказує позаду себе на димлячий струмінь води. - Заспівай, змий і повтори процедуру. Ти відчуєш себе краще". Він нахиляється вперед і драматично фиркає. "Можливо, навіть повторити кілька разів. Потім переходи до зубної щітки, бо я думаю, що щось заповзло тобі до рота і померло". Брати і *сестри такі милі*.

Я сильно б'ю його по руці, а він просто посміхається, ніби радий бачити, що я проявляю якісь ознаки життя. "Але якщо серйозно, дякую", - тихо кажу я. "Дякую, що прихистили і мене. Ти завжди рятуєш мене". Того дня, коли я зрозуміла, що місячні затримуються на тиждень, саме Дрю поїхав до магазину і купив мій тест на вагітність. Це він обійняв мене, коли я плакала, і сказав, що мені не доведеться справлятися самій, бо він буде зі мною (а потім мої батьки швидко прибрали його з дороги і нагадали мені, що вони теж будуть зі мною). Це одна з причин, через яку я переїхала в Атланту рік тому - не тому, що хотіла втекти від них, а тому, що хотіла довести собі, що можу стояти на своїх ногах і підтримувати свого сина.

Попередження про спойлер: я не можу.

Я двадцятидев'ятирічна мати-одиначка і безробітна перукарка (мене звільнили з салону, в якому я працювала), якій доводиться жити зі своїм старшим братом, бо в мене немає жодного пенні заощаджень. Виявляється,

діти коштують мега дорого. І коли ви вирішуєте жити далеко від своєї системи підтримки як батько-одинак, вам доводиться віддавати свою дитину до дитячого садочка (що коштує ваших грошей) і наймати няньок, коли ви хочете кудись поїхати на вихідні (що коштує ваших грошей), або наймати няню на повний робочий день (що коштує твоя душа)., хоча батько Леві, Brent, платить аліменти, це просто не цілком достатньо, щоб допомогти мені випередити рахунки і борги. Brent непоганий хлопець або щось на кшталт цього, і він навіть запропонував доплатити, щоб допомогти мені створити фінансову подушку, але з якоїсь причини я б вважала за краще почати носити тенісні туфлі без шкарпеток і продавати їх моторошним людям на eBay, які хочуть, щоб вони були спітнілими, ніж я візьму гроші у Brenta. У нього завжди було занадто багато емоцій у моєму житті. У якийсь момент я, можливо, плекала надію, мріяла про те, що одного разу ми справді станемо сім'єю, але не тепер. Ці мрії давно випарувалися, і тепер, щоразу, коли він пише мені після опівночі, кажучи щось на кшталт *"Чому б нам ніколи не бути разом, тільки удвох?"*, я знаю краще, ніж відповідати.

Крім того, не питайте, звідки я знаю про спітнілі черевики.

Дрю м'яко посміхається мені, і йому справді не потрібно нічого казати, бо ми маємо цю споріднену телепатію, яка дає мені змогу зазирати в його голову. Він усе одно каже. "Ти б зробила те саме для мене".

"Так. Звичайно, я б так і зробила". Але мені це ніколи не знадобиться, бо в Дрю весь час своє спільне життя.

Він притягує мене в обійми і цілує в маківку. "Мені шкода, що ти засмучена, але я радий, що ти вдома і ви з цим ідіотом розлучилися".

"Він не був ідіотом!" І ось так просто я дратуюся і хочу вивернутися з його рук, але він не дозволяє мені - просто тримає мене міцніше.

"Так, був. Тобі просто потрібно трохи відійти від нього, щоб побачити це".

"Ні, Ендрю, він просто не був таким гладким і *супер крутим*, як ти, і саме тому він тобі не подобався. Але він не був ідіотом.

Я справді не знаю, чому я так сильно захищаю Тіма. Я не була закохана в нього або щось у цьому роді. Насправді, саме тому ми й розлучилися. Не було жодної іскри, і ми були здебільшого друзями, які цілувалися (і не так часто). Я навіть ніколи не знайомила його з Леві, бо десь у глибині душі я завжди знала, що наші стосунки нікуди не подінуться. Мені трохи соромно в цьому зізнаватися, але я зустрічалася з ним тільки тому, що він був *поруч* і був доступний. Я була новачком в Атланті, зайнявши відкриту вакансію в новому салоні, і він був одним із моїх перших клієнтів. Ми порозумілися, почали зустрічатися (якщо це взагалі можна так назвати, оскільки ми майже не бачилися через те, що я не мала друзів чи сім'ї, які могли б допомогти посидіти з дитиною), і на кілька місяців стало звичкою виходити на вулицю суботніми вечорами, коли я могла дозволити собі найняти п'ятнадцятирічного підлітка, що жив далі по вулиці. Однак у неї було активніше життя на побаченнях, ніж у мене, тож мені довелося замовити їй кілька тижнів побачень і заплатити їй цілий статок.

Потім сусідка по кімнаті, з якою я переїхала в Атланту, заручилася зі своїм хлопцем і попросила достроково розірвати наш договір оренди, щоб вона могла переїхати до нього. Я, будучи жінкою, яка глибоко боїться конфронтації, від щирого серця погодилася, перш ніж згадала, що не довіряю нікому іншому жити зі мною і моїм сином. Якийсь час я намагалася самотійно впоратися з фінансами, але потім тягар став занадто важким. Я прострочила орендну плату на два місяці, а потім втратила роботу в салоні,

бо продовжувала відмовляти занадто багатьом клієнтам. Я згадувала, що дуже важко бути батьком-одиначком без близької системи підтримки? Виявляється, більшості начальників справді начхати на те, що ваша дитина лежить удома зі шлунковою хворобою і не може цього дня піти в дитячий садок. Насправді їх хвилює тільки те, що ви не прийшли на роботу і не заробили їм тих грошей, на які вони розраховували.

Отже, мене звільнили, а наступного тижня ми з Тімом розлучилися, і *тоді* я отримала офіційне повідомлення про виселення від свого домовласника. Мені не потрібно було часу, щоб подумати про те, що робити. Я зателефонувала Дрю і сказала, щоб він приїхав за мною, а потім відрізала Атланту, як невдалий кінець.

Зараз я відчуваюся пригніченою, але не тому, що сумую за Тімом. Я в депресії, тому що *не* сумую за Тімом, і моє життя здається мені набагато більш безладним, ніж слід було б у двадцять дев'ять років. Наче я оплакую те, що, як я сподівалася, могло статися, але не сталося.

"Ні, - каже Дрю, - він мені не сподобався, тому що, коли я прийшов у гості і ми втрьох пішли вечеряти, він сказав, що йому холодно, і прийняв твій светр, коли ти його зняла, і віддала йому".

Я відчуваю, як у моїх грудях закипає знайомий захист. "У нього *проблеми зі щитоподібною* залозою, і він також не відчуває себе обмеженим гендерними нормами. І я ж сказав тобі, мені навіть не було холодно!

"Тоді чому ти взяла мою толстовку після того, як він узяв твою?"

"Тому що..." Я рада, що він обіймає мене, щоб не перехопити мій переможений погляд. "Минуло шість місяців відтоді, як я бачила тебе востаннє, і я сумувала за тобою?" Я не можу дозволити Дрю дізнатися, що я теж іноді знаходжу Тіма дратівливим, інакше він додасть це до свого

постійного списку під назвою "Дрю знає краще, ніж Люсі". Однак це солідний список.

Цього разу він тицяє пальцем у моє найделікатніше місце на ребрах, перш ніж відпустити мене. "Прийми душ, жінко. І поквапся, будь ласка, а то ми запізнаємося".

Ну, це жарт з його боку, тому що я навіть не хочу зустрічатися з ним і його тупим *приятелем*, і мені абсолютно байдуже, якщо ми запізнаємося. Насправді, мені хочеться дати своєму братові урок, тому я витрачаю дуже багато часу, відтворюючи кожен сумну сцену в душі, яку я коли-небудь бачила, дозволяючи бризкам води бити мене по обличчю, поки сумна музика грає з динаміка в моїй спальні.

Бах, бах, бах, бах.

Я вистрибую зі своєї мокрої шкіри і притискаюся спиною до кахлю, упевнена, що мене ось-ось уб'є ввічливий убивця, який любить стукати, перш ніж увійти, але тут з-за дверей лунає голос Дрю. "Я за кілька секунд від відключення гарячої води, і не думай, що я цього не зроблю. Крім того, цього достатньо, Саро Маклахлан". Він вимикає мій *Супер Сумний мікс* і замість цього кричить "Ice Ice Ice Baby".

Какашечне обличчя.

Я хочу розлютитися на Дрю, але замість цього використовую всю свою силу волі, щоб не розреготатися.

Я - плаксива дитина всю дорогу до човнового причалу. *Сонце занадто яскраве. У мене болить голова. По радіо немає нічого хорошого.* Чесно кажучи, я здивована, що Дрю не відчинив двері, не потягнув за ручку і не

виштовхнув мене на шосе. Це те, що я б зробила, якби помінялася ролями, тому що навіть я не хочу тусуватися зі мною просто зараз. Проте він спокійно поставився до мого роздратування, вимкнув радіо, дав мені свої сонцезахисні окуляри і запропонував зупинитися, щоб випити Адвіл. Справді, підозріло, наскільки солодким стає мій брат.

В останню хвилину я навіть запитала його, чи можемо ми зробити піт-стоп біля будинку наших мам і тата, щоб я могла провідати Леві. Давайте будемо чесними, Леві зі своїми двома найулюбленішими людьми у світі, тож він не сумує за мною. Моя мама, напевно, нагодувала його такою кількістю солодких ласощів, що він зовсім забув моє ім'я.

Коли двері відчиняються, і я бачу мою маленьку красуню, світле волосся розпатлане в різні завитки, очі блищать від передозування цукру, а губи таємниче вкриті білою пудрою, мої підозри підтверджуються.

Я дивлюся вниз на свою дитину, а потім на її бабусю і дідуса, що стоять струнко позаду неї, на їхніх обличчях написано пустощі. "Це несподіваний візит... ну, знаєш, щоб переконатися, що всі дотримуються правил, - кажу я, розтягуючи останнє слово, начебто я детектив, що нахиляє її авіаторів, повністю занурений у їхні трюки.

Обидва дідусі й бабусі вдають, що нервово ковтають, і я різко опускаюся, щоб опинитися на рівні очей із Леві. Я простягаю руку і проводжу пальцем по його верхній губі, підносячи цукрову пудру ближче до ока для огляду. "Мммм... саме так я й думала. Залишки пончика." Він хихикає і облизує губи майже до носа, щоб висмоктати всю можливу крупичцю цукру. *Я добре його навчила.*

Моя мама кладе руку на плече Леві і стискає його. "Будь сильним, приятелю".

Я примружуюся, дивлячись на свою матір (теж мою найулюбленішу людину у світі) і підхоплююся на ноги, встаючи перед нею, як сержант зі стройової підготовки. "Скільки?" Мій голос загрозливо гарчить. Леві знову хихикає, і я дивлюся на нього зверху вниз. "Ти думаєш, це смішно, маленька людина?"

"Мам, ти така дурна".

"Скільки?" Я знову повторюю це своїй мамі, не звертаючи уваги на чарівного хлопчика з пухкими щоками. Вона піднімає підборіддя і демонстративно підтискає губи. "Я розумію ... Ось як це буде? Чудово. Я знаю, до кого звернутися, коли захочу дізнатися правду.

"Люсі, давай, нам потрібно йти", - каже Дрю, трохи нетерпляче позаду мене. *Хтось загубив свою кумедну кістку.*

Я піднімаю палець позаду себе в його напрямку і шикаю на нього, перш ніж зробити повільний крок прямо перед моїм батьком. Його очі розширюються, і я знаю, що з ним буде легко впоратися. "Отже, містере Маршалл, ви збираєтеся говорити, або нам доведеться зробити це важким шляхом..."

"ТРИ!" - випалює він, і тоді моя мама кидає на нього смердючий погляд.

Я посміхаюся і поправляю уявні окуляри на перенісці. "Я так і думала. Сер, мем, ви випадково не знаєте, який вплив чинить занадто велика кількість цукру на..."

Я не встигаю закінчити речення, бо Дрю перекидає мене через плече і несе геть. "Бувайте, хлопці", - каже він з посмішкою і махає рукою. "У нас будуть наші телефони, якщо ми вам знадобимося".

"ПОЧЕКАЙ! Дозволь мені хоча б поцілувати свою дитину на прощання, ти, великий бовдуре."

Він зупиняється і відступає на кілька кроків, нахилиючись так, що я опиняюся на рівні губ Леві. Він сміється і сміється, побачивши мене на плечі "Дядька Дрю", та так сильно, що я ледве можу поцілувати його в солодку щоку від його сміху.

"Люблю тебе, дитинко. Будь добрим до бабусі й дідуса, - кажу я йому, відчуваючи, як моє серце болісно стискається при думці про те, що я знову його залишу. За винятком тих випадків, коли мені доводилося працювати, ми з Леві не проводили багато часу порізно минулого року. Хоча я рада бачити його возз'єднаним із сім'єю, у мене також є сильне бажання залишатися поруч із ним. До того ж набивати обличчя пончиками звучить нескінченно краще, ніж кататися на човні з Дрю і його приятелем.

"Веселіться, ви двоє", - кажуть мої батьки, виходячи з себе, щоб обійняти один одного і помахати рукою, коли Дрю проводить нас і садить мене на переднє сидіння своєї машини.

Після нашої двадцятихвилинної поїздки ми під'їжджаємо до пристані для яхт, і я не поспішаючи виходжу з машини. Можливо, якщо я рухатимуся досить повільно, він залишить мене позаду і просто дасть мені змогу згорнутися калачиком де-небудь під деревом.

Він бачить мої витівки наскрізь. "Боже мій, Люсі, мені обов'язково приковувати тебе до себе наручниками? Ти пливеш на цьому човні. Перестань бути скалкою в дупі й рухайся далі".

"Що сталося з містером Конгеніальністю після поїздки на машині?" - Запитую я, виходячи і зачиняючи свої двері.

Він дістає холодильник із багажника і посміхається мені, його очі темно-синього кольору, майже чорні, наповнені обожнюючим роздратуванням. "Я сподівався, що ти викинеш усе це з голови, щоб Джонні Доцова Хмара не пішов за нами по воді".

"Ти ж знаєш, мені не потрібно було приходити сьогодні. Якщо тобі потрібна була щаслива супутниця, ти міг би просто запросити когось із тих завзятих дівчат, які тебе люблять".

"Я не хотів приводити зухвалих дівчат. Я хотів взяти тебе з собою".

Я примружуюся і схрещую руки на грудях. "Ми говоримо про ставлення, вірно? Тому що в мене класні цицьки". *Брехня.* Ці дівчата втратили всю свою сміливість чотири роки тому в зрілому віці двадцяти п'яти років, коли в мене з'явилося молоко.

Дрю ставить холодильник на гарячий тротуар. "Знаєш, у грудей є важливі функції крім зовнішнього вигляду".

Я морщуся. "Фу. Я ненавиджу, коли ти накидаєшся на мене як АКУШЕР-ГІНЕКОЛОГ."

"Нічого не можу з цим вдіяти. Це моя робота. Якщо ти не хочеш це чути, не говори зі мною про свої циці. " Він мотає головою в бік заднього сидіння. "Хапай рушники, і давай займемося водою".

"Одна година", - кажу я, хапаючи рушники і слідуючи за ним, як уперте цуценя, що не хоче ходити на повідку, але знає, що в нього немає вибору. "Я залишаюся на одну годину, і все. А потім я повертаюся до своїх діток із шоколадними батончиками".

"Так ти хочеш сказати, що їси немовлят?" Я намагаюся штовхнути його, але він ухиляється від мене. "Просто залазь у човен, Яа", - каже Дрю, борючись із посмішкою, і простягає руку, щоб допомогти мені перелізти через перила.

Опинившись у човні, я проводжу долонями по яскраво-білій оббивці. Він гарячий на дотик, і я не можу не посміхнутися мрії мого брата, що збулася. Він завжди хотів мати човен, і нарешті йому це вдалося. Останні кілька років він працював не покладаючи рук, закінчив медичну школу, а

потім пройшов ординатуру і все інше, через що доводиться проходити лікарям. Тепер він АКУШЕР-гінеколог у невеликій приватній практиці, і це був його офіційний "лікарський" подарунок самому собі.

Якщо не брати до уваги того, що брат почувається трохи ніяково через те, що він увесь день працює в тісному контакті з жіночими тілами, я не можу не замислитися над питанням, чому він досі не одружений. Він симпатичний, веселий і товариський. Жінки кохають його, але він цього не потерпить. Він ходить на побачення (багато), але ніколи не був зацікавлений у тому, щоб стати розсудливим.

Взявши рушник, я кладу його на розпечену шкіру, перш ніж сісти, щоб не обпекти сідниці. Я влаштовуюся зручніше, неохоче відчуваючи, що Дрю мав рацію; мені справді приємно перебувати на вулиці, коли сонце лоскоче мою шкіру. "Отже, хто з приятелів піде з нами? Марті, що пердить, чи Стівен, що пітніє?" Як не дивно, у всіх друзів Дрю є жахливі недоліки, настільки, що я починаю цікавитися, чи не страждає він комплексом краси і відмовляється спілкуватися з кимось, хто красивіший за нього.

"Купер", - каже він, запихаючи холодильник у маленький бічний відсік.

Ах, так, сусід по кімнаті, який нещодавно з'їхав. Я ще не зустрічав цієї людини. Він переїхав до Дрю близько року тому, одразу після того, як я поїхала з міста, і вони, мабуть, одразу ж стали найкращими друзями. Однак Дрю не дозволяє мені називати їх так, тому я намагаюся робити це якомога частіше.

"Хм... Купер Какашка".

"Не роби цього".

"Я повинна. Інакше як я зможу запам'ятати його ім'я?"

Дрю не дивиться на мене, закріплюючи тент човна. "Повтори це про себе п'ять разів".

"Купер Какашка. Купер Какашка. Купер Ка..."

"Я не це мав на увазі, і ти це знаєш", - каже Дрю, озирнувшись через плече з тим самим виразом обличчя, який буває в акторів *SNL*, коли вони намагаються не дати глядачам побачити, як вони сміються. *Він сумував за мною.*

Я заплющую очі й відкидаю голову назад, відчуваючи, як сонце обпікає мої повіки, і намагаюся уявити, який жахливий недолік Купера мені доведеться терпіти весь день. Поганий Б.О.? Колючі Зуби? Жирне волосся? Ймовірно, важка комбінація кожного з них.

Я не знаю, і в будь-якому разі це не має значення. Я просто збираюся відкинутися на теплу шкіру і проспати весь день безперервно. Дрю змусив мене приїхати сюди, але він не може змусити мене посміхатися або прикидатися, що я насолоджуюся життям зі Скупером Купером. *Бачиш*, тепер я ніколи не забуду його імені. Мій метод працює.

Я чую кроки, що наближаються по причалу, але мої очі здаються занадто важкими, щоб відкрити їх. Ймовірно, весь цей глутамат натрію справді потрапляє в мій кровотік і намагається забальзамувати моє тіло.

"Привіт, Куп", - каже Дрю, і я відчуваю, як усе моє тіло напружується від страху. Він тут. Що ж це буде? Мої гроші на Б.О. "Просто кинь свої речі туди, поруч із Люсі. О, до речі, це моя сестра, Люсі."

Я думаю, це мій сигнал розплющити очі і спробувати вдавати, що я не бачу мерзенну, пророслу волоссям родимку на кінчику носа цього хлопця.

2. ЛЮСІ

Я розплющую очі від раптового сліпучого світла і бачу постать чоловіка; його важко розгледіти, коли сонце світить просто над головою, наче він щойно спустився з небес. Я піднімаю руку, щоб прикрити очі, і ... О БОЖЕ, ПРИПИНИ ЦЕ ПРЯМО ЗАРАЗ! Це не може бути один із друзів Дрю. Купер Какашка гаряча штучка. У мене в мозку відбувається коротке замикання, коли я дивлюся на милі, милі й милі струнких, засмаглих, підтягнутих, *спокусливих* м'язів. Я впевнена, що виглядаю божевільною, просто дивлячись на нього, всі слова висихають і застряють у мене в горлі, наче я ніколи раніше не бачила чоловіка. Але правда в тому, що я ніколи не бачила такої людини, як ВІН - принаймні, за межами фільмів.

Його скуйовджене світле волосся спадає укладеними, але невимушеними пляжними хвилями, досить довгими, щоб упасти на одну брову і завитися на потилиці, начебто воно *повинно* бути непокірним. У нього яскраві очі, від яких кидає в жар, кришталево чиста блакить таїтянської води, а посмішка сліпуче - білі зуби на тлі бронзово-засмаглої шкіри. Хто-небудь, дайте мені шматок скла - думаю, я могла б розрізати його щелепою. Мені дуже шкода, але правда в тому, що порівняно з цим хлопцем усі інші чоловіки виглядають як неохайні маленькі хлопчики, які мають просто піти додому і перестати намагатися.

Можливо, у мене вже є сонячне отруєння, і в мене просто галюцинації. Він занадто чудовий, щоб бути справжнім.

"Приємно, нарешті, познайомитися з тобою, Люсі". Галюцинація говорить!

О боже, це означає, що я теж маю говорити. Він простягає мені руку для рукостискання, і раптом я почуваюся ідіоткою, яка ніколи не повинна

залишати свій будинок. Моєму мозку ніколи раніше не доводилося діяти під таким тиском, і я не можу впоратися з виглядом його великої руки, що чекає, коли моя шкіра торкнеться його шкіри, і ВАУ, мій розум робить це більш чуттєвим, ніж потрібно. Оскільки всі мої думки плутаються самі з собою, я простягаю ЛІВУ руку (а не праву, як зробила б звичайна людина для рукостискання), щоб прийняти його привітання. Так, це правда, і мені болісно ніяково, коли я обхоплюю його пальці своїми, наче я маленька англійська пампушка, а потім просто погойдую його руку з боку в бік, наче це риба.

Так, це круто, я просто зістрибну з човна просто зараз.

"Привіт", - кажу я, протягуючи звук "П" занадто довго, а потім різко відпускаю його руку. Я схожий на робота, якого щойно облили водою і який працює зі збоями.

Його брудно-світлі брови піднімаються на лоб і змішуються з хвилястими локонами. Потім він обдаровує мене веселою, натягнутою посмішкою, і весь мій світ перевертається з ніг на голову. Б'юся об заклад, він не збентежений і не здивований моєю дивиною, тому що це така нормальна реакція на нього. Він просто припускає, що так поведуться жінки.

Дрю з'являється поруч із Купером і робить цей дружній ляпас по спині. "Тобі доведеться вибачити Люсі сьогодні. Вона трохи не в дусі після переїзду".

"Це круто", - каже Купер з усмішкою, що тане, від якої мені хочеться хихикати. "І розрив зі своїм хлопцем, вірно? Дрю ввів мене в курс справи.

Чи завжди ковання було таким важким?

"Хлопець?"

Дрю усміхається з посмішкою. "Так. Тім - пам'ятаєш його? Причина, через яку близько години тому в тебе по всьому обличчю був розмазаний розтоплений шоколад?" Я збираюся вдарити свого брата.

Мені хочеться крикнути: *"БУДЬ КРУТИМ, ЧУВАК!"* Очевидно, що це найгарячіший хлопець, якого я коли-небудь бачила, тож як щодо того, щоб не казати йому, що я набивала обличчя цукерками і була повною невдахою, добре?

"О, так. Він. Тім. Так, ми розлучилися. Все скінчено - повністю скінчено. *"Припини базікати, Люсі!"*

Це недобре і нечесно. Я не готова до цього. Я не повинна була стикатися з чоловіком такого калібру так скоро після розриву з абсолютно байдужим хлопцем. Якби це була відеогра, я б просто якимось чином натрапила на чит-код і тепер зіткнулася б із фінальним босом, щоб перемогти. Рівень 100: Гаряча найкраща подруга брата.

Дрю серйозно дивиться на мене, ніби я збожеволіла, і знаєш що? Я зійшла. "Люсі, я думаю, тобі потрібно трохи поспати".

Ні, мені потрібно поцілуватися з Купером.

"Так", - кажу я з хрипким сміхом, від якого всім стає не по собі. Я схоплюся зі свого місця і йду шукати в холодильник воду, просто щоб мати привід відвести погляд від Купера і зібратися з думками. "Я думаю, що в мене зневоднення. Тут спекотно, вірно?"

Ніхто не відповідає, але обидва чоловіки виглядають трохи приголомшеними, коли я п'ю воду. *Я так хочу пити.*

Нарешті, Дрю хитає головою і підходить ближче до мене, щоб понизити голос. "Гей, з тобою все гаразд?" Зараз він напрочуд ніжний, неправильно витлумачуючи мої дії як дії жінки, яка ось-ось вибухне несамовитими риданнями, а не нервовим сміхом, який хихикає.

Це прекрасно. Нехай краще він думає, що я божеволію через Тіма, ніж пускаю слину, побачивши ідеального самця на носі човна. "Так. Вибач. Просто... все ще перетравлюю все це.

Якщо він на це не купився, Дрю не подає виду. Він швидко обіймає мене, потім повертається, щоб сісти на місце капітана і завести човен.

"Добре, давай забиратися звідси, поки пристань не стала занадто жвавою. Купере, ти не розв'яжеш нас?

Він так і робить. Але спочатку Купер проводить рукою по волоссю і ставить капелюх із плоским козирком назад на голову, доводячи свою сексуальність до нездорового рівня. Я спостерігаю за цим краєм ока, як таємний вбивця.

Щойно ми проїжджаємо через пристань, Купер плюхається на одну з лавок попереду і витягує свої довгі ноги перед собою, дивлячись на озеро. Дрю озирається через плече на мене, яка все ще стоїть у дальньому задньому кутку човна, і дивиться на мене так, немов боїться, що мені, можливо, доведеться довічно лягти в лікарню. "Ти збираєшся сісти? Я збираюся прискорюватися".

"Ох. Звичайно." Було б дивно, якби я просто сіла просто тут, на підлозі?

Я думаю, Дрю знає, що я обмірковую це, тому що він смикає головою вперед і знижує голос. "Іди посидь там із Купером. Він хороший хлопець. Я б не запросила його сюди, якби думала, що він буде грубим із тобою".

ХА! Він думає, що я боюся сісти поруч із Купером, бо боюся, що він чіплятиметься до мене. Абсурдність усього цього змушує мене зігнутися навпіл від сміху.

Я не хочу сидіти поруч із Купером, бо я не очікувала, що найсексуальніший чоловік у світі приєднається до нас сьогодні в цій

пригоді на човні, і тому в мене ноги шерстистого мамонта. Крім того, у мене був цілковитий намір відлякати будь-якого жахливого, спітнілого, жирного, неохайного друга, якого Дрю привів із нами, тож я вдягнула найкорисніший і найстаромодніший комбінезон, який коли-небудь бачив світ. Це погано, друзі. Дуже погано. Це купальник, що залишився від моєї зустрічі з плавання у випускному класі тисячу років тому. Це один із тих спеціальних брендів swimteam, який має вигляд фарби для краваток, але в найгірших кольорах, які тільки можна собі уявити, а тканина більше не гладенька і гладенька. Вона пошарпана, груба і трохи обвисла у всіх невідповідних місцях.

На щастя, я завбачливо одягла маскування - одяг, який не покидатиме моє тіло весь день.

Я ковтаю і намагаюся змусити свої ноги перестати тремтіти, поки, спотикаючись, пробираюся на ніс. Я сідаю на своє місце, наче ми граємо в "Музичні стільці", і хтось просто вимкнув музику, тож моє місце ось-ось зникне. Чому я така?

Сідаючи, я щільно підтискаю під себе ноги, щоб Купер не помітив волосинки на моїх ногах завдовжки в один дюйм, і дивлюся куди *завгодно, тільки не на чоловіка, що сидить праворуч* від мене.

Дрю додає газу, і двигун реве, коли човен злітає, відкидаючи волосся мені на обличчя. Вітер - такий шмаркач, що намагається зняти з мене маску тільки для того, щоб збентежити мене. Я закриваю їх руками і мрію про те, щоб я була однією з тих жінок, які весь час мають невимушено сексуальний вигляд із волоссям, що в'ється навколо обличчя, як у принцеси Діснея. Ну, знаєте, ті, кому ніколи не потрібно турбуватися про гоління ніг, тому що вони користуються звичайним воском? Ті, хто ніколи не носив купальник зі

шкільних років і володіє тільки маленькими, майже нічого не значущими номерами, які демонструють їхні великі цицьки і тугі булочки.

Ну, мої цицьки, можливо, трохи завеликі з боку сили тяжіння, але вони великі, суцільна чашка С (хоча ви ніколи не дізнаєтеся про це з того, як вони зім'яті в цій несамопитій цілісній страві), але мої щоки з ямочками. Чесно кажучи, мене влаштовують мої ямочки на щоках, тому що я люблю тако і пончики, але один погляд на такого чоловіка, як Купер, говорить мені, що він би так не вчинив. Я беззастережно зараховую його до категорії *інструкторів тільки з пілатесу*.

Намагаючись бути непомітною, я крадькома кидаю на нього косий погляд, мало не вистрибуючи зі своєї шкіри за борт моторного човна, коли помічаю, що він теж дивиться на мене. Наші очі зустрічаються на один прискорений удар серця, і мені здається, що я бачу небезпечний блиск у його очах, перш ніж я відриваю від нього погляд і повертаюся до води. *Чи не підморгує він мені?* Я кусаю губи і намагаюся стримати збентежену посмішку. Як мені пережити цей день із ним? Я звикла до затишного Тіма, який влаштовується зручніше і читає книжки, а не до небезпечного Купера, що виблискує очима.

Однак думки про Тіма наводять мене на думку! Коли ми в'їжджаємо в бухту і Дрю глушить двигун, я тягнуся до своєї сумки і дістаю книжку. Просто відчуття теплої матової обкладинки між пальцями допомагає мені розслабитися. Так, це добре. Я можу уткнутися носом у сторінки, як зазвичай, і дозволити історії забрати мене в інше місце.

Інше місце, де Купер не встає зі свого місця, не тягнеться до задньої частини своєї майки і не стягує її через голову. Місце *далеко-далеко* від чітко окресленого, твердого як камінь живота, що ідеально ширяє в полі мого зору. О боже, стає все гірше. Купер дістає балончик сонцезахисного

крему і починає наносити на своє тіло приємний, зміцнювальний для м'язів блиск, потім втирає його, його великі біцепси і плечі напружуються і напружуються під час руху.

Я навіть не підозрювала, що побачити Адоніса V у реальному житті було в моєму списку бажань, але ось ми тут, і я перевіряю це - і закінчую.

"Гарна книжка? Голос Купера долинає до мене, змушуючи мене сором'язливо відірвати погляд від його пакування пива і подивитися на його задоволену посмішку".

Попалася.

Мої щоки палають, і все, що я можу зробити, це моргнути і знову опустити погляд на свою книжку, бажаючи її чарівним чином перенести мене в її світ. Бо в цьому разі я й гадки не маю, як взаємодіяти з чоловіком, який має такий вигляд. Він весь із м'язів і харизми, а просто зараз я на 97% складаюся з шоколадних батончиків і глутамату натрію.

3. КУПЕР

Що ж, це найгірше.

Ходімо на човен зі мною та моєю сестрою, Купере. Це буде весело, Купере.

Знаєш що, Дрю, це зовсім не весело! Передбачається, що його сестра виглядає огрядною, його жіноча версія. У неї має бути глибокий, хрипливатий голос, і якщо я примружуся, то переплутаю її з Дрю. Саме так, як сподівається кожен хлопець, виглядатиме молодша сестра його найкращого друга.

Люсі, однак, до біса чудова.

Вона абсолютно не схожа на Дрю. Єдине, що у цих двох є спільного, - це їхні очі. За винятком того, що на Дрю вони просто сині. У чувака блакитні очі, кінець історії. У Люсі це темно-сині райдужки, обрамлені довгими темними віями. У неї м'яка молочно-біла шкіра, а волосся темно-каштанове, майже каштанове, але не зовсім.

Найгірша частина з усіх? У неї такий вигляд, як у сусідської дівчини. Такий милий, що не може дивитися мені в очі, поки я без сорочки. Такий, від якого її щоки рожевіють щоразу, коли я з нею розмовляю. Минуло багато років відтоді, як я зустрічав жінку, яка щиро червоніла, і ось вона тут, обсмикує поділ свого покривала і кидає на мене потаємні погляди, коли думає, що я не дивлюся.

Але я все ж таки дивлюся.

Мої периферійні пристрої були націлені на неї з того моменту, як я ступив на борт човна. Що підводить мене до моєї наступної проблеми і, насправді, до найгіршої частини всього цього. Вона під заборноюю. З таким

самим успіхом у Люсі над головою могла б блимати неонові вивіски "НЕ ДОТИКАЙСЯ". Вона не тільки сестра Дрю, а й щойно пережила розставання, і, якщо я правильно пам'ятаю, у неї є маленький хлопчик. Я знаю про розрив стосунків не тільки тому, що Дрю перебільшив це, як ідіот, коли я вперше сів у човен, а й тому, що він позичив мою вантажівку, щоб перевезти її назад із Джорджії. Називайте мене поверхневим, скільки хочете, але якби я знав, що Люсі має такий вигляд, я б запропонував піти за нею замість нього. Але він би мені цього не дозволив, бо він дуже піклується про неї. Він висловлював свою ненависть до її колишнього хлопця Тіма відтоді, як вони познайомилися. У нього навіть не було по-справжньому вагомої причини для своєї неприязні, тільки те, що цей хлопець не заслуговував на неї. Тепер я мушу погодитися. Лише кілька хвилин у товаристві Люсі доводять, що вона інша - особлива.

"Купер! Ми повинні стрибнути зі скелі!" Жінка на ім'я Бейлі відриває мене від моїх думок, бризкаючи водою мені в обличчя.

Приблизно через десять хвилин після того, як ми кинули якір, підійшов човен, повний моїх і Дрю друзів. Вони причалили до нас, увімкнули гучну музику і кинули поплавці у воду. Усі майже одразу ж стрибнули у воду, гріючись на сонечку і насолоджуючись водою. Але не Люсі.

Вона кинула один погляд на наших нових супутників і їхні бікіні та присіла навпочіпки на носі човна з книгою. Ніхто не змушував її приєднатися до нас, і оскільки я поняття не маю, як мені поводитися з нею, я теж цього не зробив. Я просто намагаюся наслідувати приклад Дрю, але мені здається неправильним залишати її там, у човні, саму. З іншого боку, він дійсно сказав, що вона була дуже вбита горем. Можливо, вона просто не відчуває цього сьогодні і хоче побути сама.

"Купер?" - Запитує Бейлі. "Чорт забирай, ти мене чув?"

Я моргаю і повертаю до неї голову. Вона посміхається мегаватною посмішкою, сидючи на своєму яскраво-жовтому ананасовому поплавці, і я знаю, що вона фліртує. Вона завжди фліртує зі мною, тому що в нас уже якийсь час трапляються раз у раз переривчасті інтрижки, які ні до чого не приводять і, чесно кажучи, ніколи не приведуть.

"Вибач, стрибки зі скелі - так, звучить непогано". Я переводжу погляд назад на човен, хоча насправді звідси я не можу бачити Люсі. "Давайте вирушимо за кілька хвилин. Я зараз повернуся." Я пливу до сходів і дорогою маю пройти повз Дрю.

Він виставляє переді мною руку з пивом, щоб я не міг пройти повз, тому що, мабуть, він тепер вишибала. "Куди ти прямуєш?"

"Взяти воду". БРЕХНЯ. Я ЗБИРАЮСЯ ПОБАЧИТИСЯ З ТВОЄЮ СЕСТРОЮ.

Його очі трохи звужуються, але він прибирає руку. "Добре. Тільки не чіпляйся до Люсі, гаразд? Вона проходить через деякі важкі випробування".

Моя голова відкидається назад. "Мене обурює натяк на те, що я коли-небудь буду *чіплятися* до жінки".

"Ти знаєш, що я маю на увазі". Так, на жаль, я знаю. Він каже мені залишити її в спокої. У його очах читається попередження, і це до біса загрозливо. Я ніколи не був у такій люті від Дрю, і мені це не особливо подобається.

Це було близько року тому, коли я переїхав із Шарлотти, штат Північна Кароліна, на користь меншого місця ... подалі від моєї колишньої. Я подав заявки в кілька провідних маркетингових фірм по всій країні, і Hampton Creative стала першою співбесідою, яку я отримав. Це відразу ж мені дуже сподобалося, і я отримав величезне підвищення (і надбавку до зарплати) з моєї останньої посади. Усе швидко стало на свої місця, і я

дізнався через друга друга про хлопця на ім'я Дрю Маршалл, якому потрібен сусід по кімнаті. У нас була коротка телефонна розмова, під час якої ми обидва вирішили, що інший звучить цілком нормально, а потім наступне, що я пам'ятаю, я живу в Нешвілі (блаженно далеко від Джейні) з чудовими роботами і чудовим сусідом по кімнаті. Це було ідеальне місце, щоб заново відкрити себе - і я це зробив.

Протягом останнього року моїм девізом було *"Нічого, крім веселощів"*. Я багато ходжу на побачення, багато ходжу кудись, і я нібито став тим хлопцем, якому ти дзвониш, коли хочеш добре провести час. Я думаю, що кожне побачення, на якому я був, було підсвідомим середнім пальцем для моєї колишньої. *Вона не хотіла мене, тож я доведу, як багато жінок бажать мене.* Проблема в тому, що вона не спостерігає за мною. Вона була занадто зайнята тим, що закохалася в когось іншого, вийшла заміж і завела сім'ю.

Я думаю, ви могли б сказати, що я відхилився від свого звичного шляху торік, і я тільки зараз розумію, у цей момент, коли я ловлю себе на бажанні провести час із Люсі Маршалл, що Дрю знає тільки *цього* Купера - того, хто так до біса змучений тим, що його серце розривається, що він вимовив слово *"зобов'язання"* як лайку. Він нічого не знає про ту людину, якою я був у Шарлотті. Цей епізод у моєму житті - повна картина для нього, і, звісно, йому сподобалася ця версія як його веденого, але він не хоче, щоб я був поруч із його молодшою сестрою.

"Я розумію, і все добре, чувак".

Він киває, і я киваю, і тепер усе залагоджено. Я триматимуся подалі від Люсі.

Тільки я цього не роблю.

Я вхожу в човен і обертаю рушник навколо талії, перш ніж мої ноги несуть мене прямо до носа, де вона сидить. Мій погляд відразу ж падає на голі ноги Люсі, витягнуті перед нею. Вона так захоплена своєю книгою, що спочатку навіть не помічає, що я стою тут. Але потім вона дивиться вбік, встановлює прямий зоровий контакт із моїм пупком і намагається підібгати під себе ноги так швидко, що ледве не впускає свою книжку в озеро.

Вона ще жодного разу не заговорила зі мною по-справжньому, окрім м'якого "Привіт", яке вона мені передала раніше, і найдивнішого рукостискання в моєму житті. Однак якимось чином він теж став моїм улюбленим. Вона дивна, і мене тягне до неї так, що це лякає мене - лякає, бо якби Дрю дізнався, він перетворив би мене на євнуха.

"Привіт. Привіт", - каже вона, соваючись на стільці, її очі бігають на всі боки, щоб не дивитися на моє обличчя занадто довго. Я змушую її нервувати. "Що трапилося?" Вона агресивно відкидає пасмо волосся з очей і нарешті по-справжньому дивиться мені в обличчя.

Вона завмирає, наче не очікувала, що я посміхатимуся їй зверху вниз.

"Можу я присісти?"

Ці довгі темні вії моргають. "Так, звісно". Вона вказує на те місце, де я сидів раніше, але я сідаю не там. Я сідаю поруч із Люсі (трохи занадто близько) і дивлюся на неї через плече, помічаючи ще один рум'янець на її щоках.

"Тобі весело?" - Запитую я.

"Ммм. Так, дуже весело". Її голос трохи писклявий.

Я усміхаюся і киваю в бік її книжки. "Невже? Бо це має такий вигляд, ніби ти просто сиділа тут і читала весь день, замість того, щоб добре проводити час".

Вона дивиться на мене поверх своєї книжки з пустотливою посмішкою. Цей вираз змушує мій шлунок стиснутися - що дивно, бо він не робив цього вже давно. "Хто сказав, що читання не може бути кумедним?"

"Ти говориш, як моя вчителька в третьому класі". Я помічаю, що посмішка Люсі трохи тьмяніє, і вона морщить ніс, опустивши очі до своїх колін, бо думає, що я щойно образив її. Тільки тому, що це терміново, я ігнорую знак *"НЕ ДОТИКАТИСЯ"* і штовхаю її плечем. "Тим не менш, я був по вуха закоханий у неї. Ти б бачив, скільки зірочок у мене в таблиці читання."

Це змушує Люсі розсміятися, біля її рота з'являються ямочки, і раптово я розумію, що змусити її сміятися - це все, чого я хочу. Ну, знаєте, як друг. Тому що, незважаючи на те, що я знаходжу її до смішного привабливою, я також не збираюся намагатися почати щось із жінкою, яка щойно пережила розставання. Вона вразлива, а я не стерв'ятник, тож я просто змушу її посміхнутися із суто дружніх міркувань. Крім того, вся ця ситуація зі смертельним поглядом Дрю була трохи лякаючою.

"Значить, ти великий любитель пофліртувати, так? Наприклад, тобі важко розмовляти з жінкою і не намагатися спокусити її?"

Сміх виривається в мене з рота, бо я ніби як не можу повірити, що в неї вистачило сміливості ось так обізвати мене. "Можливо, це трохи менш моторошно, ніж ти кажеш, але так, я думаю, ти могла б назвати мене кокеткою".

"Ну що ж..." Вона тицяє пальцем у мій бік. "Ти не повинен робити все це тут, зі мною. Мені не потрібні репліки".

"Як ти думаєш, чому я даю тобі репліки?"

Вона знизує плечима і вдає, що зацікавлена своєю книжкою. "Тому що ти побачив книжкову молодшу сестру Дрю тут, на човні, і відчув себе погано, що я була сама, і, як типовий фліртуєчий хлопець, ти відчув, що твоя робота - розважати мене." Вона піднімає очі. "Я кажу, що звільняю тебе від відповідальності".

Недовірлива усмішка розтягує мої губи, бо вона мені справді подобається. Мені подобається, що вона говорить те, що думає, і не боїться називати це так, як вона бачить це від самого початку. За винятком того, що цього разу вона бачить усе неправильно. "Я тут розмовляю з тобою не тому, що ти сестра Дрю, повір мені". Насправді, те, що вона сестра Дрю, єдина причина, через яку я *ще не* запросив її на побачення. "І ти знаєш, я думаю, що я ображений тим, що ти так легко перетворила мене на *нікчемного хлопця-фліртувальника*".

"Ти справді образився?"

"Можливо".

Вона примружує очі. "Добре, я даю тобі одну хвилину, щоб переконати мене, що я неправильно тебе зрозуміла".

Я здивовано піднімаю брову. "Ти серйозно?"

Вона дивиться на свій телефон і проводить пальцем по екрану, поки не починає цокати хвилинний таймер. "Годинник цокає", - каже вона.

Що ж, стріляй. Раптово це стає важливим з причин, які я не зовсім розумію. Я сідаю прямо і прочищаю горло. "Добре. Я працюю у сфері маркетингу. Я з Шарлотти..."

Вона морщиться. "Ці ласі шматочки тобі не допоможуть. Пірнайте глибше. Залишилося сорок секунд".

"А-стріляй, гаразд. Я люблю розкладати пасьянс на своєму комп'ютері. Я дуже близький зі своїми батьками; ми розмовляємо майже

щодня, хоча здебільшого це робиться для того, щоб допомогти їм зрозуміти, як знову змінити вхід на телевізорі. Я люблю пекти, але в мене це жахливо виходить. І в мене є притулок для тварин, які зазнали жорстокого поводження".

На її телефоні задзвенів будильник, і в неї відвисла щелепа. "Це правда?"

"Ні", - кажу я зі сміхом. "Але я відчував, що подаю для себе не дуже переконливі аргументи і потребую додаткових очок".

Вона сміється і хитає головою з удаваним докором. "Як я вже сказав, типовий хлопець, що фліртує, напевно".

Я думаю, вона не помиляється. Я спеціально перетворив себе на цього хлопця. То чому ж мені так незручно володіти ним зараз? Можливо, я трохи втомився від цього. Можливо, я готовий почати повертатися на свій колишній шлях.

"А як щодо тебе?"

"О, я прямо належу до книжкової категорії. Я ніколи навіть не намагаюся фліртувати, бо це завжди погано закінчується". Її обличчя зараз таке серйозне. Вона справді каже це від щирого серця. "Я бачу, ти дивишся на мене скептично, але це правда. Я повна протилежність твоїм особистостям і особистостям Дрю.

Ах, до речі про Дрю, мені справді час вставати і залишити Люсі в спокої. Вона посміхається, значить, моя місія виконана. (*Ура знайомому фліртуєчому хлопцеві, який виконує свій обов'язок!*) Але з якоїсь причини я не можу. Я не хочу повертатися у воду разом з усіма іншими. Я хочу сидіти тут і дивитися, як ця гарна жінка червоніє, і продовжувати вести з нею дивні розмови, які змушують мене посміхатися більше, ніж я посміхався після Джейні. Отже, я роблю неправильну річ і простягаю руку через

сидіння (не ту, що найближче до Люсі, тому що я, можливо, і дурний, але в мене немає бажання померти) і влаштовуюся зручніше.

"Ви двоє справді здаєтеся дуже різними. І ви безумовно не схожі один на одного". Чому я додав цю останню частину?

Її ніс знову зморщується від незручної посмішки. "Ну, більшість людей вважають його досить сексуальним, тож я не зовсім знаю, як до цього поставитися".

Я примружую одне око. "Ти запрошуєшся на комплімент? Намагаєшся змусити мене знову фліртувати з тобою?"

Її усмішка зникає, і тепер у неї совині очі. Рум'янець повернувся. "Що? Ні! Я просто констатувала факт, а зовсім не ловила рибу. Я навіть не люблю компліменти, бо ніколи не знаю, що з ними робити, і..."

"Люсі, розслабся", - кажу я зі сміхом. "Я просто знущався з тебе". Я хочу знову вдарити її по плечу, але утримуюся, бо я святий і дуже хороший друг.

"О". Вона знову відкидається на спинку лавки і сміється над собою. "Мені дуже шкода. Я... ось чому я волію читати, а не розмовляти з людьми. Менше шансів принизити себе". Вона знову втикається носом у книжку, ніби збирається стрибнути в неї, *читаючи "Стиль веселки"*.

Я ще не готовий втратити її через цю книжку.

"Ну, тепер, коли ти зізналася, що використовуєш цю книжку тільки для того, щоб сховатися", - я викидаю її з її рук і кидаю на лавку навпроти нас, - "у тебе немає вибору, окрім як відкласти її і піти потусуватися з нами".

Вона переводить погляд із води, де всі плавають, назад на свої коліна. "Мені тут добре нагорі. Проте, дякую".

Що? Вона взагалі не збирається виходити до води? Можливо, Дрю мав рацію, і Люсі дійсно важко переживає розставання з Тімом. "Добре, добре, я

не наполягатиму на тому, щоб ти пішла туди з нами. Розставання - це важко, тож я розумію бажання просто розслабитися на самоті".

Вона видає різке "ха", а потім її рука тут же злітає, щоб прикрити рот. "Я не хотіла сміятися", - каже вона через свою руку. "Це просто..." Вона хитає головою. "Не бери в голову".

Гаразд, це, безумовно, була не реакція жінки, яка страждає від розбитого серця. Мій настрій піднімається. *Тім Шмім*. "Ти справді збираєшся заманити мене в пастку, а потім залишити в підвішеному стані?" Я забираю її руку від рота. "Що ти збиралася сказати?"

Люсі дивиться туди, де моя рука накриває її руку. Я відпускаю це, розуміючи, що вже доторкнувся до неї двічі за п'ять хвилин, хоча мав доторкнутися до неї *ніколи в житті*. "Справа не в розставанні. Не кажи Дрю, бо це вдарить йому прямо в голову, але мені ніколи так сильно не подобався Тім. Причина, через яку я не хочу плавати, не має жодного стосунку до мого розриву стосунків".

Вона кидає на мене погляд, трохи сором'язливий і стриманий, але сповнений сенсу, і тепер я хвилююся, що Дрю мав рацію. Уперше за довгий час я почуваюся невпевнено в собі. Я... *дістаю* її?

Я доволі прямолінійний хлопець, тому замість того, щоб сьогодні вночі лежати без сну і гадати, я запитую: "Це я? Я доставляю тобі незручності? Тільки скажи слово, і я повністю залишу тебе в спокої..."

"Я не голила ноги!" - раптово каже вона, переводячи погляд на мене, ніби не хотіла так швидко видавати свій секрет.

Я, однак, борюся з посмішкою, відчуючи полегшення від того, що я не зовсім непривабливий для неї - не те щоб я хотів бути привабливим для неї. Тому що, ви знаєте... Я не можу. "Це не така вже й велика справа".

"Ні, я не думаю, що ти це розумієш. Я давно не голила ноги... тижні. Це погано. Мій погляд несвідомо починає ковзати вниз до її ніг, але вона швидко простягає руку і хапає мене за підборіддя, утримуючи його піднятим. "Не дивись! Що ти робиш?! Я щойно сказав тобі, що це ніяково!"

Тепер я сміюся, нічого не можу із собою вдіяти. "Ну, і чого ти від мене чекаєш? Ти щойно поставила переді мною червону кнопку і сказала мені не натискати на неї. Звичайно, я збираюся. "Щось у моїй свідомості попереджає мене про усвідомлення того, що я говорю не просто про те, щоб дивитися на її волохаті ноги. Мій погляд ковзає до краю човна, очікуючи побачити, як Дрю спрямовує меч у мій бік, погрожуючи дуеллю.

Крім того, ні. Я не думаю, що тяга, яку я відчуваю до Люсі, має якийсь стосунок до принципу червоної кнопки, а, навпаки, має прямий стосунок до того, що мені щиро подобається розмовляти з нею, відчуваючи, що я й гадки не маю, що вона скаже далі, і радіючи, що нічого не виходить з її вуст, якщо тільки це абсолютна правда. Вона одразу ж дає вам зрозуміти, що вона не з тих жінок, які грають в ігри. І знаєте що? Я втомився від ігор.

Люсі щільніше підтискає під себе ноги і кидає на мене попереджувальний косий погляд.

"Давай." Я воруху пальцями перед собою. Вона кидає на мене запитальний погляд. "Покажи мені".

"Ні! Я не буду тобі *показувати*. Я залишуся, притулившись до своєї книжки, і дозволю вам із Дрю насолоджуватися часом із цими восковими ляльками Барбі". Вона робить жест "*киш*", і мені дуже не подобається, що вона, схоже, думає, що я захоплююся "восковими ляльками Барбі". За якого хлопця вона мене приймає? І чому мене так турбує сьогодні те, що всі, здається, сприймають мене інакше, ніж я сам? Чорт забирай, можливо, я відхилився від шляху більше, ніж припускав.

"Люсі. Мені начхати..." Я збирався сказати щось іще, але, дивлячись на неї, я відчуваю, що вона надто мила для лайки, тож я виправляюся. "Лайно. Мені *насрати* на волосся у тебе на ногах, і нікому іншому теж. Послухай, я доведу це". Я простягаю руку і хапаю її за ногу, витягуючи її і її ногу з-під неї. Перш ніж вона встигає заперечити, я ніжно проводжу рукою від її щиколотки вгору по гомілці до коліна, і я можу сказати вам одну річ, мені справді *наплювати* на волосся. Я хотів, щоб цей жест був грайливим і кумедним і розтопив кригу між нами, але натомість я відчуваю, як з кінчиків моїх пальців злітають іскри. *Недобре мати таку сильну реакцію на жінку, від якої мені потрібно триматися подалі.*

Я переводжу погляд на її обличчя, і її рот відкритий, очі широко розкриті, щоки пунцово-червоні. "Я не можу. повірити. Ти. Просто... зробив. Це." Вона моргає на мене, а потім на те місце, де я ще не прибрав руку з її коліна. Мені потрібно його пересунути. Я ПОВИНЕН пересунути його. Але я не хочу цього робити. Її шкіра тепла під моєю долонею, і дотик до неї відчувається інакше, ніж до будь-кого іншого. "Боже мій, ти справді кокетка".

Її слова діють як відро холодної води. Вона не думає, що я щирий, а також ... *сестра Дрю*. Я не можу так поводитися з нею.

Я посміхаюся і прибираю руку. "Вибач. Я не намагаюся *спокусити* тебе, клянусь, - кажу я, наголошуючи на цьому слові, щоб нагадати їй про її більш ранню безглузду заяву. Пора повернути нас у френдзону - напевно, мою найменш улюблену з усіх зон. "Але тепер, коли я не тільки бачив, а й торкався твоїх волохатих ніг, і ти не бачиш, як я з криком тікаю, у тебе немає вибору, окрім як стрибнути з нами".

"Стрибок зі скелі?! Ні." Вона люто хитає головою. "Ні, ні, ні, ні. Я не займаюся подібними речами".

"Під 'такими речами' ти маєш на увазі хвилюючі веселощі?"

"Не змушуй мене нагадувати тобі про мою книгу. Я вирушаю в них у всілякі хвилюючі пригоди".

Я присуваюся трохи ближче, сама того не бажаючи. "Я б сказав, що книги створюють ілюзію веселощів. Але повір мені, немає нічого кращого за справжні".

Вона піднімає брову, і я можу заприсягтися, що вона теж присувається ближче. "Я буду стверджувати, що ти помиляєшся. Дослідження показують, що читання книжки насправді підвищує рівень серотоніну у вашому мозку і знижує стрес".

"Ти знаєш, що ще вивільняє серотонін і зменшує стрес?" Я дивлюся, як Люсі ковтає, і її погляд опускається на мій рот. "Стрибок зі скелі", - шепочу я із самовдоволеною посмішкою.

Куточки її губ так м'яко піднімаються, коли вона продовжує дивитися на мене, через що цей момент здається дивно інтимним і напруженим. Цікаво, чи відчуває вона те саме тяжіння, що й я?

"Купер!" Бейлі та її подруга Джессіка співуче дивляться на мене з води. "Давай же! Підемо до скель."

"Так, Купер". Тепер це Дрю, який насміхається над їхніми кокетливими голосами. *"Поїхали! Мені потрібно, щоб ти тримав мене за руку, поки ми стрибаємо!"* Його голос звучить безглуздо, і за ним слідує охання. Я уявляю, як Бейлі і Джессіка обидві б'ють його в живіт.

Я озираюся на Люсі, і її новий замкнутий вираз обличчя вражає мене. "Ви, хлопці, йдіть без мене".

Вона хмуристь брови, ніби не може зрозуміти, що я хотів би залишитися з нею на цьому човні, а не вирушити з іншими до скель.

Ми обидва чуємо кроки на човні і, піднявши очі, бачимо, що Бейлі прямує до нас, мокра і не обтяжена рушником. Вона підходить і встає прямо переді мною, і я, чесно кажучи, нервую, що вона спробує сісти мені на коліна або щось на кшталт цього. Це класичний стиль Бейлі і саме така злегка владна особистість, від якої я починаю втомлюватися. До Джейні мене ніколи не приваблювали жінки з таким характером, і, оскільки Люсі - це прожектор, що висвітлює моє життя, я можу абсолютно ясно бачити всі місця, де я втратив зв'язок із собою за останній рік.

На щастя, Бейлі залишається стояти. Однак вона грайливо тягнеться до моєї руки і намагається підняти мене. "Та годі тобі. Мені потрібно, щоб ти пішов зі мною! Я занадто налякана, щоб стрибати самотійно". Ні, це не так; вона прикидається сором'язливою, щоб привернути до себе увагу. Я знаю, що в неї немає проблем зі стрибками з цих скель, бо я бачив, як вона робила це багато разів раніше.

"Ні, ви всі продовжуйте. Я не хочу залишати Люсі саму," кажу я, змушуючи увагу Бейлі раптово переключитися на красиву жінку, яка сидить, зіщулившись, у кутку, щільно прикривши коліна.

"Ох. Ну що ж... Люсі, ти теж хочеш піти?" До її честі, Бейлі справді звучить привітно.

"Е-е, ні, дякую".

"Ти впевнена?" - Запитує Бейлі, сліпуче посміхаючись Люсі. Я практично бачу, як Люсі зіщулюється в мене на очах. Про що, чорт забирай, вона думає, що їй потрібно боятися?

"Ага. Я в порядку".

Задоволена, Бейлі знизує плечима і сильніше смикає мене за руку. "Добре, добре, вона сказала, що все гаразд, тож ходімо". Я не рухаюся з місця, і Бейлі в розпачі починає оглядати човен. Вона помічає книжку Люсі,

що лежить на іншому сидінні, хапає її і кидає на коліна Люсі з заступницькою посмішкою, яка дратує мене. "Ось так. Це виглядає як кумедне читання! Тепер тобі є чим зайнятися, поки нас не буде." Вона знову хапає мене за зап'ястя, смикаючи сильніше. Тепер я просто роздратований. "Давай, Купере! Мені потрібно, щоб ти стрибнув зі мною!"

Щось змінюється в очах Люсі, коли вона переводить погляд із книги на Бейлі, потім на мене. Нарешті вона відкидає роман убік і встає - очі в очі Бейлі. "Насправді, стрибки зі скелі, зрештою, звучать як забава. Я в справі".

4.ЛЮСІ

Я НЕ В СПРАВІ. Тож дуже не в собі. Насправді, я б сказала, що я досить міцно вибув з гри.

З кожним кроком, який я роблю, підіймаючись цим схилом, я все більше і більше сумніваюся у своїй психічній стійкості. Очевидно, що в моїй голові неправильно спрацьовують якісь циліндри, раз я так легко піддалася ревнощам. Одну хвилину я блаженно читаю на яхті. Наступної миті Купер опиняється поруч зі мною, посилаючи електричні струми по моєму тілу одним поглядом, а потім я підхоплюся, наче невдаха у фільмі, кидаючи виклик паскудній дівчині заради хлопця, який ДАЛЕКО не в моїй лізі.

Тепер я майже на вершині скелі, і все, що я хочу зробити, це впасти на землю і розпластатися всім тілом, щоб якомога сильніше притулитися до землі. Це жахливо. І ТАК високо! Найгірше те, що я тут одна, а всі інші внизу плавають у воді й повторюють моє ім'я. *Супер*. Мені подобається, коли люди скандують моє ім'я, щоб змусити мене стрибнути з п'ятдесятифутової скелі.

Треба було залишитися вдома.

Я досягаю вершини, і мої ноги підкошуються, коли я дивлюся через край. Оооооо, ні. Я не можу цього зробити. Я вже згадувала, що смертельно боюся висоти? Так боюся, що навіть уникаю скляних перил на другому поверсі торгового центру. Я ідіотка, що погодилася на це - що дозволила гіпнотичним аквамариновим очам Купера захопити мене в пригоду. Я НЕнавиджу пригоди. Якби була сорочка з таким написом, я б купила її і носила щодня з відповідним капелюхом.

"З тобою все гаразд там, нагорі, Люсі?" Дрю кричить із води. Він знає про мою боязнь висоти і поставився скептично, коли я сказала, що стрибну.

Я була ображена його недовірливим поглядом у той час. Тепер я хочу повернутися в минуле і стрибнути в його обійми, як маленька дитина, і сказати йому, щоб він відвіз мене додому і захистив від поганих хлопців.

"Супер!" - Кричу я з краю, піднімаючи два великі пальці вгору. "Просто насолоджуюся видом!"

Я чую, як Бейлі та її подруга хихикають з води, але Дрю каже: "Тобі не обов'язково стрибати. Просто спускайся назад".

Спуститися назад? Це звучить чудово. Насправді мені дуже подобається цей варіант. Чи є тут поблизу ліфт, якого я не бачу?

"Не слухай його, Люсі". Тепер це голос Купера. Він звучить як диявол на моєму плечі, і я хочу сказати йому, щоб він заткнув свій прекрасний рот. "Ти можеш це зробити! Стрибай".

Я ще раз заглядаю за край, і мій зір робить те, що починає звужуватися, через що здається, що вода стає все далі. Мій погляд переміщується на Купера, і я помічаю його підбадьорливу посмішку і мокре волосся. Мене вражає, як дивно, що я взагалі тут, нагорі. Я ніколи не була тією дівчиною ... Дівчиною, яка відчуває потребу справити враження на когось, особливо на хлопця. Але я не знаю. Я відчуваю поруч із Купером щось особливе. Я хочу справити на нього враження. Можливо, я просто емоційно нестійка? Можливо, це жахлива тиснява на відскок? Можливо, я виставляю себе дурепою, тому що такий хлопець, як він, нізащо не зацікавився б мною? Усе перераховане вище, я думаю, але незалежно від причини, дивлячись на нього зверху вниз, мені вперше в житті хочеться підстрибнути. Я не можу цього пояснити.

Шкода, що я не можу, бо мої ноги відмовляються рухатися, і я не можу їх зупинити. Зараз моє тіло перебуває в режимі збереження на автопілоті, і все, про що я можу думати, це про те, що в мене є син, заради якого я

справді хочу залишитися в живих. Я переміщаюся повністю назад, поки не опиняюся на одному рівні з кам'яною стіною позаду мене. Гострі виступи тиснуть на мої лопатки, але мені це подобається, бо це означає, що я в безпеці в контакті з Матір'ю-Землею.

"Я не можу цього зробити!" Я заплющую очі і кричу, готова терпіти всі глузування і підсмажування, які група хоче кинути на мене. Усе гаразд; я все одно ніколи їх більше не побачу, а Дрю виглядав так, ніби волів би, щоб я взагалі не стрибала. Я повинна була прислухатися. Дрю завжди правий.

"Так, ти можеш". М'який голос Купера поруч із моїм обличчям змушує мене підстрибнути (але не з обриву).

Я розплющую очі і бачу, що він стоїть просто поруч зі мною, з оголеними грудьми і блискучими очима. Вони коли-небудь перестануть це робити? Його світле волосся здається темнішим за мокре, вода стікає з його волосся і стікає по м'язистих плечах, грудних м'язах, гладенькому пресу... І тепер я повинна припинити відстежувати шлях цієї краплі води, поки він не спіймав мене на тому, що я збоченка.

Моє серце шалено калатає, коли він підходить трохи ближче. Він коли-небудь так мчав раніше? Я не думаю, що я коли-небудь фізично усвідомлювала своє серцебиття з Тімом. Мені було затишно з ним, ніби я могла приємно подрімати в будь-який час і прокинутися повністю відпочилою.

Купер виглядає небезпечним, коли його усмішка стає ширшою, і він бере мене за руку. "Ти не пошкодуєш про це", - каже він, і раптово, незважаючи на те, що я міцно стою на цій скелі, мій шлунок відчуває, що я перебуваю у вільному падінні.

Я ковтаю. "Це більше падіння, ніж я думала".

"Просто означає, що так буде веселіше".

Я бурчу. "Ми з тобою думаємо по-різному".

Він стискає мою руку, і я намагаюся сказати своєму дурному тремтячому серцю заспокоїтися. Купер - кокетка; він, імовірно, теж узяв би мою маму за руку, якби вона боялася стрибати. Це те, що він робить. Він просто такий хлопець, розумієш? Той, хто достатньо впевнений у собі, щоб виявляти прихильність до всіх, кого зустрічає. Міг би зачарувати навіть розлюченого троля. Це - тримання мене за руку - нічого для нього не означає.

Ось чому мене так бісить, що це щось означає для мене.

"Тоді думай більше, як я, тільки цього разу. Якщо тобі це не подобається, я ніколи не змушу тебе робити це знову".

Мої очі навшпиньки піднімаються до краю обриву, і мій шлунок перевертається. "Якщо мені це не сподобається, я візьму твій мобільний телефон і кину його у воду".

Він сміється. "Мені здається, це справедливо. Поїхали." Він нахиляє голову до краю, і я роблю глибокий вдих.

Я ледь встигаю вимовити "*добре*", як Купер тягне мене за собою, мчачи на всіх парах до краю. Мої ноги залишають тепло каменів, і мій шлунок підскакує до горла, коли ми падаємо. Я кричу, як маленька дівчинка, і рука Купера так міцно стискає мою, обіцяючи, що він весь час зі мною. Метелики пурхають по моєму тілу всього на частку секунди, перш ніж ми падаємо у воду, і вона поглинає нас.

Темрява оточує мене на мить, перш ніж я відчуваю, як рука Купера витягує мене на поверхню, і, на мій подив, я виринаю, сміючись. Я розплющую очі й бачу, що він відкидає волосся з обличчя й усміхається так, що в мене всередині все перевертається навіть сильніше, ніж під час стрибка з тієї скелі.

"Я зробив це!" Я верещу, відчуючи прилив гордості, полегшення і ... так, серотонін проноситься через мене.

Перш ніж я навіть усвідомлюю це, я сміюся і пливу до нього, маючи намір обійняти його за шию, щоб відсвяткувати. Однак, коли я підходжу ближче, погляд Купера падає поверх мого плеча, а потім його рука злітає з води, щоб дати мені п'ять.

Дай п'ять.

Правильно.

Реальність поглинає мене так само, як і вода, і я згадую, що Купер із тих хлопців, які можуть роздобути будь-кого, кого захочуть. Я просто сестра Дрю. Він не хоче мене. Увесь цей флірт на скелі був просто його способом змусити мене почуватися комфортніше перед стрибком. Це була дружня послуга, яку він мені надав.

"Це було приголомшливо, Люсі. Так тримати. Як ти відчуваєшся?" - запитує він, але якийсь вогник, здається, зник із його очей. Я думаю, тепер, коли він отримав дозу адреналіну, з ним усе гаразд.

Я збираю свою найкращу посмішку на кшталт *"Я-в-повному-порядку-з-цим-я-я-я-люблю -давати-п'ять"* і плескаю його по руці. "Я думаю, твій мобільний телефон доживе до наступного дня".

Він усміхається й утримує мій погляд. Чесно кажучи, він такий привабливий, що мені доводиться відвернутися, бо дивитися на нього і знати, що в мене ніколи не буде такого чоловіка, як цей, - це болючіше, ніж розставання з Тімом. Тільки після того, як я повертаюся до сходів, я дозволяю своїй усмішці зісковзнути.

Стрибати було приємно.

Мені було приємно, коли на мене дивилися так, як Купер дивився на мене з тієї скелі.

Я відчуваю, як щось усередині мене змінюється, нові лінії розлому прокладають собі шлях через моє серце, і в мене таке відчуття, що вони нікуди не подінуться.

Піднявшись сходами, я дивлюся вниз на мокру сорочку, яку весь день носила поверх купальника, і намагаюся віджати її. Це просто смішно. Кого хвилює, що я ношу безглуздий купальник? Кого хвилює, що я маю трохи неохайний вигляд? Кого хвилює, що в мене волохаті ноги? Ці дві секунди вільного падіння із серцем у горлі змусили мене дещо зрозуміти: я недостатньо напружуюся. У якийсь момент свого життя я перестала стрибати. Настав час почати все спочатку.

Я хапаю поділ своєї сорочки і стягую її через голову. Світ, познайомся з моєю цілісною краваткою-фарбою! Хіба вона не чудова?!

Потягнувшись за рушником, я відчуваю, як мою шкіру поколює від усвідомлення. Я озираюся через плече і знаходжу Купера, який вдирається в мене поглядом без натяку на дразливу посмішку на його губах. Його очі горять, і хоча вони ніколи не опускаються нижче мого обличчя, я знаю, що він уже подивився. Він подивився, і в мене чомусь виникло відчуття, що, можливо, мій купальник не такий старомодний, як я думала. Я відчуваю, як мої щоки перетворюються на льодяникові яблука, і дуже повільно на губах Купера з'являється усмішка.

Я стискаю губи і намагаюся приховати власну збентежену посмішку.

Потім Бейлі застрибує Куперу на спину і сміється, намагаючись змусити його боротися з нею у воді.

Правильно. Лопнула щаслива бульбашка. Момент закінчився.

Я загортаюся в рушник і прямую на ніс човна, щоб знайти свою книгу, але, на жаль, вона не привертає моєї уваги, як раніше.

Більшу частину дороги додому ми з Дрю мовчали. Ми обидва засмагли на сонці, трохи підсмажилися і зневоднилися. Одна його рука лежить на кермі, а інша покоїться на консолі між нами. Мої ноги на сидінні, і я обіймаю коліна, одягнена в його величезну толстовку, яку я завжди краду, коли я з ним, дивлюся у вікно.

Він постукує кісточками пальців по моєму коліну. "Радий, що ти сьогодні вийшла на вулицю. Вибач, якщо це було трохи занадто для тебе."

Я продовжую дивитися у вікно, згадуючи, як це - відчувати, як рука Купера переплітається з моєю. "Це було не надто багато".

Він мовчить з хвилину, а потім я можу сказати куточком ока, що він знову дивиться на мене. - "Отже, ти відчуваєшся краще, ніж уранці?"

"Так. Насправді так і є. Дякую, що запросив мене. Я відчуваю, що прогулянка озером була саме тим, що мені було потрібно".

"Добре... Чудово. Це добре". Що ж, це дивний тон.

Я зустрічаю його напружений погляд, насупивши брови. "У чому справа?"

"Нічого".

"Викладай, або я вщипну тебе за ногу. У мене це теж добре виходить. Залишає приємний синяк.

Його голова трохи нахиляється вбік, а потім він опускає погляд на кермо і знову дивиться на дорогу. "Насправді нічого особливого. Просто... Напевно, мені було цікаво, чому ти сьогодні стрибнула зі скелі?"

"А?" Я трохи збитий з пантелику його дивним запитанням.

Ми зупиняємося на світлофорі, і Дрю звертає на мене весь свій пильний погляд. "Ти ненавидиш висоту, Люсі. Навіщо ти це зробила?"

Я знизую плечима, раптово відчуваючи, що захищаюся. "Тому що я так хотіла".

"Ні", - каже він більш різким голосом, ніж я коли-небудь чула від нього раніше. "Ти зробила це, бо так хотів *Купер*". Я втягую повітря і затримую його, бо зовсім не впевнена, як на це реагувати. Дрю зараз має такий суворий і турботливий вигляд, ніби мені знову п'ятнадцять, і він з'являється на моєму побаченні, перериваючи наш сеанс поцілунків. "Послухай, я все розумію. Він приємний хлопець і один із моїх найкращих друзів. Але через те, що ми з ним такі близькі, я занадто багато побачив, щоб змиритися з думкою, що ти зустрічаєшся з ним. Тож... я... здогадуюся...

"Ти здогадуєшся, що?"

Він зітхає, ніби йому боляче це говорити. "Я хочу, щоб ти трималася від нього подалі". Після паузи він додає: "У романтичному сенсі, я маю на увазі".

Сьогодні мені вже вдруге хочеться розсміятися моєму братові в обличчя. Кумедно, що він думає, що йому потрібно було б попросити мене триматися подалі від його друга. Чи бачив він жінок, які висіли навколо Купера? Ха! Так ... Йому нема про що турбуватися через мене і мою маму.

"Дрю, - кажу я зі сміхом, - тобі нема про що турбуватися. Між мною і Купером не станеться нічого романтичного".

І тієї ночі я все ще сміюся над нашою розмовою, коли приймаю душ, натягаю стару футболку і лягаю в ліжку. Я вимикаю світло і повертаюся, щоб заритися головою в подушку, коли на моєму телефоні загоряється повідомлення.

Я моргаю, дивлячись на екран, спостерігаючи ім'я *Купер Джеймс*, і задаюся питанням, можливо, я вже заснула, і це перетвориться на найкращий сон у моєму житті. Це має бути сон, бо ми з Купером сьогодні не

обмінювалися номерами телефонів. Я б пам'ятала, як вводила його ім'я у свій телефон. Крім того, Купер був би написаний неправильно, бо мої руки жахливо тряслися б.

Гаразд, я просто підіграю цьому сну і прочитаю те, що мені написав "Купер". Коли я це роблю, я бачу повідомлення, надіслане раніше того самого дня з мого телефону на його.

Люсі: Це Купер. Я пишу собі СМС із твого телефону, щоб у мене був твій номер.

Я підскакую в ліжку і дивлюся на екран. Він вкрав мій телефон і написав собі есемеску?! Щоб у нього був мій номер телефону?! Я інстинктивно дивлюся на свої зачинені двері, наче Дрю може отримувати споріднені флюїди й увірватися будь-якої миті. Коли він цього не робить, я сідаю, відтворюючи свої підліткові роки, читаючи текст під ковдрою.

Купер: *Було весело тусуватися сьогодні. Дякую, що стрибнула зі мною.*

А потім з'являється відео, про яке я поняття не мав, що він зняв. Очевидно, він залишив запис своєї телефонної розмови на човні. Я натискаю кнопку відтворення і посміхаюся, побачивши, як ми з Купером, взявшись за руки, біжимо і стрибаємо зі скелі. Мої крики більш ніж трохи бентежать, але коли я збільшую зображення, я вражена, побачивши, наскільки широка моя посмішка - і я не дивлюся на воду.

Я дивлюся на Купера... А він дивиться на мене.

5.ЛЮСІ

Минуло два тижні з моменту моєї пригоди зі стрибками зі скелі. За цей час багато чого сталося.

У мене є робота! Ну, не стільки я, скільки моя мама, яка звернулася по допомогу до однієї зі своїх подруг, яка зателефонувала своїй подрузі, яка зателефонувала своїй кузині, яка купила мені крісло в салоні Honeysuckle. Нешвілл, можливо, зараз і велике місто, але якщо ти виріс тут, то це коріння сягає глибоко, і мама кожного знає маму кожного. Завжди добре бути на боці мам, тому що саме вони керують цим містом.

Насправді мені дуже подобається салон "Жимолость". Усі стилісти - милі пані, які здаються доволі приземленими і не з тих, хто стає ехидним чи розпалює драму, та й естетика прекрасна. Підлоги викладені кремовим мармуром, а всі крісла в салоні зроблені з дорогої світло-коричневої шкіри. Світильники зроблені або із золота, або з матової латуні, і в кімнаті розливається щось на кшталт лимонної олії. Тут точно не *Сталеві Магнолії*. Найприємніше те, що мені навіть не потрібно віддавати Леві до дитячого садочка, бо моя мама вийшла на пенсію торік і може залишатися з ним удома щодня заради мене. Наче величезний валун скотився з моєї спини, і я знову можу дихати вперше за рік.

Так, усе це чудово - повернутися додому. Ми з Дрю тусувалися після того, як Леві ліг спати, дивилися фільми і - ГІДНО, ТАК, Я ТРИХТАЛЬНО СХОДЖУЮ З ЧУТУ, ЧОМУ ЧОМУ КУПЕР ВЗАГАЛІ НЕ ПИСАВ! І я щодня ламаю голову протягом останніх двох тижнів, задаючись питанням, чому він так і

не відповів на моє повідомлення. Це був приємний текст, щире послання, яке звучало приблизно так: О, чудове відео! Супер веселий день.

Добре, правда? Якби тільки я залишила все як є. Але потім мені просто довелося піти і написати йому ще раз, тому що я не звичайна людина і маю просто ховатися в норі до кінця свого життя.

Люсі: Серйозно. Просто хочу сказати тобі спасибі за сьогоднішній день. Стрибок з цього обриву був найвеселішим заняттям за довгий час, і це допомогло мені зрозуміти, що мені потрібно бути більш заповзятливим і частіше виходити зі свого сейфа. Було приємно, коли ти кинув мені виклик, і я думаю, що ти справді чудовий хлопець. Можливо, ти міг би частіше кидати мені виклик :)

Я знаю... це погано. Навіть болісно. Гідний з'їдання. У ВІДЧАЇ. Не дивно, що він так і не відповів. Певно, він був надто зайнятий, збираючи речі у своєму домі й переїжджаючи через усю країну, щоб його нова переслідувачка, Люсі, не змогла знайти його й відрізати пасмо його волосся, щоб тримати його під подушкою.

Я навіть не знаю, чому я це зробила. Зазвичай я не з тих, хто виливає душу такому хлопцеві, але щось у Купері змушує мене тимчасово втратити розум. Тому, напевно, добре, що він узагалі не писав і не приходив до тями. Хто знає, що б я зробив особисто? Найкраще просто зосередитися на своїй роботі, де я зараз і перебуваю, підмітаючи копицю волосся мого останнього клієнта та готуючись до виходу на роботу.

Джессі, власниця салону, моя нова найкраща подруга і загальна любов, підходить до мого місця. "Гей, Люсі, у тебе є час, щоб втиснутися в останню хвилину?"

Чесно кажучи, мої ноги вбивають мене, і я хотів би повернутися додому, але я також намагаюся заощадити кожен пенні, який у мене є, щоб

якомога швидше обзавестися власним житлом. Дрю приголомшливий, і я знаю, що він не проти мене, але все ж ... Самотній хлопець не хоче, щоб його молодша сестра залишалася з ним назавжди. І я втомилася від необхідності носити бюстгальтер.

"Усе, що завгодно для тебе, сонечко". Я навіть не підлизуюся. Ми з Джессі ніби як порозумілися з тієї хвилини, як зустрілися минулого тижня. Після моєї співбесіди ми з нею пішли випити "маргариту" (вона незаймана, бо на п'ятому місяці вагітності) і розмовляли доти, доки ресторану не довелося нас виставити. За вечерею я дізналася, що Джессі незаміжня і навіть не має стосунків, тож є історія з її вагітністю, але я думаю, вона розповість мені, коли почуватиметься комфортно.

"Дякую!" - каже вона з полегшенням. "Це чоловіча стрижка, тож це не має зайняти надто багато часу, і твоя сорочка трохи просвічує за такого освітлення, тож ти, ймовірно, отримаєш чудові чайові".

Я ахаю і дивлюся вниз. "Що?! Це не так!" Блін, так і є. Ти можеш бачити мій рожевий ліфчик просто крізь чорно-білу смугасту футболку. Чому ти не сказала мені про це раніше?!"

Вона сміється. "Чому ти хвилюєшся? Озирніться навколо - ти тут найскромніше одягнена жінка.

Вона має рацію. Інший стиліст одягнений у штани із завищеною талією та один із цих модних спортивних бюстгальтерів. Інша одягнена в сарафан із глибоким вирізом. І я... На мені потерті джинси і смугаста футболка. Я змирився з тим фактом, що в кімнаті, повній J.Crews, я завжди буду Мішенню. Я люблю Мету. Давайте подивимося, як J.Crew намагається продавати смачні м'які крендельки у своєму магазині.

Дзвенить двері салону, і ми з Джессі повертаємо голови, щоб подивитися, хто увійшов. Я не жартую, життя перетворюється на

сповільнену зйомку, і "SexyBack" Джастіна Тімберлейка починає грати з динаміка, коли Купер Джеймс входить у двері. Раптовий порив вітру здіймає його хвилясті локони навколо привабливого, як гріх, обличчя, і він знімає сонцезахисні окуляри, змушуючи м'язи рук напружуватися під закатаними рукавами його накрохмаленої білої сорочки на гудзиках. Кожна жінка в салоні помічає це. Наші щелепи колективно б'ються об підлогу, і я впевнена, що він може порахувати кожную з моїх пломб, бо хоч би який гарний вигляд Купер мав без сорочки, в ній він має ще приголомшливіший вигляд - і водночас у добре зшитому діловому костюмі. Я думаю, це тому, що тканина натягується на його грудях і біцепсах, нашіптуючи дражливий секрет того, що під ним, змушуючи вас дізнатися, правда це чи ні.

Він зупиняється перед стійкою адміністратора, і його аквамаринові очі піднімаються, обводячи поглядом салон.

Я падаю на підлогу.

Не в непритомності, а скоріше в якійсь подобі *удару об палубу*. Я сідаю навпочіпки, згортаючись у крихітну жалюгідну грудочку за своїм візком із продуктами для волосся, тож ВІН МЕНЕ НЕ БАЧИТЬ.

Джессі дивиться на мене широко розкритими, недовірливими очима. Вона ніколи не зустрічала такої тварини, як я, у дикій природі. "Що ти робиш?"

"Ш-ш-ш, не привертай до мене уваги! Поглянь туди. Ні! Зупинка. Ти все ще дивишся на мене!"

"Так, тому що я хвилююся, що мені, можливо, доведеться кинути тебе у свою машину і відвезти в найближчу психіатричну клініку".

"Психічне здоров'я - це не те, над чим можна жартувати".

"Хто сказав, що я жартую?" - каже вона гучним шепотом.

Я злегка піднімаюся, щоб зазирнути поверх лаку для волосся. "Що він тут робить?"

"Хм... йому міняють масло?" Коли я дивлюся на неї з надією в очах, вона виглядає так, наче збирається вдарити мене по голові. "Як ти думаєш, що він тут робить?! Стриже волосся, божевільна леді! І він, імовірно, той самий хлопець, який подзвонив і попросив тебе.

"Я?" - Запитую я, ніби прямо за мною стоїть хтось іще, кого я не бачу.

"Так, ти. Ти його знаєш?"

"Ні. Так. Ні. Я маю на увазі, на кшталт того. Він найкращий друг мого брата, і днями я відправила йому принизливе текстове повідомлення, на яке він так і не відповів, тож тепер я ніколи більше не зможу з'явитися поруч із ним".

"Як текст з оголеною фотографією?"

Я роблю їй обличчя, яке говорить: "*Ти справді думаєш, що я з тих, хто надсилає фото в оголеному вигляді?*" а потім я жестом вказую на свою дитячу позу на підлозі, просто щоб по-справжньому довести справу до кінця.

Вона хихикає і відмахується від мене. "Так, неважливо, не знаю, чому я запитала про це. Отже, дай мені поглянути на це".

"Що?"

"Текст. Я скажу тобі, чи справді це погано, чи просто в тебе в голові. І якщо все це в тебе в голові, ти можеш піти підстригти його, не турбуючись про це".

Я думаю про це частку секунди, перш ніж лізу в задню кишеню і дістаю телефон. Я відкриваю його і простягаю їй. У цей момент я бачу, що секретарка в приймальні попросила Купера зайняти місце в зоні очікування і прямує до мене. Її очі ловлять мене, який присів навпочіпки на

землі, і я даю їй жест: *"Продовжуй рухатися"*, Мелісса. Лише злегка сповільнюючи крок, вона проходить повз мене в бік кімнати відпочинку.

Я озираюся назад якраз вчасно, щоб побачити, як Джессі стримує сміх тильним боком долоні, читаючи моє повідомлення.

Я тихо стогну і відкидаю голову на візок. "Все настільки погано, чи не так?"

"О, так. Можливо, з цього моменту ти захочеш просто пересилати свою пошту в цей маленький куточок, у якому ти перебуваєш". Вона повертає мені телефон із таким виглядом, ніби це найкумедніша річ, з якою вона коли-небудь стикалася. "Ще гірше бачити його особисто. Він супер-сексі. Безумовно звик догоджати жінкам".

"Фу-у-у-у, ти найгірший друг".

"Технічно, я твій бос".

"О, чудово. Тепер мені подвійно соромно".

Вона сміється і підштовхує мене своєю кросівкою. "Я жартую! Гаразд, послухай, це погано, але це не жахливо. Є шанс, що він подумав, що це мило".

"Він би відповів".

"Так ... Але я намагаюся змусити тебе почуватися краще, тому що він бачив, як я розмовляв із тобою зараз, і прямує сюди".

"НІ!" - Кажу я, відчуваючи, як паніка біжить по моїх венах. Я дивлюся ліворуч і праворуч у пошуках виходу, а потім вгору, прямо в усміхнені очі Купера. Я злітаю з землі, як пляшкова ракета, роблячи вигляд, що стискаю щось у руці й тримаю це над головою. "Знайшла його! Ха-ха! Дурна я, Джессі, вона просто закотилася під візок. О, привіт, Купере! Як довго ти тут перебуваєш? Мій голос відповідав би високому "Сі" на піаніно.

Він знає, що я повна лайна. Він ігнорує моє запитання і виглядає незворушним, як огірок, коли посміхається і запитує: "Що ти там загубила?"

"А?" Я намагаюся виграти трохи часу. Можливо, я раптом виявлю, що я чарівник і можу витягнути щось неймовірно зі своєї задньої кишені. Як кролик.

"Ти сказала, що щось загубила - просто цікаво, що це було". Він схрещує руки на грудях, його очі виблискують - зухвало.

"О, ти знаєш... просто... флаффлехем". Я вимовляю це останнє слово, кашляючи в згин руки. "Так чи інакше! Ти прийшов постригтися?"

З нізвідки поруч із Купером матеріалізуються інші стилісти. Їхні очі дуже широко розкриті й моргають, і вони так випинають свої цицьки, що я боюся, що одна з них відскочить мені в обличчя. "Ти якраз збиралася йти, правда, Люсі? Я була б щаслива взяти його для тебе, якщо хочеш?"

О, правда, *Тіффані*, ти була б щаслива взяти його для мене?

Купер дивиться на неї і ввічливо посміхається - чи це кокетство? Невже він думає, що вона сексуальна у своєму діловому спортивному ліфчику? Ця думка раптово змушує мене тупотіти по землі, видаючи один гучний звук, так що Купер озирається на мене. Чесно кажучи, я так само вражена своїми діями, як і вони. Я не знаю, що сталося; я просто знаю, що відчула непереборну потребу в тому, щоб він НЕ дивився на неї. Схоже, я буду тим, хто внесе трохи драми в цей салон.

Брови Купера піднімаються, а я мило посміхаюся і ще кілька разів злегка притупую, також потираючи ногу. "Нога затекла. Я ненавиджу, коли це відбувається".

Джессі стоїть позаду Купера, хитаючи головою і намагаючись не розсміятися, бо вона не може повірити, що хтось справді такий незграбний, як я. Вона мало що знає, але це тільки поверхнєве зішкрібання.

"Що ж, спасибі всім за занепокоєння, але зі мною все гаразд. У мене достатньо часу, щоб підстригти його, тож жодних проблем! Дякую, так, бувай-бувай, - кажу я, намагаючись вигнати їх зі свого простору, але насправді мені хочеться стукнути їх палицею. *А тепер давай, забирайся звідси! Тут для тебе нічого немає!*

Я повертаюся обличчям до Купера і ледь не падаю, коли розумію, що його погляд увесь цей час був прикутий до мене, м'яка усмішка згинала куточок його рота, в очах було щось незрозуміле. Стриманий і заінтригований. Наче він хоче або притиснути мене до стіни і поцілувати до повного забуття, або допомогти мені платити податки.

Більш ніж імовірно, що будь-яка привабливість, яку, як мені здається, я бачу, - це просто прийняття бажаного за дійсне.

6.КУПЕР

Одне можна сказати напевно: я не повинен був бути тут.

Мені було так добре триматися подалі, займатися своїми справами, як того хоче Дрю, але потім ми з ним зустрілися сьогодні за ланчем, і він випадково згадав, що Люсі отримала роботу в салоні краси, який, так вийшло, розташований приблизно за дві милі від мого офісу в центрі міста. Раптово мені здалося, що комусь доведеться прикувати мене до столу, щоб утримати там. У мене гарне непроникне обличчя, тому я не думаю, що Дрю підозрював, що я повністю відключився від решти нашої розмови і замість цього подумки прокладав найкоротший маршрут до її салону.

Тож, по суті, я не зовсім розумію, що я тут роблю. Напевно, поводжуся нерозумно. Мені навіть не потрібна стрижка, але я просто хотів знову бути поруч із нею, і думка про *те, щоб бути поруч із нею без того, щоб поруч із нею був Дрю*, була занадто великою спокусою, щоб встояти. До того ж, коли я раніше розмовляла з мамою телефоном і розповіла їй про своє скрутне становище, вона практично закричала на мене, щоб я пішла до Люсі. Насправді, її точні слова були такими: "Я ХОЧУ ОНУКІВ, КУПЕР. Іди до цієї жінки!"

І ось я тут.

"Добре, отже, ти не хочеш присісти?" - Запитує Люсі з тремтячою посмішкою, вказуючи на стілець.

Я проводжу рукою по волоссю і дивлюся на крісло, щиро сподіваючись, що вона хороша в тому, що робить. Хоча, чесно кажучи, я думаю, що дозволив би їй прожужжати мені голову, якби це означало, що я міг би говорити з нею безперервно протягом тридцяти хвилин. "Так. Дякую, що прилаштувала мене в останню хвилину". Я сідаю і проводжу

руками по штанах, розуміючи, що мої долоні спітніли. *Дивно*. коли вони востаннє це робили?

"Немає проблем".

Вона жорстка, як дошка, і абсолютно не хоче дивитися мені в очі. Я припускаю, що це якось пов'язано з тим текстом завдовжки в абзац, який вона мені надіслала, - той, який я прочитав буквально тридцять разів, бо він такий до біса милий, що я не можу його винести. Це болісно незручне повідомлення, інша жінка, мабуть, витратила б годину на те, щоб придумати й скоротити його, доки воно не прочитало і *мене теж*, без жодних натяків на їхні почуття. Але я майже впевнений, що Люсі просто надрукувала ці слова і розім'яла "ВІДПРАВИТИ", не замислюючись ні на секунду. Мені це подобається. Її чесність і вразливість були виставлені на загальний огляд; вона не урізала їх ні на йоту. Що робить мене повним ідіотом за те, що я не відповідаю.

Але я не міг. Усе, що я набирав у відповідь, або видавало, наскільки я їй подобаюся, або звучало абсолютно слабко й апатично порівняно з нею. Чесно кажучи, востаннє, коли я давав жінці зрозуміти, як я без розуму від неї, це закінчилося не на мою користь. Однак я розумію, що мені потрібно пережити це. Я знаю, що не можу вічно зализувати цю рану.

Я починаю питати, як у неї справи, в той самий час, коли вона запитує, чи бував я тут раніше. Наші речення стикаються в одній незручній грі в Твістер, і ми обидва дивимося одне одному в очі й сміємося, як незграбні підлітки.

"Ти перша", - кажу я з дивним сміхом, якого я безумовно ніколи раніше не робив.

"Я просто збиралася запитати, чи бував ти тут раніше", - каже вона, повертаючись, щоб узяти накидку зі свого місця. У цей момент мені

відкривається чудовий вид на її дупу (і я не хочу дивитися, але вона прямо переді мною), і все, про що я можу думати, це про те, як добре ці джинси облягають її вигини. Це ніяк не допомагає мені зібрати воєдино зв'язні думки.

Вона встає і повертається, щоб подивитися на мене, можливо, помічаючи, що я роздивляюся їй, тому що її щоки червоніють, коли вона підходить, щоб накинути накидку мені на шию. "О, так. повністю" кажу я.

"Хто твій звичайний стиліст?"

Потім я розумію, про що вона запитала. "Що? Я маю на увазі "ні".

Вона так само спантеличена, як і я. Її темні брови хмуряться над темно-синіми очима. "А?"

"Я не... впевнений. Ще раз, про що було запитання?" Оооооо, чорт забирай, що, чорт забирай, зі мною відбувається? Мої щоки тепер червоніють? Такого безумовно ніколи раніше не траплялося. І, блін, у цьому плащі спекотно чи як, бо я спітнів? ВІЗЬМИ СЕБЕ В РУКИ, КУП! У мене таке відчуття, ніби я знову в середній школі і намагаюся поговорити з дівчиною. Чи ні, тоді в мене точно було більше гри, на відміну від цієї жалюгідної спроби. Люсі творить щось божевільне з моїми нутрощами. І тепер вона посміхається з ямочками на щоках через моє плече, бо вона може сказати, що я повністю втрачаю самоконтроль, і мені цікаво, якщо я зараз піду, чи зможу я якось переконати її, що вона потрапила в автомобільну аварію і що все, що щойно сталося між нами, сталося тільки в її комі?

Я хитаю головою, вирішивши взяти себе в руки. "Вибач. Ось чому я не п'ю кофеїн після 3:00." *Заткнися, заткнися, заткнися! Жінки не повинні знати, що після 3:00 не можна пити кофеїн, начебто тобі мільйон років* ".Вау. Гаразд. Отже, відповідаючи на твоє початкове запитання, так, я вперше в цьому салоні."

Її посмішка все ще яскрава і на своєму місці. Я радий, що їй подобається дивитися, як я ось так тону. Думаю, так мені й треба, що я не відповів на її повідомлення. Моїй мамі, однак, буде дуже соромно, коли вона зателефонує пізніше і запитає про всі деталі.

"Як ти дізнався, що я тут працюю?"

"Дрю сказав мені, за обідом сьогодні вдень. Тож я подумав, що зайду і... - Мої слова замовкають, коли вона починає запускати пальці в моє волосся на потилиці. Вона починає з моєї потилиці, потім проводить ними по всьому вигину моєї голови - знову і знову. Я думаю, що в цьому є якась інша мета, окрім як збудити мене, але наразі я не можу сказати, яка саме.

Вона переводить погляд з мого волосся на дзеркало, де наші очі зустрічаються, і м'яко посміхається. "Продовжуйте, я слухаю. Просто перевіряю кут вашої стрижки, щоб побачити, що зазвичай робить ваш стиліст".

Якщо під стилістом вона має на увазі здоровенного чувака, вкритого татуюваннями в перукарні, який надто туго натягує на мене накидку, а потім каже мені сісти й заткнутися, доки він проводить тримером по моїй голові, то так, у мене є один із них. Однак він і близько не дає таких приємних вражень, як Люсі.

Вона, нарешті, випускає пальці з мого волосся, і поки вона зайнята приготуванням ножиць, гребінця і пульверизатора, я намагаюся завести ще кілька незручних тем для розмови - всі вони швидко припиняються Люсі короткими односкладовими відповідями, і я розумію, що вона холодно до мене ставиться через моє зависання тексту. Я знаю її тільки за нашим спільним полуднем на яхті і коротким обміном текстовими повідомленнями, але цього достатньо, щоб зрозуміти, що тиха Люсі - це не щаслива Люсі.

Хоч би як мені цього не хотілося, я маю торкнутися теми слона в кімнаті. "Слухай, щодо твого повідомлення кілька тижнів тому..."

Вона завмирає, лякаюче занісши ножиці над моїм вухом - *будь ласка, не відрубуй його* - і морщиться. "О ні. Будь ласка, давай просто забудемо, що я його коли-небудь відправляла. Ясно? Гаразд. Добре." Рожевий зараз вчепився їй у шию, і я б збрехав, якби сказав, що мені це не подобається.

"Тобі нема чого соромитися. Це мені має бути соромно".

Люсі хапає розпилувач і починає поливати мене. Менше на волоссі, більше на обличчі. Я почуваюся як неспокійна кішка, якій щойно зробили догану. "О, упс. Ось, дай-но я це витру. Вона притискає плюшевий рушник до мого обличчя, поплескуючи знову і знову, мабуть, намагаючись увібрати всі мої слова (або задушити мене до смерті).

"Він сухий, Люсі". Вона продовжує поплескувати, тож я, нарешті, простягаю руку і хапаю рушник, кидаючи його на робочу станцію.

Швидко, як блискавка, вона розмахує феном і вмикає його на повну потужність. "ТВОЄ ВОЛОССЯ БУЛО ЗАНАДТО ВОЛОГИМ. ТРЕБА ТРИХАДНО ПІДСУШИТИ, - кричить вона, перекриваючи шум.

Я нічого не можу зробити, окрім як приголомшено сидіти, спостерігаючи, як моє волосся в'ється і майорить навколо голови, задаючись питанням, як довго вона збирається змусити мене сидіти ось так. Вона піднімає обидві брови, дивлячись на мене з надмірно яскравою посмішкою, і я впевнений, що вона піде на все, щоб уникнути розмови зі мною про це.

Нахиляючись уперед, я хапаюся за шнур фена і висмикую його зі стіни. Настає оглушлива тиша, і погляд Люсі знову спрямовується до балончика з розпилувачем. О боже, ми збираємося бути тут весь день, повторюючи цей цикл.

Перш ніж її пальці стикаються з ним, я обертаю свою руку навколо її зап'ястя, зупиняючи її і змушуючи подивитися на мене. "Люсі, ти можеш мене вислухати? Мені шкода, що я не відповів, і я справді шкодую про це. Я не дуже хороший у щирих, чесних повідомленнях, тому не був упевнений, як тобі відповісти. Але мені було весело стрибати з тобою зі скелі, і я безумовно хочу зробити це знову".

Її брови все ще зведені разом від дискомфорту, але плечі трохи розслабляються. "Добре", - тихо каже вона, а потім повторює це ще раз, знімаючи останній стрес зі свого тіла. "*Добре*. але тепер ми можемо просто забути, що я коли-небудь відправляв це?"

"Ні", - кажу я, наважуючись провести великим пальцем по її зап'ястку.

"Чому?"

Я посміхаюся. "Тому що мені це сподобалося".

Вона ковтає і дивиться скептично. "Сподобалося?"

"Так... Я так і зробив".

Мені подобається, що Люсі так відкрито висловлює свої думки й емоції на обличчі, що я завжди можу знати, що відбувається в неї в голові. Мені подобається, що вона так нервувала, знову побачивши мене, що пригнулася і сховалася за візком. Хто так робить? І мені *подобається*, що вона посміхається, коли проводить пальцями по моєму волоссю. Список причин, через які мені подобається Люсі Маршалл, здається, зростає щоразу, коли я знаходжуся поруч із нею.

По суті, у мене стільки неприємностей.

Наші чари руйнуються, коли телефон Люсі починає дзижчати на її станції. Вона зазирає в нього, потім дивиться на мене із сором'язливою посмішкою. "Це мій син показує мені фейстайм. Ви не заперечуєте, якщо я відповім дуже швидко? Мені не вдалося поговорити з ним за весь день."

"Звісно, ні. Ідіть прямо вперед".

Люсі підносить телефон до обличчя, натягує широку посмішку на свої рожеві губи, а потім проводить пальцем, щоб відповісти на дзвінок. Я можу сказати момент, коли картинка з'єднується, тому що її обличчя сяє. "Привіт, дитинко!"

"Привіт, мамо!" Це, мабуть, Леві. "Бабуся хоче знати, чи приїдеш ти за мною."

Люсі сміється. "Любий, ти маєш прибрати телефон від свого носа, щоб я міг тебе бачити. Ось так! Почекай. Ах, ні, не крутись!"

Я чую, як її маленький хлопчик хихикає, як лиходій, коли він, мабуть, крутиться з телефоном. Люсі корчить обличчя, щоб виглядати так, наче вона перебуває на найінтенсивнішій у світі трасі, а перевантаження надто велике, щоб з нею впоратися. Я загіпнотизований. Я не хочу відводити погляд ні на секунду. Я не був готовий знову заводити серйозні стосунки після Джейні, і, чесно кажучи, від зобов'язань було занадто легко ухилитися. Кожна жінка, яку я зустрічав останнім часом, здається мені милою, але абсолютно незабутньою.

Тобто доти, доки не з'явилася Люсі. Вона неймовірна, і бачити її тут, яка розмовляє з її сином і змушує його сміятися своїми безглуздими пиками, начхати на те, що хтось ще в цьому салоні думає... це веде мене від потягу до повномасштабної *закоханості*. Начебто я міг би піти звідси й дослідити паскудні місця для гольфу, бо, чомусь, у мене таке відчуття, що їй справді сподобалося б туди ходити, і вона не стала би прикидатися, що занадто крута для цього. Можливо, вона навіть захоче привести Леві - і я б хотів, щоб вона це зробила, бо думаю, було б справді кумедно побачити її з ним.

Боже, мені потрібно поговорити з Дрю. Чоловік чоловікові, повні наміри викладені на стіл між нами. Це єдиний спосіб, яким я міг би коли-небудь домогтися чогось із його сестрою. Проблема в тому, що я не знаю, чи готова вона до цього після свого розставання і переїзду. І в неї є син, а це значить, що мені потрібно діяти з ще більшою обережністю і бути впевненим у своїх власних почуттях, перш ніж я звернуся до Люсі з цього приводу. Однак я не настільки дурний, щоб розуміти, що така жінка, як вона, трапляється раз у житті, тож я не збираюся тягнути час. Що ви робите, коли ви ще не закохані в когось, але відчуваєте потенціал для цього, але також не можете зустрічатися з нею, тому що вона безумовно підходить для зобов'язань, а її брат може вбити вас?

Друзі.

Бле. Я ненавиджу це слово. Але зараз це мій єдиний варіант.

7.ЛЮСІ

"Дорогий, я вдома!" Я кричу на весь будинок, щойно переступаю поріг.

Я скидаю туфлі і стогну, бо відчуваю злою зведеною сестрою Попелюшки, якби вона насправді засунула свої великі товсті ноги в ці кришталеві капці, а потім носила їх увесь день, поки зачісувалася. Примітка для себе: робоче взуття не має бути знайдене на розпродажі за п'ять доларів. Урок засвоєно. Рухатися далі.

"Гей! Я тут", - кличе Дрю з вітальні.

Я йду маленьким вестибюлем і визираю з-за рогу. Він сидить на краю дивана і грає у відеогру. Як це взагалі справедливо, що дорослим чоловікам усе ще дозволено грати у відеоігри, але якби він застав мене, коли я граю з моїми старими Барбі, він відправив би мене на терапію?

"Ти сьогодні рано пішов із роботи?"

"Так, мій останній пацієнт скасував прийом. Де Леві?"

"Він сьогодні в мамі з татом. Я планувала забрати його після роботи, але коли я зателефонувала, щоб сказати, що їду, він запитав, чи може він залишитися на ніч замість цього." Бідолашна дитина так сумувала за своїми бабусею і дідусем, поки ми були в Джорджії, і я думаю, що вона намагається надолужити згаяне, проводячи з ними кожну вільну хвилину, що, чесно кажучи, мене цілком влаштовує. За останній рік мені майже ніхто не допомагав, тож, незважаючи на те, що останні два тижні я працюю в салоні повний робочий день, я відчуваю зморщеною, напівмертвою рослиною, яку поливають і удобрюють. Ну... принаймні, политий водою. Все ще самотній тут, тож запліднення поки що не відбувається.

"Добре, добре, розважайся, граючи в цю гру маленького дванадцятирічного хлопчика. Я збираюся піти прийняти душ, бо сьогодні я фактично зрізала швабру з чиеїсь голови, і я думаю, що 90% її якимось чином застрягло в моїй спідній білизні".

"Ти так ділишся з усіма чи тільки зі мною?"

"Я приберігаю все це тільки для тебе, старший брате!" - кажу я, прямуючи до сходів із наміром прийняти душ, переодягнутися у свою найзручнішу піжаму, а потім провалитися в подушці до кінця ночі.

Дрю гукає мене, перш ніж я виходжу з кімнати: "Гей, не хочеш замовити піцу і взяти напрокат фільм сьогодні ввечері?"

Я посміхаюся про себе, бо якби я-підліток - той, чий старший брат соромився, коли його бачили з нею, і завжди здіймав ґвалт, коли його просили відвезти її кудись, - могла б зараз побачити мене дорослу, кращу подругу з тим самим братом, вона б ніколи в це не повірила. "Я хочу, але я так втомилася, що не думаю, що зможу. Я планую забратися під ковдру і знайти спосіб, щоб китайську їжу доставляли прямо до мене в ліжку".

Його очі вперше відриваються від екрана, щоб кинути на мене докірливий погляд. "Не зовсім, вірно? Це дуже небезпечно".

Я знімаю свою смердючу шкарпетку і кидаю її в нього. "Ні, я не серйозно! Чорт забирай, за кого ти мене приймаєш? П'яти років від роду?"

Він усміхається і знову переводить погляд на телевизор. "Говорить жінка, яка щойно кинула в мене шкарпеткою, і в неї нігті на ногах пофарбовані в райдужний візерунок".

"Дякую, що помітили. А тепер залиш мене в спокої. Я збираюся прийняти душ."

"Почекай! Хочеш, я замовлю піцу? Я навіть доставлю його тобі в ліжку."

"О-о-о, тепер я розумію, чому дами люблять тебе. Пепероні, будь ласка, - кричу я йому у відповідь, піднімаючись сходами.

Коли я кладу свій телефон на стійку у ванній, він загоряється текстом, який ефективно висвітлює все моє тіло.

Купер: *Що ти робиш сьогодні ввечері?*

Я згадувала, що це одна з причин, через яку я так втомилася сьогодні? Після того, як Купер учора залишив салон (з фантастичною новою стрижкою, я могла б додати), він написав мені повідомлення про те, як йому сподобалася стрижка, а потім ми продовжували листуватися до 1:30 ранку. Я все чекала, що отримаю одне з тих жахливих повідомлень, що закінчують розмову, на кшталт "Ну, було приємно поговорити!", але цього так і не сталося. Ми листувалися, поки я випадково не заснула і не прокинулася через те, що моя щока була притиснута до екрана телефону, а літеру "P" було набрано в текстовому полі щонайменше двісті разів.

Проте, це була чудова розмова з Купером. Він розповів мені про свою роботу (він працює старшим бренд-менеджером у маркетинговому агентстві Hampton Creative) і про те, як він переїхав сюди з Шарлотта торік, щоб обійняти посаду, яку він обіймає зараз. Я запитав його, чи є те, чим він займається в маркетингу, його пристрасстю і чи не тому він готовий переїхати на цю роботу, але він просто відповів: *Ех, це робота. Мені це подобається, але це ніколи не буде тим, що задовольнить мене. Це був просто зручний привід виїхати з міста.*

В останньому реченні було так багато всього, але я не став вдаватися до подробиць, тому що відчував, що він би запропонував банку з хробаками, якби захотів. Проте, як людина, яка занадто добре знає, як це - потребувати зручної причини, щоб виїхати з міста, я можу розпізнати трагічну історію життя за милою. Я також знаю, як це - не хотіти говорити про це.

Отже, я рушила далі й розповіла йому про те, як моя мама була перукарем до того, як вийшла на пенсію, і як вона дозволила мені допомогти їй повністю освітлити волосся її подружки на кухні, коли мені було лише десять. Перукарське мистецтво завжди здавалося логічним вибором, оскільки я знала, що це те, у чому я хороша, і, на щастя, з кожним роком мені це подобається дедалі більше і більше. Я відчуваю себе в чомусь схожим на Купера - це робота, яка мені подобається, але вона ніколи не буде тим, що наповнює мене, і мене це влаштовує. Я не думаю, що кожному судилося мати кар'єру, яка змінить світ. Іноді тобі просто потрібно оплатити рахунки, а потім піти, щоб повернутися до життя, яке ти любиш найбільше, а для мене це бути з Леві.

Після нашої ночі листування ми з Купером відчуваємося друзями. Друзі, які розповідають про телешоу, хобі та відпускають жарти. Я знаю про нього дещо, крім відтінку його очей і того, що він одягає на роботу, і чомусь це змушує мене почуватися сильною. Це також дає мені змогу зрозуміти, що, по-моєму, я трохи недооцінила його, коли вперше зустріла. Справа не стільки в тому, що Купер фліртує, скільки в тому, що він просто веселий і привабливий. Дрю говорив про нього як про справжнього гравця, про когось, кому не можна довіряти, але я не отримую від нього таких емоцій - особливо коли він надсилає мені світлини з переглядом "Колеса фортуни" й хвалиться тим, як швидко він може розв'язати головоломку.

Я прикушую куточок рота і перечитую повідомлення Купера, задаючись питанням, що відповіла б найсексуальніша жінка світу. Імовірно, щось на кшталт "Хіба ти не хотів би знати"... з підморгуючим смайликом і феєрверком або чимось іще, настільки ж невловимим, що змушує вас повірити, що це натяк. Але ми всі знаємо, що я не можу написати таке повідомлення, і ніхто не повірить, що я замишляю щось пов'язане з інсинуаціями, тому я просто відповідаю чесно.

Люсі: Одягаю зручну піжаму і лінуюся вдома. Ти?

Я вмикаю душ і чекаю, поки він нагріється, поки я дивлюся на свій телефон, бажаючи, щоб його відповідь прийшла швидко. Майже миттєво я бачу, як з'являється цей чудовий маленький значок "крапка-крапка-крапка", і я підстрибую на носках, чекаючи на текст. Але потім крапки зникають. А потім знову з'являються. А потім знову зникнуть. Цього разу вони не з'являються знову, і моє серце падає. Мабуть, він був зайнятий...

Мої плечі опускаються, і я кладу телефон лицьовим боком донизу, намагаючись переконати себе, що мені навіть байдуже, відповість він мені чи ні. Але це неправда, чи не так? Тому що тепер я кладу долоні на стільницю і дивлюся на себе в дзеркало, гадаючи, що бачить Купер, коли дивиться на мене. На мені вільна коса коса і світло-рожева трикотажна сукня з джерсі. На щоках у мене бронзатор, а на віях туш, але це все. Невже він думає, що я виглядаю дитиною порівняно з жінками, до яких він звик? Я бачив Бейлі - насправді, занадто багато Бейлі, - і в нас із нею немає нічого спільного.

Я кладу руки на свої цицьки і стискаю їх, розглядаючи себе з усіх боків, а потім зі зітханням знову опускаю їх. Єдині слова, які спадають на думку, - це прості й посередні. Якби я була кольоровим, я була б бежевим. У бежевому немає нічого захопливого. Якщо все, що Дрю говорить про Купера, правда, я впевнена, що він звик до червоного, бірюзового і шартрезного.

Коли я починаю нервувати через те, що Купер усе ще не відповідає мені, я вирішую призупинити самоаналіз і скинути одяг. Я приймаю душ, відлущую і зчищаю з тіла чуже грубе волосся, поки не починаю пахнути, як гавайська квітка. Я натягую пару сірих джогерів, спортивний бюстгальтер і чорну майку, і все. Я офіційно завершила свій образ "нікуди-не-під-на-ніч".

Я перевіряю свій телефон, зазначаючи, що нових повідомлень немає, бо Купер так і не спромігся відповісти мені. Це чудово. Я в порядку. Мені все одно. Це означає, що я офіційно відмовляюся від усього, що стосується Купера Джеймса. Він, імовірно, приймає душ (не думайте про Купера в душі) і одягається в пух і прах, щоб просто зараз піти до клубу з жінкою в відвертій маленькій сукні. Вона сором'язливо посміхатиметься, дразливо змахуватиме волоссям і гладитиме пальцями його біцепси, а Купер обсіпатиме її фліртом і увагою всю ніч.

І тепер я найревнивша людина на землі. Я майже впевнена, що моя шкіра стає зеленою.

Я закидаю голову і намотую волосся на рушник, вирішуючи, що мені потрібно викинути це з голови, перш ніж я зроблю що-небудь безглузде, наприклад, вистежу Купера і буду переслідувати його з біноклем всю ніч. Що мені потрібно, так це трохи музики.

Прямуючи до своєї кімнати, я надягаю навушники і вмикаю один зі старих альбомів Аріани Гранде. Мені подобається думати, що я великий танцюрист, і саме тому я ніколи не танцюю ніде, крім як на самоті у своїй кімнаті, де ніхто не може вказати на хибність цього твердження.

Цілих три хвилини я відключаюся від решти світу і рухаюся. Я танцюю тверк. Я тремчу. Я закидаю руки за голову і повертаюся всім тілом, прикидаючись, що я Бейонсе і щойно увійшла в клуб, щоб влаштувати всім несподіваний виступ. Я знаю, що з усією цією люттю важко впоратися, хлопці, але вам доведеться постаратися стримати себе. Сказати, що це здорово - розслабитися, - означає нічого не сказати. Я відчуваю себе вільним. Мені хочеться посміятися над собою... Я відчуваю, що хтось спостерігає за мною.

Різно обернувшись, я виявляю Купера (КУПЕРА!), який притулився до мого одвірка, з розстебнутими двома верхніми гудзиками на сорочці, диявольськи посміхається, має коробку піци в руках.

Я вириваю навушники і жбурляю їх в інший кінець кімнати, ніби це може переконати його, що я не просто робив те, що він бачив, як я танцювала. Його посмішка стає тільки ширшою, і він обережно піднімає коробку трохи вище. "Хто-небудь замовив піцу?"

Мої щоки тануть на моєму обличчі. "Що... що ти тут робиш?!"

Він ігнорує моє запитання (головним чином тому, що відповідь явно в його руках; він підробляє рознощиком піци) і замість цього киває мені, його погляд ковзає від моєї голови до пальців ніг і назад. "Мені подобається той рух, який ти зробила".

"Який рух?" - запитую я з болем у голосі і виразно так, ніби боюся його відповіді, але водночас сподіваюся, що, можливо, я весь цей час мала вигляд як Шакіра, а не як член the Wiggles, як я підозрюю.

"Де ти ніби як трясла дупою, але водночас робила ці стрибки. І мені теж подобається твоя штука зі звивистим рушником нагорі." О боже милостивий, хто-небудь, будь ласка, зіштовхніть мене з вікна.

Я стогну і закриваю обличчя руками, розмірковуючи, чому б я віддала перевагу - переїхати до Мексики чи на Аляску. Обидва досягли б мети - ніколи більше не зустрітися з Купером віч-на-віч. "Ні! Чому зі мною продовжують відбуватися незручні речі поруч із тобою? Будь ласка, забудь, що ти коли-небудь бачив що-небудь із цього".

Тепер він посміюється, такий задоволений собою за те, що став свідком цього моменту. "Чому? Я не хочу це забувати - це було мило".

Мило?! Я 29-річна жінка! Я не повинна бути милою, коли танцюю під сексуальну музику у своїй кімнаті.

"Просто зупинись", - кажу я, перетинаючи кімнату, кладу руки йому на груди і виштовхую його. За винятком того, що від цього стає тільки гірше, бо я відчуваю його напружені м'язи під накрохмаленою сорочкою на гудзиках, що draжнять мене. "Іди. Зараз."

Сміх Купера лоскоче кожне нервово закінчення в моєму тілі, коли він без особливого ентузіазму чинить опір моїй спробі штовхнути. "Чому? Мені подобалося це шоу".

"Ну, миле шоу закінчилося, тож тобі доведеться піти подивитися на кроликів у сонцезахисних окулярах або щось на кшталт цього, щоб отримати дозу милоти". Я хочу сказати це жартома, але в моїх словах занадто багато кислоти, приправленої додатковою порцією гіркоти.

Його посмішка зникає, і він натискає на гальма, даючи мені зрозуміти, що єдина причина, через яку він рухався раніше, полягала в тому, що він дозволяв це. Тепер він перетворився на кам'яну статую, яка пильно дивиться на мене випробувальним поглядом. "Почекай, я тебе засмутив?"

Я фіксую свій погляд на його грудях і продовжую свої спроби зрушити цю гору, щоб не дивитися йому в очі. "Що? Ні! Ха! Звичайно ні. Не я. Я не засмучуюся."

"Я засмутив тебе. Я точно так і зробив. Мені дуже шкода, Люсі. Я не хотів тебе бентежити. Як я вже сказав, я думав, що це..."

"О боже, якщо ти ще раз скажеш "мило", я засуну твоє обличчя в піцу". І хто-небудь, будь ласка, зніміть цей безглуздий рушник з моєї голови!

Я зриваю його одним різким рухом і розвертаюся, щоб піти до своєї кімнати. Я забарикадую ці двері і зроблю зі свого вікна саморобний кошик для їжі та припасів. Запам'ятай мої слова, я більше ніколи не подивлюся на Купера.

За винятком того, що він перекладає піцу в одну руку, а іншою хапає мене за руку. Він тягне мене назад у якомусь Танці з зірками, і я вриваюся йому в груди. Тепер я так близько до нього, що відчуваю запах м'ятної жуйки в його диханні, коли він запитує: "Це те, що тебе розлютило? Що я назвав тебе милою?" Його темно-русяві брови зведені до купи, і я з подивом помічаю, що безтурботний пляжний хлопчик може виглядати суворим... суворим... зворушливо мужнім.

Моя єдина відповідь - потиск плечима і вимушений ковтнути.

Я дивлюся, як його кадик піднімається й опускається, і раптово цей коридор здається крихітним наперстком. "Бачиш, проблема в тому, що я не можу взяти свої слова назад, тому що це було мило". *Так, так, я розумію. Ти думаєш, що я милашка.* Але потім його голос знижується до хрипкого шепоту, і його великий палець проводить тонку доріжку по тильній стороні моєї долоні. "Так до біса мило".

Ох. Добре.

Я, безумовно, ніколи раніше не чула, щоб слово "мило" звучало так - з гуркотом і такими чудовими відтінками, що змушує мене думати, що в нього інше визначення цього слова, ніж у мене. Я ковтаю і піднімаю очі, щоб зустрітися з ним поглядом. Ці очі кольору таїтянської води тліють, як блакитний вогонь, коли полум'я настільки гаряче, що смертельно небезпечно.

"Люсі..."

"Куп!" Дрю кричить звідкись знизу, змушуючи нас обох здригнутися. "Ти знайшов Люсі?"

Купер витримує мій погляд, ігноруючи мого брата. "Чому ти не хочеш, щоб тебе називали милою?"

Я дивлюся в кінець коридору, боячись, що Дрю з'явиться будь-якої хвилини і побачить, як Купер ніжно тримає мене за зап'ястя, а потім відрубає його самурайським мечем. "Це дрібниці".

"Це щось, і я хочу знати, що це таке". Рішуча вимова кожного слова говорить мені, що він залишиться тут на всю ніч, тримаючи мене ось так, якщо я не скажу йому правду.

"Купер!" Дрю дзвонить знову, і моє серце починає підстрибувати.

Мій погляд кидається між коридором і Купером, і я знаю, що в мене немає вибору. "Мила - це те, як мене завжди називали, і останнім часом я втомилася від цього. Якимось чином Дрю стає захопливим, заповзятливим і успішним, а я зазвичай просто втомлююся з плямою чогось липкого на сорочці від моєї чотирирічної дитини". Я хитаю головою, відчуваючи, що не зовсім правильно все пояснюю. Я тільки починаю розуміти, що я відчуваю сама, тому мені важко висловити це словами. "Я маю на увазі... Заради всього святого, мені лише двадцять дев'ять років, і іноді я відчуваюся... тьху. Я не знаю. Я просто не хотіла відчувати себе милою."

"Ким ти хочеш себе почувати?"

Чи наважуся я це сказати? Я знаю, що щойно я це зроблю, я не зможу вставити ці слова назад у свій рот. Говорячи про роти, я думаю, що, можливо, витріщаюся на Купера, коли кажу: "Хвилюючою... яскравою... Я не знаю - небезпечною?" Чорт забирай, це прозвучало безглуздо. "Повна протилежність милому, ясно?"

Я не можу зустрітися з ним поглядом. Я з жахом бачу в них покровительський погляд.

Дрю знову кричить. "Серйозно, у тебе там був інсульт або щось на кшталт цього?"

Його голос звучить ближче, ніби він збирається піднятися сходами.

"Так, вибач. Я знайшов її! Ми спускаємося, - кричить Купер, не відводячи від мене погляду. Він злегка стискає моє зап'ястя, потім трохи нахиляється, щоб прошепотіти: "Ми поговоримо про це пізніше".

"Я б воліла цього не робити".

"Жорстко". Я піднімаю очі й не можу втриматися від посмішки, коли бачу м'які усміхнені очі Купера, в яких немає й натяку на заступництво.

"Я думав, ти дуже втомився й одразу йдеш спати?" Дрю запитує про свій шматок піци. Я люблю свого брата, але іноді мені справді хочеться його відшльопати. Наче він навмисно намагається вбити будь-яку гру, яку я могла б затіяти перед Купером.

Я ковтаю свій шматок. "Так, ну, душ допоміг".

Боже, як це ніяково. Ми всі сидимо у вітальні на дивані Дрю. Ми з Купером продовжуємо крадькома поглядати один на одного, але мій брат сидить між нами, абсолютно не звертаючи уваги на іскри, що літають у повітрі. Принаймні на моєму кінці є іскри - довбаний феєрверк, що вилітає з моєї маківки. Я думаю, що Купер теж може стріляти феєрверками, але важко сказати, коли мій брат постійно нахиляється вперед і загороджує мені огляд.

"То який фільм ми дивимося?" - запитує Дрю.

"Усе, що ти захочеш". - голос Купера звучить трохи уривчасто. Роздратований? Мені здається, я надаю занадто великого значення всьому, що відбувається. Начебто дотик Купера в коридорі перемкнув новий перемикач у моїй свідомості, і раптово я можу чути кольори. Тепер я геній. Хто-небудь може запитати мене, що таке квадратний корінь із числа пі, і... ні, я все одно цього не знаю. Але я більше усвідомлюю, що стіни швидше сірі, ніж блакитні.

Дрю Вулфс проковтнув ще один великий шматок. "Як щодо Великої Хвороби або чогось у цьому роді?"

"Це романтика", - кажу я трохи занадто різко.

Він переводить погляд на мене, здивовано зсунувши брови. "Тільки тому, що ти ненавидиш романтику, це не означає, що я повинен це робити".

Мій рот відкривається. "Я не ненавиджу романтику".

"Я винен. Я просто подумав, що раз у тебе так довго були стосунки без романтики, тобі це не подобалося". Він явно жартує і намагається вивести мене з себе. Що ж, він цього не отримає.

"Це просто грубо", - кажу я, схрестивши руки на грудях, старанно уникаючи погляду Купера, щоб моє обличчя не спалахнуло. "У мене може бути розбите серце тут, а ти просто встромляєш ніж прямо в моє серце".

Він відмахується від мене. "Так, але ти не така. Тобі знадобилося цілих сорок вісім годин, щоб зрозуміти, що тобі не потрібен хлопець, який позичає твої светри."

"Може, ти перестанеш говорити про светр?! Це сталося один раз, дурню." Я б'ю його подушкою по голові, і він зі сміхом перевертається на бік.

"Ви, хлопці, дуже дорослі", - незворушно каже Купер. "Це справді лякає".

"Ми знаємо", - говоримо ми обидва одночасно, а потім Дрю тягнеться за іншим шматком піци.

"Насправді, знаєш що, якщо ти через Похмурого Тіма, я міг би звести тебе з ким-небудь". Подивіться, кому раптом сподобалися прізвиська!

Мої очі самі собою спрямовуються на Купера. Він, однак, суворо хмуриється на Дрю. Питання в тому, що це за похмурий погляд? Похмурий погляд "не-сміє-спробувати-звести-її-з-ною" чи "Я-супер-ревну-будь ласка, не-зводи-її ні-з-ким, окрім-меня"? Той факт, що це, ймовірно, перший із цих двох варіантів, змушує моє серце впасти, і мій рот випльовує слово "Звісно", перш ніж я встигаю передумати.

"Правда?" - запитують мене обидва чоловіки одночасно.

"Я думав, що переконати тебе буде складніше", - каже Дрю.

"Даа... я теж." Я не знаю, що робити з виразом обличчя Купера, але я точно знаю, що годинник, обгорнутий навколо його зап'ястя, чомусь найсексуальніша річ, яку я коли-небудь бачила. Його шкіра така засмагла, що світлі волоски на руках виділяються, і гантер-грін безумовно його колір. Коли його сильна щелепа смикається, як зараз, мені хочеться сісти до нього на коліна і прокласти доріжку поцілунків вниз по його ший.

І тепер я дивлюся...

Я ковтаю і прочищаю горло. "Ну, вважайте мене божевільною, але я подумала, що було б кумедно подивитися, чи є самотні чоловіки, яким не знадобиться мій светр у ресторанах".

Очі Дрю загоряються, і він вказує на мене. "Так ти визнаєш це! Тім був дратівливим."

Я закриваю очі. "Зловтіха тобі не личить".

"Чорт забирай, ти повинен був познайомитися з цим хлопцем", - каже Дрю Куперу. "Він був гіршим за всіх. Такий розбірливий у всьому. Наприклад, коли господиня посадила нас на кухні, він змусив нас посунутися, бо..."

"Добре!" - втрутилася я. "Це не перетвориться на вечір, коли ми вказуватимемо на те, яким безглуздом був колишній хлопець Люсі, велике вам спасибі". Моє обличчя палає, бо я не можу винести думки про те, що Купер знає, що я ніколи не могла спіймати хорошого хлопця, знаючи, що хороші улови, схоже, ніколи не хочуть наближатися до мене.

Я навіть не була першою обраницею Брента тієї ночі, коли він перетворив мене на маму. Місце було тьмяно освітлене, йому було нудно, а я була однією з небагатьох самотніх жінок там. Я майже впевнена, що він, як і раніше, розмовляє зі мною тільки тоді, коли йому нудно і поблизу немає інших жінок, на яких можна було б звернути увагу. Це єдина причина, яку я можу придумати, щоб пояснити, чому він визнав прийнятним порушити плани зі мною в останню секунду, сказавши, що щось трапилося, але потім, за кілька годин, виклав в Instagram фотографії своєї дівчини, яка корчить дурне кокетливе личко в камеру.

Правда, Брент? У тебе навіть не вистачило порядності спробувати приховати від мене, що ти відмовляєшся від мене заради іншої жінки?

Але я ніколи не думала, що будь-який час, проведений із ним разом, вважатиметься побаченням - я знаю краще, ніж це. Він з першого дня дав зрозуміти, що я не в його смаку, але я думаю, що дуже сумна, жалюгідна частина мене завжди сподівалася, що я зможу проникнути в його серце і змінити його думку, якщо він коли-небудь дасть мені шанс. Але тепер уже ні. Я в блаженстві над ним, поза його чарами. Проте я справді думаю, що всі ці роки туги за чоловіком, який не хотів, щоб я поверталася, завдали мені глибших шрамів, ніж я усвідомлювала в той час. Бо тепер, як би сильно я не намагалася повірити в себе, все одно є голос, який шепоче: *Тобі нічого запропонувати.*

Дрю вдаряє мене по коліну своїм і намагається зловити мій погляд, ніби він точно знає, куди пішли мої думки, і намагається витягнути мене з цього. "Не хвилюйся. Ми знайдемо тобі хорошого хлопця, Люсі. Того, хто насправді віддає тобі свій піджак для різноманітності."

"Я скептично ставлюся до того, що такий неймовірний герой існує". Я безтурботно сміюся, але сміх швидко гасне, коли мої очі зустрічаються з очима Купера.

Блакитний колір, змішаний з його суворим виразом обличчя, обрушується на мене, як приливна хвиля, і в мене на мить перехоплює подих. Він не робить ані найменшого руху, щоб відвести погляд або пом'якшити свої риси. Натомість у мене таке відчуття, що він намагається сказати мені щось без слів. Мою шкіру поколює, і кожне з моїх нервових закінчень закликає мене звернути увагу. Але я не можу, бо тут Дрю, і він продовжує й продовжує розповідати про потенційних чоловіків, з якими він працює, і про хлопця, з яким він грає в баскетбол, і мені просто дуже хочеться заклеїти йому рота скотчем і виштовхати його з кімнати, щоб я міг дослідити, що говорить погляд Купера.

Після кількох дуже напружених миттєвостей рот Купера злегка пом'якшується в кривій усмішці, і його погляд опускається на склянку з водою в його руці. Напружений момент розривається надвоє, і голос Дрю просочується назад у мою свідомість.

"...то ти не проти, якщо я дам йому твій номер?"

Я кілька разів моргаю і роблю вдих, наче щойно виринув із глибин океану. "Ой. Так. Мене це влаштовує."

8.КУПЕР

Купер: *Ти ще не спиш?*

Люсі: *Хіба не так починається кожен секс за викликом?*

Люсі: *Ха-ха.*

Люсі: *Ти можеш просто забути, що я це сказала, будь ласка? Я знаю, що це не любовний виклик.*

Люсі: *Я маю на увазі, що ТАК, я встала.*

Вийди на вулицю. Не дозволяй Дрю тебе почути.

Люсі: *Що? Чому?*

Купер: *Просто зроби це.*

Хто ти? Найк? Скажи мені, чому. Це схоже на розіграш.

Купер: *У тебе були справді травмуючі підліткові роки або щось на кшталт цього?*

Люсі: *Я б воліла не відповідати на це запитання.*

Купер: *Люсі, це не розіграш. Я запрошую тебе в нічну пригоду.*

Люсі: *Але зараз же 10:00!*

Купер: *Ніяких виправдань. Ходімо.*

Я не ввімкнув фари своєї вантажівки і припаркувався за кілька будинків від будинку Люсі. Дивно, як сильно це змушує мене знову відчувати себе шістнадцятирічним, намагаючись вивезти її з дому так, щоб її батьки не дізналися. За винятком того, що цього разу вона батько, і ми граємо в гру "Обійди Брата", що, чесно кажучи, видається ризикованішим, тому що мені справді дуже подобається Дрю. Я вже не відчуваю того трепету, який відчував раніше, крадькома, тому що Дрю був чудовим другом, і знає він про це чи ні, але він допоміг мені пережити дійсно похмурий період у моєму житті.

Але потім я бачу, як Люсі вислизає за двері, і повністю забуваю все, що я щойно відчув. Це абсолютно захоплююче.

Вона дивиться на всі боки і міцно обхоплює себе руками, явно турбуючись, що я вискочу з-за куща. Я двічі блимаю фарами, і навіть з такої відстані я бачу її сяючу посмішку. Вона озирається на темний будинок, потім поспішає стежкою до моєї вантажівки. Інтер'єр освітлюється теплим світлом, коли вона відчиняє двері, роблячи її м'які риси схожими на оксамит.

"Привіт", - каже вона, сідаючи на шкіряне сидіння.

"Привіт".

Її очі оглядають кабінку, а потім піднімаються на мене. "Це твоя вантажівка?"

Я не впевнений, що має означати ця інтонація. "Так?"

Я завжди пишався цим автомобілем. Це старий Ford F250 мого батька 1972 року випуску, але він повністю відреставрований, пофарбований у матовий світло-зелений колір із затемненими колісними дисками і шкіряним салоном. Ця вантажівка перетворила мене на того хлопця, який, коли його запитують, чи є у нього діти, дістає фотографію того, на чому він їздить. Тобто доти, доки дві секунди тому Люсі не додала дивну інтонацію і не змусила мене захотіти припаркувати її у своєму гаражі, накрити простирадлом і прикинутися, що я ніколи про неї не чув.

Вона хихикає. "Вибач. Здається, я зробила наголос не на тому слові. Я просто мала на увазі, що я вже їздила на цій вантажівці раніше, але я не знала, що вона твоя."

"О", - кажу я, зітхаючи з полегшенням, що тепер мені не потрібно відмовлятися від своєї улюбленої речі. "Так, коли Дрю допоміг тобі переїхати додому, вірно?"

"Так". Вона загадково посміхається, і я понад усе на світі хочу знати, що це означає, але вона тримає це при собі. "Мені подобається". Її пальці тягнуться до бардачка, де вона безсоромно відчиняє його, зазирає і знову зачиняє. А тепер вона опускає забрало і знову піднімає його. Вона дістає решту з мого підсклянника, перераховує її і кидає назад. Я загіпнотизований. Як довго вона продовжуватиме в тому ж дусі, якщо я їй дозволю?

"Люсі..." - кажу я зі сміхом, і вона підкидає голову, підкидає руки в повітря і драматично опускає їх на коліна.

"Я знаю, добре?! Але я - клубок нервів. Чому я тут? Що ми робимо?"

Раніше сьогодні ввечері я назвав цю жінку милою, і вона виглядала так, немов ось-ось розридається. Потім, коли вона зізналася, що почувалася загнаною в кут і

відстороненою, я не зміг цього винести. Можливо, я не зможу нічого зробити, щоб змусити її відчувати щось більше, ніж симпатичне, без того, щоб її брат прибрав би всі частини мого тіла, що бовталися, але я можу щось зробити з тим, що їй потрібне збудження.

Моя усмішка стає кривою. "Сьогодні ввечері ми робимо дещо небезпечно".

Її усмішка зникає, а очі стають широко розкритими, як у сови, що притаманне тільки Люсі. Це чудово, але я не наважуюся сказати їй, бо знаю, що вона сприйме це так, ніби я кажу, що тобі слід почати носити великі банти у волоссі, а не те, що ти така чарівна, що я хочу поцілувати кожен дюйм твоєї шкіри.

"Небезпечно?" Її голос злегка тремтить.

"Ага". Я простягаю руку за п'ятіркою. "Ти в справі?"

Вона кусає губи і дивиться на мою руку. "Я в справі". А потім, оскільки вона Люсі, вона бере мене за руку і похитує нею.

"Ні, ні, ні, ні. Ти з глузду з'їхав? Я мама, Купер, я не можу, чорт забирай, сісти у в'язницю."

Я посміхаюся і глушу двигун своєї вантажівки. "Ти не потрапиш до в'язниці".

Навіть у темряві я бачу, що її очі широко розкриті. "НЕЗАКОННЕ ПРОНИКНЕННЯ - ЦЕ ЗЛОЧИН!"

"Шшшшш", - кажу я, посміюючись і прикриваючи її рот рукою. Тепер усе, що я бачу, - це її великі блискучі блакитні очі. "Усе буде добре. Я знаю власника."

Вона прибирає мою руку від свого рота, але, як я з великим задоволенням помічаю, не відпускає її. "Тоді чому б тобі не скористатися цим зручним маленьким пристроєм, що зветься мобільним телефоном, щоб зателефонувати власникові та спершу запитати в нього чи неї дозволу?"

Я проводжу великим пальцем по її пальцю. "Тому що яке це було б задоволення? Я думав, ти хочеш зробити щось небезпечно."

Вона трохи гарчить. "Я думала про щось більш схоже на спробу з'їсти цілий галон морозива за один вечір і не блювати".

"Дика жінка".

Моє глузування викликає в мене косий погляд. "Купер. Я більше не можу бути дикою. Я несу відповідальність не тільки за себе. Якщо я потраплю до в'язниці, у мене є чотирирічна дитина, яка дуже сумуватиме за своєю мамою і, чесно кажучи, буде вражена, побачивши, який потворний вигляд вона має в помаранчевому".

Я стискаю її руку. "Люсі, повір мені. Я не дозволю тобі сісти у в'язницю. Ми збираємося застрибнути всередину і вистрибнути, а потім вирушити в дорогу".

Вона стогне і кілька разів легенько вдарається головою об підголівник. "Це нерозумно. Ти погано на мене впливаєш".

"Це мій слоган. А тепер давай. Забирайся і тихо зачини свої двері."

"Тому що, якщо я цього не зроблю... Я ПОТРАПЛЮ ДО В'ЯЗНИЦІ!"

"Я особисто відвезу тебе до в'язниці і сам висаджу, якщо ти не припиниш так кричати".

Ми обидва виходимо і тихенько зачиняємо наші двері. Я маю сказати, що я тихо зачинив свої двері. Люсі намагається повільно закрити свої, але замкнути їх недостатньо складно. Вона натискає на них кілька разів, але вони все ще не зачиняються, тому їй доводиться штовхати їх стегном, змушуючи їх зачинитися з найгучнішим бавовною, яку я коли-небудь чув.

Вона шипить і оголює зуби з незграбним виразом обличчя. "Упс. Вибач."

Я хитаю головою і простягаю руку, перш ніж навіть усвідомлюю, що роблю. Люсі бере його без найменшого вагання, і я тягну її тротуаром. Знову ж таки, я припаркувався за кілька будинків від місця нашого призначення - тому що ви не можете точно припаркуватися на під'їзній доріжці до власності, на яку збираєтеся вторгнутися.

Здається, що всі сплять у навколишніх будинках, тому що на вулиці переважно темно. Я не думаю, що хто-небудь побачить нас і викличе поліцію, але якщо вони це зроблять, це зробить цю ніч набагато цікавішою.

"Я не можу повірити, що ти змушуєш мене це робити!" - каже Люсі, коли ми тягнемось через галявину, огинаємо кут будинку і прямуємо до задньої хвіртки.

"Розслабся, ми просто трохи розважаємося". Я відпускаю її руку, щоб дотягнутися до воріт і відчинити їх.

"Я не можу розслабитися!" - шипить вона мені пошепки. "У мене жахливе відчуття, що ти вербуєш мене у свою банду злочинців або щось на кшталт того, і щоб перевірити мене, ти збираєшся відправити мене до цього будинку, щоб вкрасти їхній телевізор із великим екраном".

Ось це кумедний уявний образ: Люсі намагається самотійно винести з дому величезний телевізор. Я майже відчуваю спокусу змусити її зробити це просто для того, щоб я міг фотографувати і завжди мати щось, що змусить мене сміятися в дощові дні.

"Що таке банда злочинців?" - запитую я, тягнучи її за собою через ворота. "Це щось на кшталт особливої підкатегорії мафії?"

"Ну знаєш... як група злочинців, які об'єднуються, щоб вкрасти".

"По суті, ти просто переформулювала оригінальну назву, додавши більше не описових слів. Тримайся ближче, щоб ми не відключили світлові датчики."

"Ого-го-го-го-го-го-го-го-го", - каже вона, тримаючись ближче до моєї спини, поки ми огинаємо зовнішній периметр двору, прямуючи до басейну. Мені приємно, що вона так близько до мене. Вона солодко пахне. Я не можу точно визначити запах; він просто м'який і солодкий. Можливо, навіть трохи фруктовий. "Я вирушаю до в'язниці. Я ВІДПРАВЛЯЮСЯ до в'язниці. Я, Люсі, відправляюся до в'язниці".

"Що мені потрібно зробити, щоб ти перестала це повторювати?" Ми вже біля воріт басейну; я відсуваю маленьку огорожу і входжу всередину, притримуючи її відкритою для неї.

"Пристебни мене назад до своєї вантажівки і відвези додому в цілості й схоронності".

Я смеряю її важким поглядом. "Це справді те, чого ти хочеш?"

Вона знає, що я маю на увазі. Цей момент - щось більше, ніж просто цей момент. Це шанс Люсі вибрати життя. У своєму багатослівному першому повідомленні вона сказала мені, що хотіла б, щоб їй більше кидали виклик. Що ж, ось воно - її перше випробування.

Вона витримує мій пильний погляд, роблячи довгий глибокий вдих через ніс. Вона дивиться в бік темного будинку, а потім, коли її очі знову повертаються до мене, я бачу занепокоєння. "Люсі, я думаю, тобі це потрібно. Завтра вранці ти прокинешся,

і підеш за своїм сином, і поснідаєш, і будеш мамою з усіма прибамбасами і свистками..."

"Я не ношу дзвіночки і свищики по четвергах".

"...але сьогодні ввечері... ти просто Люсі, жінка, яка заслуговує на те, щоб розслабитися і повеселитися. Що ти на це скажеш?" Я тільки на 30% впевнений, що вона це зробить. Насправді в неї немає вагомих причин довіряти мені. Як вона сказала, наскільки їй відомо, я жахливий хлопець і насправді втягую її в неприємності.

Але коли повільна посмішка починає розповзатися її губами, тепла кров біжить моїми венами, наповнюючи й оживляючи моє старе знайоме серце, аж поки воно не стає на три розміри більшим. Більше не кради Різдво для мене. "Давай зробимо це". Але вона швидко виправляє свою заяву: "Поки що це всього лише стрибки в басейн, а не фактичне знищення або крадіжка будь-якої власності".

Я посміхаюся. "Нічого з цього". Я роблю крок до неї, щоб покласти руку їй на поперек і підштовхнути її до виходу. "Просто поплавати в басейні".

9.ЛЮСІ

"Почекай, я не взяла з собою купальник", - кажу я, моргаючи, дивлячись на чудовий басейн. Усе це освітлено теплими вогнями і відображенням місяця. Він кличе мене, наче я маленький хоббіт. *Лююююсиии...*

Але це не змінює того факту, що в мене немає купальника. Купер стоїть поруч зі мною, його рука майже торкається моєї, і раптово я згадую всі підліткові фільми, які коли-небудь бачила. Можливо, він не очікував купальника - просто святковий костюм.

Я моргаю, дивлячись на нього. "О ні. Ти хочеш...? Ми повинні купатися голяка?" Моє обличчя спалахує при одній думці про це. Світло, що падає з дна басейну, в жодному разі не буде лестити моєму блідому тілу. "Я не думаю, що готова до цього".

Його низький смішок прокочується по моїй спині. "Ні, ми стрибаємо просто так". Потім його усмішка стає ширшою. "Але якщо ти твердо вирішила скупатися голяка, не дозволяй мені заважати".

"Ти такий самовідданий".

Тепер його посмішка стала повною і яскравою. А потім... А ПОТІМ... Він тягнеться до своєї сорочки ззаду і стягує її через голову. Він відкидає його вбік, і кожен з його фантастичних м'язів підморгує мені. У них той самий голос, що й у Джої Тріббіані: Як справи? Я подумки малюю картинку, щоб пізніше, коли не зможу заснути, відсунути всіх цих овець убік і замість цього порахувати кожний його м'яз.

"Я думала, ти сказав, що ми не будемо роздягатися?" О боже, він має такий гарний вигляд, стоячи там без сорочки в спортивних шортах, а за спиною нічне небо. Я хочу зіштовхнути його в цей басейн просто від злості за те, що він такий сексуальний. Мої яєчники кричать, ВІН! МИ ВИБИРАЄМО ЙОГО!!! Але їхня думка більше не має значення відтоді, як вони обрюхатили мене від чоловіка, який не хотів зі мною стосунків, тож я кажу їм заткнутися.

"Ти занадто багато базикаєш. Давай, готова?" Купер обхоплює мене своєю великою мужньою рукою, і моє серце калатає в грудях. "Один!"

"Тссс, не кричи - вони тебе почують!"

"Два!"

"О боже, нас посадять до в'язниці!"

"Три!"

"Не здіймай галас або..." Я не встигаю закінчити.

Купер зістрибує з уступу, захоплюючи мене за собою в одному великому чудовому сплеску.

Ми з Купером обидва виринаємо з води, бризкаючи сміхом і змахуючи воду з обличчя. Це дуже схоже на той день на озері, але по-іншому. Тому що темно, і ми самі, і я кайфую від чогось іншого, крім адреналіну. Купер спланував це. Він хотів, щоб сьогодні ввечері я відчула щось захоплююче.

Вода тепла, і, що дивно, підсвічування на дні басейну дуже приємне. Принаймні, вони для нього. Його шкіра виглядає більш м'якою, пружною і привабливою, коли ми пливемо від глибокого кінця до мілкого, сміючись, як головорізи, всю дорогу. Купер продовжує озиратися через своє велике плече з такою широкою посмішкою і вогником в очах, що це здається сном. Я очікую, що в будь-яку хвилину прокинуся і зрозумію, що басейн мені наснився тільки тому, що я описалася. Не судіть суворо - вагітність не була прихильною до мого сечового міхура.

"Як ти відчуваєшся?" - запитує він після того, як ми дісталися мілководдя і обидва стоїмо. Він проводить рукою по волоссю, і краплі води блищать по всьому його тілу. На нього приємно дивитися, і все, про що я можу думати, це те, як неймовірно було б відчувати, як його руки обіймають мене і тримають у гамівній сорочці любові.

"Дивно". Я лягаю на спину у воду, щоб доплисти на спині до краю басейну. Моя футболка і шорти тягнуться, як гірі, коли я пробираюся до краю і впираюся ліктями в край. Зірки яскраві й мерехтливі, тільки посилюючи відчуття, що все це плід моєї уяви. Це те, чого я зазвичай не стала б робити і за мільйон років. Я не виходжу з дому пізно вночі - вже точно не з чоловіком, і вже точно не для того, щоб залізти в чийсь басейн і насолодитися невеликим купанням.

Посмішка Купера стає натягнутою, і він починає йти через басейн у мій бік. Бачачи, як він рухається до мене зі своїми засмаглими м'язистими грудьми, вологим скуйовдженим волоссям і чорнильним небом, як на тлі... це змушує мене думати, що мені потрібно розділити наші кінці басейну якоюсь сіткою. Очевидно, щоб захистити його від мене, а не навпаки. Тому що Купер вважає мене милою, а я думаю, що він грецький бог родючості.

"Що ти робиш?" - запитую я, звучачи нервово і невпевнено, коли він підходить ближче. Цей басейн підігрівається? Я думаю, що чомусь стає дедалі спекотніше.

Я відступаю назад, повністю притискаючись до колючого бетонного бортика, щоб випадково не наскочити на чоловіка, який зупинився всього за три дюйми від мене. Він усміхається мені згори донизу, а потім піднімає обидві руки, щоб обхопити моє обличчя. ЦЕ СПРАВДІ ВІДБУВАЄТЬСЯ?! Цього разу кричить моя matka, і я дуже сподіваюся, що він цього не чує. Це звучить як зневірена стара карга.

Його руки теплі, коли він усміхається і проводить великими пальцями по обох моїх вилицях. "У тебе патьоки туші".

Я міцно заплющую очі, щоб він не побачив, як у них світиться збентеження. Невже для мене насправді абсолютно неможливо бути спокійною поруч із цим хлопцем? Як довго я стою тут, виглядаючи як наречена, кинута в день свого весілля?

Купер хихикає, але не прибирає руки. "Ти так легко червонієш".

"ТФФУ. Зупинка. Це робить усе ще гірше!" Я розплющую очі й бачу, що він усміхається.

"Але мені подобається, коли ти червонієш".

Мій шлунок скручується у вузол. Він усе ще тримає моє обличчя, і його велике тіло прямо переді мною, і я нічого так не хочу, як покласти обидві руки йому на груди і подивитися... просто ПОДИВИТИСЯ, яка на дотик його шкіра під моїми пальцями. Але попередження Дрю спливає в мене в пам'яті, як у тій дратівливій грі "Бий крота", де він увесь час висовує голову, і ти ніколи не зможеш вдарити по ньому молотком. Якщо я піддамся спокусі й поцілую Купера, це буде щось означати для мене - щось велике. Мені вже доводиться поводитися зі своїм серцем, як із мультяшним, і хапати його ззаду за сорочку, утримуючи на місці, поки воно намагається втекти від мене.

Якщо те, що Дрю каже про Купера, вірно, для нього це був би просто ще один поцілунок, звичайне заняття по вівторках увечері.

Він фліртун - можливо, навіть гравець. Його океанські очі кажуть мені пірнути і насолоджуватися водою. Вони обіцяють, що він подарує мені найкращий поцілунок за все моє життя. Насправді, ні. Кажуть, одного поцілунку буде недостатньо. Вони кажуть, що їм знадобиться вся ніч, щоб виконати роботу, яку вони хочуть завершити.

Саме тому я не можу. Ні.

Ні. Зберися.

Я ПОВИННА ЗАЛИШАТИСЯ СИЛЬНОЮ.

Я ковтаю і дивлюся через його плече, не помічаючи, як вода збирається в невеликій ділянці між його ключицею і плечовим м'язом. "Нам потрібно йти. Це було весело, але я справді не хочу, щоб мене спіймали".

"Занадто пізно". Його руки опускаються, але його очі безумовно все ще утримують мене.

"Що ти маєш на увазі?"

Його усмішка змушує мої груди стиснутися. "Ти попалася". Він нахиляє голову в бік будинку, але я все ще не розумію. "Це мій будинок, Люсі. Ти в моєму басейні."

Що?! Я зараз у басейні Купера? Я моргаю, дивлячись на гарний будинок позаду нього, і мій мозок відчувається так, наче він сповнений патоки через те, як повільно він обробляє цю нову інформацію. Потім, коли все стає на свої місця, мої очі кидають у нього гранати, і я кидаюся вперед, щоб забризкати його. "Ти великий брехун!" СПЛЕСК. Сплеск. Сплеск. Він сміється і відвертається, щоб уникнути моїх нападок. "Чому ти змусив мене думати, що ми вторглися на чужу територію?!" Я не даю йому шансу відповісти. Я нахиляюся вперед і обхоплюю його рукою за шию, намагаючись затягнути його під воду і втопити.

Насправді він доволі податливий, і його легко втопити, бо він сміється так сильно, що його м'язи на мить стають недієздатними. Чому так дивно відчувати себе сильнішим за Супермена? Я опускаю його голову під воду і витягую її назад. "Ти" ... під воду... "ТАКИЙ"... витягую його... "злий!"... під воду...

Цього разу, коли я витягую його з води, його м'язи оживають самі по собі, і він встає на повний зріст, підносячись наді мною, як монстр, що щойно став сильнішим

від усіх тортур. Я повертаюся, щоб відповзти, але... о так... я у воді грузну, приблизно, у п'ятнадцяти фунтах додаткової ваги від мого одягу. Купер легко ловить мене і підхоплює на руки. Він колише мене, і тепер я повністю притиснута до його фантастичного тіла. Я не хочу визнавати, як це приємно... але, о боже, невже я? Кожен дійм мене немов іскриться і реагує.

Чи знаєте ви, що відбувається, коли ви змішуєте воду й електрику?

Ураження електричним струмом.

"Ти заплатиш за всі ці торттури водою", - каже він, піднімаючи мене сходами басейну, наче я не більше ніж мокрий рушник.

Я звиваюся і брикаюся, але він просто продовжує йти, поки ми не виходимо з води. Він занурюється на глибину, потім обдаровує мене останньою спопеляючою, болісною посмішкою, перш ніж підкинути мене в повітря і жбурнути назад у басейн. Я кричу в повітрі, а потім вода поглинає мене. Не встигаю я перевести подих, як відчуваю, як його руки обхоплюють мене і знову починають тягнути до сходів. Так, він сміється, як злий лиходій, і кидає мене вдруге.

Я так сильно сміюся над абсурдністю цієї ночі, що тепер я паралізована. Я не можу згадати, коли востаннє мені хотілося так сильно сміятися. Після третього разу, коли мене відправляють у повітря, я відмовляюся від боротьби, спливаю на поверхню і пливу на спині, дивлячись у небо. Я знову відчуваю руки Купера на своєму тілі, але цього разу він не витягує мене з басейну. Він обіймає мене, і його рука стирає з моїх щік, я впевнена, ще більше плям від туші, але цього разу я не почуваюся так ніяково через це.

Він підводить нас назад до мілководдя і садить мене на невеличкий виступ у воді, а потім сідає поруч зі мною, наші плечі притиснуті одне до одного, наче він має якимось чином торкатися до мене. Чому? Тому що для нього це нормально? Тому що він сподівається перетворити це на щось більше?

Я мружуся на небо, відчуюючи його погляд на своєму обличчі. "Ти намагаєшся змусити мене переспати з тобою?" Я запитую сміливо, бо іноді я не можу не сказати те, що в мене в голові. Це моя наддержавка і моє прокляття.

Якщо він і шокований моїм запитанням, то виду не подає. "Ні."

Я не можу вирішити, втішила мене його відповідь чи розчарувала. "Гаразд. Тоді в чому був сенс сьогоднішнього вечора? Привів мене сюди... дозволив мені думати, що ми робимо щось незаконне? Таке відчуття, що це може бути твій фірмовий хід або щось у цьому роді".

"Мій хід?" Його голос сповнений веселощів.

"Так, ти знаєш, наче в тебе вся ця сцена опрацьована ідеально, щоб жінки були замазкою в твоїх руках".

"Ти що, замазка в моїх руках просто зараз?" Від його слів по моїй шкірі пробігають мурашки.

Я не можу відповісти на це запитання. "Скільки їх?" - запитую я, повертаючись до нього спиною, бо надто боюся, що він зможе побачити відповідь на своє запитання, написану на моєму обличчі маркером. Я, напевно, маю такий вигляд, ніби в мене вітрянка у формі сердечка.

Він хитає головою, на його губах з'являється м'яка усмішка. "Це не переїзд. Ти перша жінка, з якою я взагалі був у цьому басейні."

Оу.

Мої плечі трохи розслабляються, але потім, коли я ще трохи притуляюся до його плеча, мене пронизує усвідомлення. "ПОЧЕКАЙ! Це твій хід, чи не так?! Уперше запрошую жінок робити щось особливе!" Я звинувачувально вказую на нього пальцем.

Він хапає мене за палець і опускає його, ніби дуло пістолета спрямоване йому в груди. "Ти припиниш це? У мене немає вибору." Його усмішка перетворюється на щось вовче. "Ніколи його не потребував".

Я закрочую очі і видаю звук "бле-хе-хе".

Він сміється. "Люсі, я привів тебе сюди, бо хотів підбадьорити тебе. Ти здавалася такою пригніченою раніше, коли я назвав тебе милою - наче я мав на увазі милу в манері маленького муркотливого кошеняти."

"Насправді я думала, що ти мав на увазі це в сенсі "ой-ой-подивися-на-цю-чарівну-маму, яка-відпускає-себе".

"І це ще гірше?" - запитує він, зігнувши брову.

"Набагато".

"Чому це?"

"Тому що..." Я знизую плечима. "Я точно не знаю. Я думаю, що бути мамою - це стигматизація, і коли ти молода, як я, це збиває з пантелику. Я маю бути в розквіті сил, процвітаючою і... привабливою. Натомість принаймні тричі на день я маю видаляти пляму зі своєї сорочки, залишену Леві. Це так, ніби звання мами відразу ж позбавило мене всієї привабливості. "НАВІЩО я щойно розповіла йому все це? Наче я нічого не можу із собою вдіяти, але завжди викладаюся перед ним.

"Я можу сказати тобі просто зараз, що це неправда. Ніхто не бачить тебе такою." Він робить коротку паузу, потім переводить погляд на мене. "Я безумовно не бачу тебе такою. Насправді... Я ніби як тобі заздрю".

У мене відвисає щелепа. "Що? Ні за що."

"Так, звісно".

"Що такого є в моєму житті, що могло б викликати в тебе заздрість?"

Він переводить свої блакитні очі на мене, і я бачу натяк на смуток. "Моє життя склалося не зовсім так, як я сподівався". Що ж, це загадково. Я все чекаю, що він пояснить і скаже мені, чого саме не вистачає, але він цього не робить. Замість цього він змінює тему. "Можу я поставити вам особисте запитання?"

"Звичайно".

"Отець Леві... у чому там справа?"

Я морщу ніс і стогну, відкидаючи голову назад. "Я думала, ти збираєшся запитати, який у мене знак зодіаку або щось у цьому роді".

"З чого б мені взагалі хотіти знати твій знак зодіаку? Я навіть не знаю свого." Він штовхає мене в плече. "Але якщо ти не хочеш мені говорити, я зрозумію".

З якоїсь причини я дійсно хочу розповісти йому. Я весь час хочу йому все розповідати. "Усе гаразд. Це не зовсім секретна інформація. Запитайте майже будь-кого в цьому місті, і вони скажуть вам правду: Люсі мітила надто високо."

Купер хмуриться, і його голова злегка відкидається назад. "Чому, чорт забирай, ти так думаєш?"

"Я не знаю. Я маю на увазі, я мила і, як правило, подобаюся більшості людей, але на мене завжди не звертали уваги. Наче я кращий друг, ніж дівчина. Отже, коли я зустріла Брента, батька Леві, на вечірці, і він звернув на мене хоч найменшу увагу, я

була пропашою. Він навчався в медичній школі, дуже вродливий і, безумовно, дамський угодник." *Ніби як ти.* "У будь-якому разі, вся та ніч була помилкою, про яку я дуже пошкодувала, коли з'явилися ці рожеві лінії". Навіть майже п'ять років потому я все ще точно пам'ятаю, що я відчувала, коли цей тест підтвердив, що я збираюся стати матір'ю. Те, як мій шлунок скрутило, а легені здавило. "У той час це було так страшно, і хоча я шкодую, що Brent - батько Леві, я зовсім не шкодую про свого сина. Як би банально це не звучало, він - найкраще, що коли-небудь траплялося зі мною".

Посмішка Купера ніжна. "Я міг бачити це днями навіть із тієї короткої розмови, яка у вас була з ним по FaceTime".

Я сміюся. "Я не думаю, що ти можеш назвати його розмовою, що мучить мене запаморочливими колами".

"Мені сподобалося бачити, як ти розмовляєш із ним". Я не знаю, що на це відповісти, тому мовчу. Очі Купера опускаються вниз, туди, де він тримає в руці склянку з водою і виливає її назад повторюваними рухами. Нарешті, він запитує: "Так ти і Brent? Як довго ви були разом?"

Мій погляд спрямовується до його обличчя, розуміючи, що він цього не розуміє. Очевидно, Дрю не розповів йому всієї історії. Нервовий, злегка самозневажливий смішок зривається з моїх губ, коли я намагаюся зібратися з духом для цієї історії. "Ніколи. Ми ніколи не були парою. Та ніч після вечірки була для нас останньою. Він був... Ну, він ніколи не цікавився мною, просто не хотів залишатися наодинці тієї ночі, я думаю, і я була дешевим стрільцем." Я здригаюся від того, як жахливо відчуваюся через власні слова. "Коли я сказала йому, що вагітна, він дуже швидко відкинув будь-які думки про те, що ми будемо парою в будь-якому вигляді, формі або формі".

"Вау... що за..." Він замовкає.

"Що?"

"Мудак. Він чортів мудак."

Я пирскаю зі сміху, бо мені надто приємно чути, як хтось інший думає і каже те саме про Brenta. "Так. Він ніби як такий і є. Я маю на увазі, я не хочу малювати надто погану картину, бо він справді гарний батько для Леві, і саме тому, я думаю, я так довго сподівався, що одного дня ми станемо парою. Ну, це й тому, що він час від часу

говорив тонкі дрібниці, які змушували мене думати, що він змирився з цією ідеєю і теж хотів би одного дня стати сім'єю. Але потім, наступної миті, він починав зустрічатися з новою жінкою, і я, нарешті, зрозуміла, що всі його слова були просто порожнім звуком".

Він киває і видає тихий розуміючий звук. "Ти все ще сподіваєшся, що одного разу ви будете разом?"

Мені не потрібно думати про це ні секунди. Насправді, мої слова, ймовірно, звучать занадто переконливо. "Чорт забирай, ні. Насправді саме тому я і поїхала. Мені потрібно було трохи побути подалі з Брентом, і, чесно кажучи, незважаючи на те, що було найважче перебувати далеко від своєї сім'ї і справлятися з усім самотійно, для мене це було найкраще. Мені потрібно було почати все спочатку, у місті, досить далекому, щоб, якби Брент запросив мене повечеряти, я б не кинула все і не погодилася, тільки щоб він підставив мене, коли з'явиться хтось інший".

"Це справді сталося?"

"Більше, ніж я хотіла б визнати".

Я не хочу, але я кидаю погляд на Купера, милуючись тим, як блищать його широкі плечі, коли вони ширяють над поверхнею води. Цей момент здається таким інтимним, і я не можу не замислитися над питанням, чому він запитує про все це. Дружба? Інтрига? Щось більше? Я проводжу пальцем поверхнею води і наважуюся ще раз поглянути на нього, відзначаючи його насуплені брови і стиснутий у лінію рот.

"Невже ти тепер думаєш про мене гірше... після всього цього?"

Мої слова, здається, виривають його з роздумів. Його брови розгладжуються, і його очі зустрічаються з моїми. "Ні, зовсім ні." М'який, сумний сміх прокочується з його грудей, і я спостерігаю, як його кадик рухається вгору і вниз. "Я просто подумав, наскільки насправді схожі наші історії".

"Справді? Яка частина?" Раптово я починаю нервувати, що він збирається сказати мені, що в нього десь є син, і це так лицемірно з мого боку нервувати, але я все одно запитую. "А ти... у тебе є дитина?"

"Ні, але в мене є колишня дівчина, яку я з радістю залишив в іншому штаті".

Чому це змушує моє серце опускатися трохи нижче? Чи збирається він повернутися додому? Повертаєшся до неї? Я повинна запитати. "Розумію. То це твоя тимчасова зупинка? Ти повернешся, коли знайдеш рішення?" Як і я.

Хоча... Мені також довелося повернутися, тому що я втратила роботу і була виселена. Судячи з цього неймовірного будинку і басейну, у Купера, схоже, немає грошових проблем.

Він піднімає брову, виглядаючи трохи пустотливим. "Ця легка зневіра, яку я чую в твоєму голосі? Можливо, натяк на ревності?"

Я пирскаю сміхом і штовхаю його, тому що, з якоїсь причини, ця посмішка, що піднімає куточок його рота, змушує мене почуватися кокетливою і легкою. І так, це був безумовно кокетливий поштовх. З тих, коли моя рука занадто довго затримується на його біцепсі, мені подобається, як його м'язи напружуються під моїми дотиками.

Одне можна сказати напевно: між мною і Купером є якась хімія. Я просто не знаю, чи відчуває він це з тією жінкою, з якою він зараз перебуває, чи це щось інше.

"Ні в найменшій мірі. Я просто подумала, чи варто мені знайти іншого гуру, щоб він навчив мене того, як жити небезпечно, або ти залишишся тут."

Він усміхається мені через плече. "Я нікуди не піду".

А потім мої очі ловлять той самий момент, коли він проводить зубами по своїй нижній губі. Я стежу за рухом, відчуваючись загіпнотизованою і збудженою, хоча я нічого не пила. У цьому сні здається, що реальне життя далеко - недосяжне. Купер хвилюючий, милий, звабливий і трохи небезпечний. Від одного погляду на його губи в мене мурашки біжать по шкірі. Вони знають, що він буде найприголомшливішим цілувальником. Раптово мені захотілося дізнатися. Моє серце калатає майже болісно, намагаючись неприємними глухими ударами нагадати мені, що це, ймовірно, не те, що я маю робити. Але сьогодні я і так живу в небезпечній обстановці, тож що ще одна маленька пригода?

Я дивлюся на його губи і, перш ніж усвідомлюю це, нахиляюся до нього. Оскільки мої очі не відриваються від його губ, я бачу, як він випускає їх із зубів, і вони розсуваються, його груди розширюються від повітря. Мої нутрощі горять, і все, чого я хочу, це поцілувати його і бути поцілюваною ним.

Я подаюся вперед, і він залишається абсолютно нерухомим... поки я не опиняюся приблизно в дюймі від його рота, і він відсторонюється. Він не відвертається, але злегка відсторонюється від мене, достатньо, щоб донести до мене, що цей мій поцілунок не буде прийнятий. Мені потрібна секунда, щоб повністю усвідомити те, що відбувається.

Але коли це відбувається, усвідомлення обрушується на мене, ніби я вистрибнула з літака без парашута.

Він мені відмовляє. Збентеження б'є мене по обличчю, і я боюся приймати відмову. Тож замість цього я прикидаюся, ніби мені байдуже, що він не хоче поцілувати мене і схопитися на ноги. Вода стікає по моїх ногах і каскадом стікає з сорочки, від чого здається, ніби я мочуся водоспадом. Це тільки нагадує мені, що я не схожа на звичайну сексуальну жінку, яка, опинившись у такій ситуації, зняла б одяг і провела чудову ніч купання голяка з цим гарячим чоловіком. Ні, натомість я мала залишитися повністю одягненою і оголити перед ним усю свою душу. Прекрасна. Якраз те, чого хочуть чоловіки.

Дрю буде радий почути, що йому нема про що турбуватися з Купером. Він такий самий, як батько Леві - іншими словами, йому подобаються всі жінки, крім мене.

Мені потрібно піти від нього.

Я повертаюся і піднімаюся на виступ, але Купер простягає руку і обхоплює мою ікру. Це тепло і по-власницьки, і мені хочеться плакати, бо я знаю, що він не має на увазі цей жест так, як він сприймається мною. "Люсі, почекай. Дозвольте мені пояснити..."

"Тобі не потрібно нічого пояснювати, Купере. У нас усе добре. Усе добре! Я в порядку. Справді добре. Навіть приголомшливо."

Він стискає мою ікру. "Просто послухай мене..."

Я міцно заплющую очі і напружено посміхаюся. "Серйозно, будь ласка, я благаю тебе: ми можемо не говорити про це? Ти просто відвезеш мене додому, будь ласка?" Я так близька до того, щоб розплакатися, що робить ситуацію ще гіршою.

Він чує благання (і тремтіння) в моєму голосі, зітхає і відпускає мене, щоб встати. "Добре, добре". Він відводить погляд і шепоче прокляття собі під ніс, потім

знову дивиться на мене. "Давай, принаймні, спочатку зайдемо всередину, щоб я міг принести тобі рушник".

Всередину? Його будинок? Фу, я краще помру від переохолодження просто зараз, ніж терпітиму ще більше незручності з Купером.

10.КУПЕР

Я відкинув Люсі, і я ніколи не почувався гіршою людиною. Я б хотів, щоб хто-небудь вдарив мене. Прямо в чортове обличчя. Вибити кілька зубів, змусити мій ніс кровоточити - це працює. Натомість Люсі плететься за мною, як найнесамовитіше видовище пораненого цуценяти, яке ви коли-небудь бачили. Я хочу підхопити її на руки і притиснути до себе, щоб вона забулася, щоб її хвіст знову завиляв.

Я чую, як її одяг драматично шльопає при кожному кроці до моїх задніх дверей. Я намагаюся сповільнити крок, щоб іти поруч із нею, але в неї це не виходить. Вона теж сповільнюється, і тепер ми обидва виглядаємо так, немов рухаємося в сповільненій зйомці, найбезглуздіша сцена двох дорослих, яку будь-хто коли-небудь бачив. Я ненавиджу, що вона збентежена, і я ненавиджу, що я той, хто змусив її почуватися так. Але що я можу сказати? Я запанікував.

Зазвичай поцілунок не має великого значення, і я був би радий задовольнити її потребу у фізичному контакті. Я думаю, в цьому-то все і справа. Останнім часом я був тим хлопцем, до якого ти ходиш, щоб весело провести час. Ніяких умов; ніяких зобов'язань не потрібно. Одного разу я дозволив абсолютно незнайомій людині поцілувати мене в барі, і ми навіть не сказали одне одному жодного слова. Вона дивилася на мене з кількох стільців нижче, і ми обмінювалися кокетливими поглядами вперед і назад, і наступне, що я пам'ятаю, вона крутить мій стілець і цілується зі мною просто там, на очах у всіх. Моєю єдиною думкою в той час було: чому б і ні? У мене більше немає стосунків.

Але коли Люсі нахилилася вперед, час зупинився, і в мене в голові одразу виникла сотня думок. Більшість із цих думок були про те, як сильно я справді хотів поцілувати її, як добре було б відчувати її на своїх губах, але потім я подумав про те, як сильно я хотів би мати з нею стосунки. Я не хочу, щоб із нею було щось без жодних умов. Я більше не хочу бути цим хлопцем - тим, хто безцільно вештається навколо, наче двадцятирічний підліток, у якого попереду тільки час. Насправді, я навіть у свої двадцять з невеликим так себе не поводив. Я завжди хотів сім'ю і стабільні стосунки. Але після Джейні я просто на секунду збився зі шляху. Люсі повертає мене до життя, нагадує мені про старі мрії, про які я забув, нагадує мені, як це - хотіти бачити когось

день за днем, планувати спільні свята і відпускати жарти, які ніхто інший не зрозуміє. Я знову готовий до всього цього.

Але потім я згадав Дрю і його застережливий погляд, бо він й гадки не має, що я здатний або бажаю будь-яких довгострокових стосунків. Я ніколи не розповідав йому про Джейні. Я просто хотів залишити її в Шарлотті разом зі своїм приниженням. Тож, по суті, він думає, що я неодмінно, на сто відсотків, неодмінно розіб'ю серце Люсі, і це справедливе припущення, оскільки це єдина сторона мене, яку він коли-небудь бачив.

Усе це, у поєднанні з тим фактом, що Люсі не з тих дівчат, які влаштовують випадкові, безглузді поцілунки, змусило мене зрозуміти, що вона теж відчуває зв'язок між нами. Можливо, вона просто намагалася продовжити тему вечора і жити небезпечно, але я так не думаю. Я думаю, я їй подобаюся.

Так що так, я відкидаю будь-який шанс на поцілунок, тому що я відчуваю, що якщо ми збираємося це зробити, ми повинні зробити це правильно. Я маю спочатку поговорити з Дрю й отримати його братнє благословення, перш ніж я почну що-небудь із нею, і я маю переконатися, що вона знає, у що вплутується зі мною. Вона особлива. Любляча, і повна серця, і в неї є дитина. Я не збираюся ускладнювати її життя ще більше, ніж воно вже є, тому я хочу розібратися з цим із самого початку.

Хоча, коли я відчиняю двері для Люсі, а вона не дивиться мені в очі, я розумію, що, можливо, щойно зіпсував усі шанси на добрий початок. Вона думає, що я не зацікавлений у ній. Можливо, навіть те, що вона мене не приваблює, через що мені хочеться застогнати, бо від одного погляду в очі цієї жінки в мене частішає пульс. Від неї перехоплює подих, навіть промокла до нитки, а волосся перетворюється на дикі кучеряві локони. Мені потрібна вся моя мужність, щоб не сказати "забудь про це" і не обійняти її.

Але ні... ні, ні, ні, ні. Не можу цього зробити. Не з сестрою найкращого друга. Наслідки були б занадто великі.

Коли я зачиняю за нами двері, стає тихо, і ось так, один у темряві, я все ще відчуваю можливість того, що могло б бути з нею. Ось чому я вмикаю яскраве верхнє світло на кухні. Ми обидва примружуємося від раптової дози реальності. Напружений, чарівний момент біля басейну закінчився, і Люсі має такий вигляд,

немов розривається між гнівом і приниженням, міцно схрестивши руки на грудях і зсутуливши плечі.

"Ванна тут", - кажу я, киваючи головою, і йду через кухню в головний зал.

"Мені й тут добре", - каже вона, а коли я озираюся, додає: "Не хочу капати на твою підлогу".

Звичайно. Вона має на увазі, що як щодо того, щоб ти впав замертво, Купере?

Я залишаю Люсі приклеєною спиною до дверей і прямую до своєї головної ванної, щоб переодягнутися в мокрий одяг і принести їй рушник. Коли я повертаюся на кухню, я бачу, як Люсі з цікавістю визирає з-за рогу у вітальню. Вона чує, як я наближаюся, і повертається на своє місце біля дверей.

Я посміхаюся винуватому виразу її обличчя. "Ось, я пішов уперед і приніс тобі дещо зі свого одягу, щоб тобі не довелося мерзнути дорогою додому". Вона дивиться на спортивні штани і футболку так, немов у них повно жаб, а я намагаюся обманом змусити її вдягнути їх. "Я знаю, що вони будуть трохи завеликі, але я подумав, що це буде зручніше, ніж те, що на тобі".

Вона ковтає і натягнуто посміхається мені. "Дякую".

Я роблю крок уперед і обертаю рушник навколо її плечей. Я усвідомлюю кожную крихітну мить, кожен подих, кожне кліпання її очей, коли я дивлюся на неї згори донизу, затримуючи руки на її плечах. Її довгі вії опускаються на грудку одягу в її руках, і я відчуваю необхідність пояснити, що сталося, навіть якщо вона не хоче цього чути. "Люсі..."

"Твій дім порожній", - каже вона поспіхом, перериваючи мене.

Я хмурюся й озираюся, на мить стривожений її зміною теми. "О. Так. Я переїхав сюди всього місяць тому."

Вона відсторонюється, змушуючи мене опустити руки, і проходить далі на кухню. Ясно, що вона не збирається дозволяти мені пояснювати, чому я їй відмовив. "Або, можливо, ти справді просто сквотер". Вона кидає пустотливу усмішку через плече, і той факт, що вона знову жартує, змушує мене трохи розслабитися.

"Ти спіймала мене. Залишилося всього кілька місяців до того, як набудуть чинності права сквотера." Хоча насправді це виглядає саме так.

Я купив це місце, тому що мені сподобалося, що воно сучасне і водночас затишне. На кухні є шиферно-сірі шафи і стільниці з білого мармуру, і хоча вона не величезна, вона має відкриту концепцію, що робить її просторою. Підлоги всюди зі світлої твердої деревини, і тут панує запах нового будинку. Але в іншому нічого немає, за винятком сірого дивана середини століття у вітальні та мого ліжка в головній спальні. Я пробував шукати меблі в Інтернеті, але щоразу, коли я готуюся натиснути кнопку "Купити", я не можу взяти на себе зобов'язання.

Люсі обережно проводить пальцями по стільниці й дивиться в бік порожнього куточка для сніданку. Він оточений вікнами, що виходять на басейн. "Це справді гарний будинок. Він матиме приголомшливий вигляд, коли ти переїдеш".

"Я переїхав".

Її очі спрямовуються на мене, а потім на простір навколо неї з новим усвідомленням. "Але тут нічого немає".

"Неправда". Я вказую на раковину. "У раковині є миска".

Вона видає короткий смішок і дивиться на мене так, немов усе ще не може до кінця повірити, що я кажу правду. "Як довго, ти сказав, тут живете?"

"Місяць, плюс-мінус."

Її очі розширюються, і вона розвертається на підборах, вриваючись у вітальню. Вона вмикає світло й оглядає жалюгідний диван, що стоїть посеред кімнати обличчям до великої порожньої стіни, де мав би бути телевізор.

"Перш ніж ти уявиш, як я сиджу тут у темряві, втупившись у стіну, як псих, просто знай, що я дивлюся фільми на своєму ноутбучі".

Тепер Люсі почувається як удома, коли вона дзижчить у вітальні й далі коридором. У ній є якась нова енергія, яка мені подобається, щось рішуче і комфортне. Клацнувши вимикачем у гостьовій ванній, насупившись, а потім проробивши те ж саме ще з двома кімнатами, вона проходить увесь шлях коридором до моєї спальні.

Там вона вмикає світло, але просто ширяє на краю. Її погляд швидко ковзає по моєму ліжку королівських розмірів, а потім переміщається на мене, де я дивлюся через її плече. "У тебе є два предмети меблів, Купере. два. Що це за будинок, приблизно дві тисячі квадратних футів? І у вас є два предмети меблів?" Вона каже це

так, ніби, можливо, я ще не усвідомив цього, і це має стати для мене великим прозрінням.

"Не забудь про миску".

"Чому?"

"Тому що посуд теж важливий".

Я знизую плечима і притуляюся до одвірка. Ми обидва затримуємося біля моєї спальні, ніби, можливо, якщо ми випадково увійдемо туди одночасно, ліжко засмокче нас у свій вир. "Я не можу ні на що зважитися. Усе це здається таким постійним. Це важливе рішення, і я думаю..." О, я шкодую, що відразу ж зациквився на цьому, напевно.

"Думаєш що?"

Я примружуюся і посміхаюся її раптовому прагненню дізнатися мій брудний секрет. Що ж, це найменше, що я можу зробити, щоб бути чесним з нею після всього, що вона розповіла мені сьогодні ввечері, вірно? "Ти не можеш сміятися наді мною. Це досить нерозумно. Але... Я думаю, якась частина мене знає, що одного дня зі мною тут буде дружина, тому що це мій будинок для облаштування. Чинить трохи більший тиск на вибір того, що теж сподобалося б жінці".

Вона дивиться на мене, і її губи починаються, ніби слова крутяться в неї в роті, але вона не хоче їх вимовляти.

"Що?" - запитую я, будучи тепер найнаполегливішим. Мій погляд ковзає по її обличчю, і я не можу повірити, наскільки вона вражає навіть у мокрому мокрому одязі, що промок, і без макіяжу. Я ніколи не зустрічав іншої жінки, яка, на мою думку, мала б по-справжньому гарний вигляд у такому стані.

"Я просто здивована чути, що в тебе є такі думки... про шлюб і жінок, які живуть у твоєму домі, і таке інше".

"Ймовірно, це буде тільки одна жінка". Вона підштовхує мене ліктем з грайливим сміхом, і я вдячний, що вона більше не ховається. "Але я розумію, чому ти здивована. Я справді схильний відкладати серйозні короткострокові стосунки, але я не завжди був таким. Я... е-е... ніби як пережив важке розставання в Шарлотті."

"Колишня дівчина, про яку ти згадував у басейні?"

Я повільно киваю, не в захваті від того, що розпаковую всі ці спогади. "Джейні. Ми з нею були разом кілька років, і я був без розуму від неї - по вуха закоханий. Вона завжди говорила, що теж любить мене, тож я думав, що ми на одній хвилі. Спойлер: ми не були. Я нарешті придумав цю грандіозну пропозицію з купою гірлянд, квітів і музиканта, і... Боже, мені так ніяково згадувати про це. Я мав вигляд цілковитого ідіота, коли став на коліна перед усіма нашими друзями і поставив запитання тільки для того, щоб вона сказала "ні". Ми розлучилися одразу після цього - приблизно півтора року тому."

Люсі різко втягує повітря, і жалість, яку я бачу на її обличчі, майже так само болісно бачити зараз, як і тоді, написану на обличчях усіх наших друзів. "Купере, мені так шкода".

Я хитаю головою і знизую плечима, прагнучи покінчити з цією розмовою. "Це в минулому. Джейні зараз одружена, і вони щойно оголосили, що вагітні, тож, знаєш, усе вийшло і таке інше." Принаймні в неї вийшло.

"Але саме тому тобі потрібно було піти". Люсі говорить із таким співчуттям, наче вона цілковито розуміє необхідність почати все спочатку далеко від людини, яка завдала тобі стільки болю. І це тому, що вона справді знає.

"Так. Я навіть ніколи не розповідала Дрю про... Джейні. Наскільки він знає, я не здатний на зобов'язання, тому що, коли я приїхав сюди, до Нешвіла, я просто з головою поринув у те, щоб стерти її зі своєї пам'яті й уникати будь-чого, що було б близьким до стосунків". *До сих пір.* "У будь-якому разі, це те, що я мав на увазі раніше, коли говорив, що заздрю тобі. Я справді хотів бути одруженим - мати дітей, цілих дев'ять ярдів". Я мала б почуватися ще більш ніяково після того, як зізналася в усьому цьому Люсі, але я цього не роблю. Я відчуваюся легше.

"Хм" - тихо вимовляє вона, притуляючись плечем до одвірка. "І ти все ще кохаєш".

Я піднімаю брову, дивлячись на неї. "Я люблю?"

"Так, ти не зможеш обдурити мене." Вона жестикулює навколо себе. "Ти купив цей будинок, і ти вже зізнався, що хочеш обставити його жіночними речами, пам'ятаєш?"

"Ну, я не розбираюся у специфічно жіночих речах".

"Ти сказав те, що сподобалося б жінці - це означає жіночність. Приготуйся до подушок у пастельних тонах, приятелю."

"Приятель?" - запитую я зі сміхом.

Вона теж сміється, перш ніж її усмішка стає серйозною. Ми обоє стоїмо в якомусь незручному, важкому мовчанні протягом хвилини, перш ніж вона дивує мене поворотом у розмові, якого я не очікував. "Послухай, це була помилка, що я намагалася поцілувати тебе раніше. Я просто була захоплена моментом, і зірками, і водою... І добре, у будь-якому разі, я не хотіла цього робити. Можемо ми, будь ласка, просто забути про це?"

Я відчуваю, що ми маємо поговорити про це більше, наче я маю точно сказати їй, чому я відвернувся, і переконатися, що вона знає, що її спроба поцілувати мене не здавалася мені помилкою. Але я знаю, що не можу пояснити це, не сказавши їй усієї правди - що вона мені подобається, і я бачу, що хочу більшого з нею. Мені потрібно почекати, поки я не поговорю з Дрю. Мені потрібно зробити це правильно, як для себе, так і для Люсі.

Я роблю глибокий вдих і примружуюся, дивлячись на тендітний вираз, написаний на її обличчі. Нарешті, я переводжу подих і киваю. "Якщо ти так говориш. Я більше не буду піднімати цю тему."

Вона виглядає значно більш заспокоєною і простягає мені руку для потиску, наче це офіційна ділова угода, яку ми щойно уклали. З її точки зору, це матиме силу в суді.

Я простягаю руку і беру Люсі за руку... і похитую нею, бо вона вже притирається до мене.

Люсі не дає мені часу сказати що-небудь ще на цю тему, перш ніж вона посміхається і повертається, зникаючи в гостьовій ванній, щоб переодягнутися. Я нерухомо стою в коридорі, гадаючи, чи розсердиться Дрю, якщо я розбуджу його просто зараз, щоб отримати дозвіл на побачення з Люсі. Ще краще питання: чи була вона чесна в тому, що була захоплена тільки моментом?

Я сподіваюся, що ні.

11. ЛЮСІ

Прокидатися в одязі Купера - це п'янке відчуття. Його сорочка пахне грубо і красиво, як і він сам, і з якоїсь причини я не можу змусити себе зняти її. Ще одна коротка хвилина, кажу я собі, як ненормальна, підносячи кофту до носа і роблячи глибокий вдих. Так добре. Він єдиний чоловік, якого я коли-небудь знала, який пахне так само добре, як і виглядає.

Те, що мене відкинули минулої ночі, безумовно, було одним із найгірших моментів у моєму житті. Але потім, після того, як ми поговорили більше, і він розповів усе про свою колишню, стало зрозуміло, що в Купера добре серце, і навіть якщо він трохи фліртує, він не з тих хлопців, які водять мене за ніс без причини. Добре, що він не поцілував мене, бо я йому явно не подобаюся. Це трохи (читай: сильно) бентежить, що він не відчуває до мене тих самих почуттів, що й я до нього, але краще, щоб він був відвертим у цьому, а не грався моїми емоціями і ставився до мене як до швидкоплинної зустрічі, яку він ніколи не збирається доводити до кінця (кхм, Брент).

Крім того, я не думаю, що мені є чого соромитися, тому що я майже впевнена, що Купер звик до того, що жінки намагаються його поцілувати. Б'юся об заклад, це дуже звичайне явище. Якби він цілувався з кожною жінкою, яка коли-небудь намагалася поцілувати його в губи, це перетворилося б на його постійну роботу. Тож усе гаразд. Я збираюся вибрати не хвилюватися через це і не пірнати в яму замкнутого приниження *в типовому стилі Люсі*, а замість цього займатися своїм днем. Я також, можливо, подумки вирішила взяти цей спогад і засунути його куди-небудь глибше, де я ніколи не зможу знову дістатися до нього, і прикинутися, що цього ніколи не було. Заперечення - це здорово, правда?

Спортивні штани Купера бовтаються в мене на талії, і мені доводиться закатати їх тричі, перш ніж вийти з кімнати, щоб приготувати сніданок. Моя мама сказала, що може залишити Леві у себе стільки, скільки мені потрібно, але оскільки у мене сьогодні немає ніяких зустрічей (все ще набираю клієнтуру), я взяла відгул і дуже хочу возз'єднатися. Я вирішую почати свій день раніше, щоб забрати його сьогодні вранці, а не пізніше. Бути мамою досить дивно. В одну хвилину ти благаєш

няню забрати твою жакливу/сопливу/безсонну дитину з твоїх рук, а за п'ять хвилин після того, як вони пішли, ти виявляєш, що із затуманеними очима дивишся на зроблені тобою вчора фотографії цієї милої/ангельської/дорогоцінної дитини та ставиш собі запитання, чи не надто рано йти, підніміть їх.

"Де ти взяла цей одяг?" Голос мого брата гримить у мене за спиною, змушуючи мене здригнутися і підкинути пластівці, які я насипала, у повітря. Йде дощ із сердечок, зірочок, підків, конюшини і повітряних кульок.

Я притиснула руку до серця і хрипло розсміялася. "Чорт забирай. Ти налякав мене."

Його це не зупиняє. Очі Дрю як лазери на сорочці Купера, що обволікає моє тіло, як намет. "Чия сорочка? Це виглядає знайомо."

О, чорт, о, чорт, о, чорт. Що я збираюся сказати? Брехати? Сказати правду? Кинути миску з пластівцями і вибігти за двері? Насправді, так, цей варіант "зроби перерву" звучить досить непогано.

Я ковтаю і крадуся навшпиньки навколо правди. "Одного хлопця".

"Який хлопець?"

Який хлопець...? Гарне запитання. "Чому це має значення?" Мій тон занадто високий. Це звучить як сирена, що попереджає його про небезпеку.

Очі Дрю примружуються на моїй сорочці, ніби він намагається визначити, де вона. Я ТАКА ІДІОТКА. Чому я мала ходити в цьому по будинку, як закохана дурепа? "Схоже на одну з футболок Купера".

Я голосно сміюся, ХА-ХА-ХА-ХА, і відкидаю голову назад, як ніколи не робить жодна реальна людина, коли сміється, тому що я жакливий брехун. "Сорочка Купера! Ось це вже смішно!"

На його обличчі немає ані тіні веселощів. Ми виглядаємо як ілюстрація протилежностей. "Не зовсім. Що з тобою не так?"

Я витираю уявну сльозу від сміху. "Нічого. Це просто кумедна думка. Я, одягнена в одну з сорочок твого друга. Як би я взагалі його отримала? Вломила в його будинок і вкрала його без його відома, щоб я могла носити його і нюхати вічно?"

Він зітхає. "Скажи мені просто зараз - ти це зробила, Люсі?"

"О, боже мій! Ні!" Я беру свою миску з пластівцями, щоб віднести її у свою кімнату і втекти від братської інквізиції. "Я не можу повірити, що ти взагалі запитав мене про це".

У той момент, коли я опиняюся до нього спиною, я розширюю очі і полегшено видихаю, а потім мчу до себе в кімнату. Удавання, що я злюся на його невіру в мене, спрацьовує, і Дрю не чіпляється до мене залишок ранку з приводу одягу. Потім я намагаюся придумати правдоподібну історію про походження цього одягу, щоб я міг носити його по дому все життя. Купер ніколи не отримає їх назад.

"Чорт забирай, хто-небудь вдома?" Я кричу в будинок своїх батьків.

"Іди сюди, мила!" - каже моя мама зверху.

Я піднімаюся сходами, перестрибуючи через дві сходинки за раз, як робила це цілу вічність, а потім іду на звук сміху всю дорогу до їхньої бонусної кімнати. Я зупиняюся на порозі й усміхаюся, побачивши те, що виглядає як кімната, на яку обрушився ураган веселощів. Всюди розкидані подушки, що утворюють різні доріжки до торцевих столів, вкритих ковдрами. Там є перевернуті догори дном пластикові кошики для білизни і довга ковдра, прив'язана до працюючого стельового вентилятора. Моя мама стоїть, як фламінго, видершись на підлокітник дивана, а мій тато лежить обличчям донизу, зображуючи людський міст, поклавши ноги на диван, а груди на журнальний столик. Леві йде, розкинувши руки, як крила, використовуючи мого батька як балансир.

"Привіт, донечко! Як твій день?" - запитує моя мама, наче це найнормальніша ситуація, у якій їх можна застати.

Я сміюся і роблю крок уперед, готовий запитати її, що вони задумали, коли кімната колективно вибухає одним гігантським "НЄЄЄЄТ!", змушуючи мене відстрибнути назад і ледь не впасти на дупу.

"Що?" - запитую я, хапаючись за серце і задаючись питанням, чи можливо померти від страху.

"Мам, це лава!" - каже Леві, широко розплющивши очі і вказуючи на підлогу, куди я збиралася ступити.

"О-о-о-о, тепер я розумію". Раптово всі мости і подушки набувають сенсу. "Як же мені тоді дістатися туди, до тебе?"

"Тобі потрібно пройти пухнастою золотою дорогою, до редінгської веселки і піднятися на гору супер-тапочок".

Моя мама піднімає руку. "Я піднялася на гору сліппер, але в мене стався нещасний випадок". Вона показує на свою ногу. Очевидно, що якщо ти доторкнешся до лави, ти втратиш цю кінцівку на решту гри".

"А це, - каже Леві, вказуючи на ковдру, що кружляє в центрі кімнати, - це торнадо. Не наближайся до нього, інакше він тебе засмокче!" Очі Леві сяють, коли він передає мені інші правила. Його щоки рожеві та яскраві, і моє серце болісно стискається.

Я почувалася невдахою, змушеною повернутися додому і переїхати до Дрю після того, як поїхала, щоб почати все спочатку в новому місті. Річ навіть не в тому, що з Нешвіллом, моєю сім'єю або друзями було щось не так. Я просто відчула непереборну потребу спробувати щось нове. Внести зміни. І так, можливо, втекти від усіх туристів, які думають, що ковбойські чоботи і капелюхи - це відповідний одяг для нашого міста. Повірте мені, немає швидшого способу викликати ненависть в уродженців Нешвілла, ніж вбратися так, ніби ви збираєтеся на пізній сніданок у "хонкі-тонк".

Але як би я не намагалася в Джорджії відчувати себе як вдома, це ніколи не спрацьовувало. Завжди була зяюча діра, яку ми з Леві обидва відчували. І тепер, перебуваючи тут і бачачи, що моя дитина щаслива і возз'єдналася з моїми батьками, я знаю, що повернення додому було правильним вчинком.

"Як минула твоя ніч?" - запитує мама після того, як я спустилася пухнастою золотою дорогою, перетнула редінзьку веселку і піднялася на гору капців, щоб встати з нею на підлокітник.

Ми з мамою напрочуд схожі, за що, чесно кажучи, я вдячна. Я завжди мала молодий вигляд для свого віку, і навіть зараз люди більшу частину часу вважають мене нянею Леві, але я не ненавиджу це, тому що це просто означає, що я старітиму так само граційно, як і вона.

"Це було здорово", - кажу я, коли ми обіймаємося, намагаючись не звалитися з підлокітника.

Раптово я чую, як вона різко втягує носом повітря, і вона відсторонюється, щоб подивитися на мене. "ТИ ПРОВЕЛА НІЧ ІЗ ЧОЛОВІКОМ!"

Мої очі розширюються, а рот відкривається. Звідки вона це знає?!

"Що ти зробила, юна леді?" - запитує мій тато. Так важко сприймати його всерйоз, коли він обшиває меблі дошками.

"О, тихіше, Скотте. Твоя дочка більше не дитина. Їй дозволено провести ніч із чоловіком."

"Ні, якщо тільки в неї немає кільця на пальці, і я не видам її перед Богом і проповідником".

Мама заковчує очі. "Ти ж знаєш, як ми отримали нашого дорогоцінного онука, вірно?"

Голова Леві раптово з'являється і повертається в наш бік. "Як ти мене дістала?"

"Лелека", - говоримо ми всі в унісон, і, на щастя, Леві поки що приймає нашу відповідь.

Мамин погляд повертається до мене, і вона зістрибує на землю, тягнучи мене за собою. "А тепер, давай, я поставлю кавник, і ти мені все про нього розповіси".

"Ла-ла-ла-ла. Я не хочу чути нічого з цих язичницьких розмов! - кричить мій батько на наші фігури, що віддаляються, але я чую веселощі в його голосі.

"Тоді заткни вуха, старий". Мама тягне мене коридором, ледь не вириваючи мою руку із суглоба.

"Леві!" - кричу я через плече. "Прийди і врятуй мене від своєї бабусі! Мені знадобиться рятувальна місія!"

Мама продовжує смикати мене. "Леві, якщо ти не вийдеш на кухню на п'ятнадцять хвилин, я спечу тобі шоколадне печиво і дам тобі з'їсти його на обід".

"Ооооо, ти безжальна".

Щойно ми опиняємося на кухні, вона повертається до мене обличчям і нахабно піднімає брову. "Тобі доведеться підвищити ставки, якщо ти хочеш грати з великими дітьми, люба. А тепер сядь і розкажи мені про нього все."

Я висуваю кухонний стілець і роблю, як мені кажуть. "Звідки ти взагалі знаєш, що я провела ніч із чоловіком?"

"Якщо тільки ти не змінила свої парфуми на "Олд Спайс", це було абсолютно очевидно. Ти пахнеш, як у відділі для миття чоловічого тіла, і я справді маю на увазі це в найкращому сенсі цього слова."

Я пахну Купером? Чому ця думка змушує мене відчувати поколювання і жар?

"Що ж, ти маєш рацію. Минулої ночі я дійсно тусувалася з чоловіком, але не так, як ти думаєш. Ми просто друзі."

"Гарбузик, я не дурочка. Ти не йдеш, пахнеш, як твій друг, коли ти просто тусуєшся". Я б хотіла, щоб вона цього не робила - вбивала мені в голову ідеї, яких там бути не повинно. Кожні батьки зобов'язані думати, що їхня дитина какає веселкою, але вона не повинна намагатися змусити мене думати так само і про себе. Я намагалася переслідувати когось вищого за мій рівень, тому що... у мене нічого не вийшло, і я не хочу робити це знову. Минулої ночі у Купера був шанс довести, що я помиляюся, і він цього не зробив. Він відсторонився від мого поцілунку, і це сказало мені все, що мені потрібно було знати.

"Я пахну ним тільки тому, що після того, як ми закінчили купатися, він дозволив мені надіти його одяг".

Її брова піднімається ще на сантиметр у зону самовдоволеної матері, яка знає все.

"Мам, я серйозно. Будь ласка, не перетворюй це на те, чим це не є. Я ніяковіла перед ним більше разів, ніж можу порахувати, і ясно, що він не зацікавлений у мені так, як я в ньому. Мені потрібно викинути його з голови, а твоє втручання не допомагає."

"Але..."

"Мам".

"Я просто..."

Я перервала її жестом "застебни блискавку" і відповідним звуком.

Її плечі чарівно опускаються, і вона заковує очі, ніби вона підліток, а я висмоктую всі її веселощі. "Добре, я застебну його. Але ти ВПЕВНЕНА, що він не

зацікавлений, і ти, можливо, не проектуєш свою власну невпевненість на ситуацію?"
Очевидно, вона не знає, що означає "застебнути блискавку".

"На жаль, так... Я впевнена, що він не зацікавлений".

12. КУПЕР

"Мені цікава твоя сестра", - кажу я Дрю після того, як він робить останній ковток свого другого пива. Це вечір п'ятниці, через кілька днів після моєї пригоди в басейні з Люсі; і так, я справді запросив Дрю випити, купив йому крильця, щоб задобрити його, а потім трохи підбадьорив його, сподіваючись, що він не виб'є мені зуби, коли я оголосив, що в мене є почуття до Люсі. Я також привів його в переповнений спортивний бар, щоб були свідки.

Він моргає широко розкритими очима, трохи нагадуючи мені Люсі, а потім повільно ставить свою порожню склянку. "Тепер великий кошик із крилами має сенс. Тобі, напевно, теж слід було додати трохи перцю халапеньо."

Я постукую пальцем по столу, роздумуючи, чи не покликати офіціантку. Однак, судячи зі злегка похмурого погляду, що затьмарює лоб Дрю, у мене таке відчуття, що перець із сирною начинкою сьогодні не стане моїм порятунком.

Я чекаю, що він заговорить, підтвердить те, що я сказав про Люсі, але замість цього він переводить погляд на телевизор і раптово так захоплюється хокейним матчем, що можна подумати, що він справжній фанат. Яким він не є. Дрю не захоплюється спортом, але, мабуть, сьогодні він найбільший шанувальник Preds, якого ви коли-небудь бачили.

Він підкидає руки і стогне, коли вони промахуються, і я моргаю, дивлячись на нього. "Ти навіть не знаєш, як називається маленька чорна штучка, через яку вони б'ються на льоду", - кажу я, примруживши очі і наважуючись викрити його блеф.

Він переводить погляд на мене і посміхається. "Прибери шайбу, Купере".

Спортивні каламбури - це погано. Навіть незвідана територія. "Добре, ми можемо перестати прикидатися, що нам подобається хокей, і просто поговорити про це? Ти злишся, що мені подобається твоя сестра. Просто скажи це."

Щелепа Дрю смикається, але він хитає головою. "Не злюся". Він каже це тим самим тоном, яким жінка каже, що зі мною все гаразд. З нею ніколи не буває все гаразд, мужики, і цієї ночі ви спатимете на дивані.

Я дивлюся на Дрю, чекаючи продовження, але він просто підтискає губи і відкидається на спинку стільця, щоб знову звернути свою увагу на телевизор. Я

збираюся купити йому футболку з написом "Найбільший хокейний уболівальник у світі".

"І це все? Ти не збираєшся говорити про це зі мною? Просто збираєшся дутися і дивитися свій новий улюблений вид спорту?"

Він переводить погляд на мене. "Справді? Ти думаєш, це гарна ідея - тикати мене, поки я не битимуся з тобою?"

"Так. Я б вважав за краще, щоб ти бився зі мною, ніж ігнорував мене заради спорту. Я ніколи не думав, що буду так сильно співчувати заміжній жінці, але сьогоднішній вечір змінив мене."

Дрю виглядає так, наче хоче посміхнутися, але вже налаштував своє обличчя на похмурий вигляд і не зрушить з місця. "Слухай, я не засмучений, бо я знаю, що можу тобі довіряти..."

Я видихаю повітря, яке стримував усю ніч. Мушу сказати, я його не бачив...

"...ігнорувати свої почуття і триматися подалі від Люсі, як ми й домовлялися". Що ж, це було розчаруванням. "Я ціную, що ти зізнався в цьому, хоча й сказав мені це прямо. Ти хороший друг, Купе".

Якщо це не якась маніпулятивна нісенітниця, то я не знаю, що це таке.

Він перегинається через стіл і плескає мене по спині. Це трохи напружує моє тіло, і я відчуваюся загубленим. Він просто майстерно спрямував цю розмову саме в тому напрямку, в якому він хоче, щоб вона йшла, не залишаючи місця для суперечок. Насправді він чудовий, тому що йому майже вдалося змусити мене думати, що я на його боці в цьому, наче я справді ніколи не збирався переслідувати Люсі. Таким чином, ми обидва станемо хорошими хлопцями і підемо звідси веселими кращими друзями. Такими веселими.

Дрю перекладає розмову і каже мені, що цього понеділка він вирушить до Коста-Ріки на три тижні в добровільну медичну поїздку. Він робить це раз на рік відтоді, як закінчив медичну школу, і проводить виснажливі години, надаючи акушерську та гінекологічну допомогу жінкам, які в іншому разі могли б її не отримати. Це дивовижно і ще одна причина, через яку я люблю Дрю і дбаю про його думку. Він хороший хлопець.

Я соваюся на стільці, вирішуючи ще раз торкнутися цієї теми. правильно. "Я сподіваюся, що це буде гарна поїздка. Але... просто заради розмови ... було б не так жахливо, якби я зустрічався з Люсі, вірно?"

Він усміхається і дивиться повз мене, щоб покликати нашу офіціантку, піднімаючи свою порожню склянку. "Для неї це було б найгіршим у світі варіантом".

Мої брови піднімаються. "Найгірше? Вау. Це... погано."

Підходить офіціантка, і Дрю замовляє ще пива, запитуючи мене, чи не хочу я теж, але я відмовляюся, бо в мене є правило пити тільки тоді, коли я щасливий. І я більше не почуваюся дуже щасливим.

Щойно офіціантка йде, Дрю спирається ліктями на стіл і дивиться на мене. "Послухай, навіть якщо це звучить нерозумно, щоб визнати це, ми найкращі друзі. Я б сплів тобі браслет, якби знав, як це робиться. Але насправді, все це означає, що я занадто багато побачив, щоб почуватися комфортно, коли ти зустрічаєшся з моєю сестрою. Ми з тобою обидва знаємо, що ти нездатний на серйозні стосунки, а Люсі потрібен хтось, хто буде відданий їй і Леві до кінця їхнього життя. Вона цього заслуговує."

Дрю дивиться на мене так, ніби ми в одній команді, ніби я збираюся кивнути головою і непохитно погодитися, що я гравець і ніколи не буду тим сім'янином, який потрібен Люсі. Ну, знаєш що? Я не киваю, тому що я не згоден. Насправді, я трохи злюся.

Проблема в тому, що в мене немає права злитися на Дрю. Я маю на увазі, я розумію, що він поводить себе зі мною як лайняний друг, одразу ж зачиняючи мене, але це не зовсім його провина. Я ніколи не був чесним із ним, ніколи не розповідав йому про те, як довго я був із Джейні, перш ніж зробив пропозицію, - як я хотів одружитися.

А тепер мені набридло зустрічатися з ким попало. Я більше не можу так продовжувати. Це була фаза, з якої я швидко виріс, і тепер я просто почуваюся самотнім. Звісно, Дрю нічого цього не знає, бо я ніколи не думав, що йому справді потрібно знати. Ми завжди ведемо наші розмови на досить поверхневому рівні, ось чому мене дратує, що він навіть не хоче обговорювати це зі мною. Задавайте мені будь-які питання. Нічого.

Якби він це зробив, я б розповів йому все - про Джейні, і про те, як сильно я сумував за нею спочатку, і чому мені довелося поїхати. Я б навіть розповів йому про те, як кілька тижнів тому (ще до того, як Люсі приїхала до міста) наша подруга Моллі зателефонувала мені о десятій годині й запитала, чи не хочу я зайти до неї й потусуватися. Однак ми обидва знали, що це означає, тому я сказав їй, що дуже втомився і просто хочу розслабитися. Я запросив її подивитися зі мною фільм, але вона відмовилася, тож я подивився Свято сам.

Я хочу розповісти про все це Дрю. Я хочу сказати йому, що хочу подивитися Свято з Люсі. Поясніть, що я не знаю, як взаємодіяти з дітьми, але я готовий вчитися. Я б ніколи не став водити Люсі за ніс, особливо з огляду на її життєві обставини. Я б не порушував цю тему сьогодні ввечері, якби не був серйозний у своїх намірах.

Але я не кажу йому нічого з цього, бо наразі це звучатиме так, ніби я захищаюся, а ніхто не хоче переконувати іншу людину у своїх хороших якостях. Якщо він вважає, що я недостатньо гарний для Люсі, можливо, я й не гарний... або, можливо, мені просто потрібно переконати його, що я можу бути таким.

Я ще не готова розповісти Дрю все про себе, але я думаю, що маю почати бути більш чесною, принаймні потроху. "Я розумію", - кажу я, відкидаючись на спинку стільця і намагаючись підібрати правильні слова. "Можливо, я не підходжу Люсі, але я справді думаю, що готовий дещо змінити у своєму житті... зав'язати з ким-небудь серйозні стосунки".

"Це здорово, чувак. Тільки не дозволяй Люсі стати твоїм піддослідним кроликом."

Піддослідний. Ці слова відчуються як кислота на моїй мові, коли я повторюю їх про себе дорогою додому з бару. Піддослідний. Невже він справді думає, що я б так вчинив? Очевидно, що у Дрю інша думка про мене, ніж у мене була про себе. Я не знаю; частина мене хоче пожартувати над ним, але інша частина задається питанням, чи відреагував би я по-іншому, якби в мене була сестра і ми помінялися ролями. Ні. Я б, напевно, теж йому напаскудив.

Люсі офіційно заборонена. Я знаю, що мені потрібно викинути її з голови, але я не можу.

І коли я під'їжджаю до свого будинку і паркуюся на під'їзній доріжці, нудотне відчуття оселяється в моєму животі при думці про те, що я більше її не побачу. Вона не схожа на жодну іншу жінку, яку я коли-небудь знав, і я відчуваю потяг до неї, який не знаю, як заперечувати. Що, якщо Дрю помиляється і Люсі - та єдина для мене, про яку всі говорять? Моя споріднена душа або щось у цьому роді.

Чорт, що ще гірше, моє тіло відчуває фізичну реакцію на думку про те, що я більше її не побачу. Я раптово відчуваю нудоту, біль і... Гаразд, то, можливо, це не зовсім через Люсі? Яка ймовірність того, що бургер, який я з'їв у барі, спричинив у мене харчове отруєння?

Досить високо, враховуючи, як я проводжу наступну годину свого життя. І оскільки нікого не можна суворо судити за рішення, які вони ухвалюють на смертному одрі, я не хочу чути жодної нісенітници про те, що я телефоную Люсі, сподіваючись, що вона приїде й подбає про мене.

13. ЛЮСІ

Я щойно закінчила співати Леві пісню і чухати йому спину, поки він не засне, коли дзвонить Купер. Трохи дивно, що він насправді дзвонить мені, а не пише, але ми ж друзі, вірно? Друзі телефонують друзям.

"Купер. Привіт, - кажу я своїм абсолютно крутим *У-меня-є-єсть-милі-хлопці-які-постійно-мне-дзвонять* голосом.

"Привіт, Люсі", - каже він хрипким голосом, від якого в мене в голові одразу ж починає звучати сигнал тривоги.

"Чому в тебе такий голос, немов ти стукаєш у двері смерті?" - запитую я, зачиняючи двері, щоб Дрю не підслухав.

Він говорить так, ніби все життя кутив, коли каже: "Тому що я, по суті, вмираю".

"Що?! Що сталося?" Гарзд, Люсі, давай трохи заспокоїмося.

"У мене харчове отруєння. Я нічого не можу приховати."

"О, Купер. Де ти зараз знаходишся?"

Він глибоко дихає протягом двох секунд, перш ніж відповісти. "У моєму коридорі. На підлозі. Я не можу дістатися до своєї кімнати." Його голос звучить так жалюгідно і нещасно, що я не можу думати ні про що, окрім як піти прямо туди і допомогти.

Але я не знаю, чи варто мені це робити. Насправді, це не моя справа - доглядати за ним, повертаючи йому здоров'я, і, з огляду на ту ніч, коли я спробувала поцілувати його, а він відкинув мене, видається трохи дивним, що він телефонує мені. Хіба це не те, заради чого ти телефонуєш дівчині? "У тебе... є хто-небудь, хто може прийти і подбати про тебе?" Я злякалася в останню секунду і додала: "Наприклад, твоя мама?"

"Я впевнений, що вона б погодилася, якби я попросив, але вони з моїм батьком живуть у селищі для людей похилого віку приблизно за сім годин їзди звідси".

Правильно. "Так у тебе нікого немає? Як... можливо, Бейлі?" Я притискаю долоню до голови, відчуваючись такою ідіоткою через те, що питаю. Що я намагаюся

змусити його сказати тут? Ця людина явно нещасна, і я намагаюся змусити її відмовитися від стосунків, яких у нас навіть немає! Я абсолютно збожеволіла.

"Е-е... ні. Двір замку... Я не хочу дзвонити Бейлі."

Моє серце ширяє на спині чарівної крихтної колібрі. Я відчуваю себе невагомою. Я ще не знаю, що це означає, але Купер дзвонить мені, сподіваючись, що я приїду і подбаю про нього. І я відмовляюся думати про себе так низько, що вірю, що він вибрав мене тільки тому, що я мама і в мене чудові манери біля ліжка хворого. Тут щось є. Я просто ще не знаю, що це таке.

"Купер..." Я кажу, не в силах стримати посмішку у своєму голосі: "Ти дзвониш, бо хочеш, щоб я приїхала і подбала про тебе?"

Настає крихітна пауза, і я чую, як він ковтає. "Так. Це бентежить."

На моїх щоках спалахує рум'янець, ніби я щойно вперше застосувала свої надздібності. Я відчуваю себе непереможною. "Я зараз підійду".

Повісивши слухавку, я несу радіоняню Дрю, який дивиться телевизор у вітальні, і кажу йому, що один із моїх друзів хворий і потребує мене, щоб допомогти. Я навмисно уникаю вживання будь-яких займенників, тому що я злий геній, і, на щастя, почувши наполегливість у моєму голосі, Дрю позбавляє мене третього ступеня. Завтра субота, тому він каже мені, що йому не треба йти на роботу, і він подбає про сніданок для Леві, якщо я запізнюся.

Почуття провини за те, що я збрехала Дрю, намагається пробратися крізь мою шкіру, але я відмовляюся дозволити цьому трапитися, тому що я брешу йому зі шляхетними намірами, вірно?

Я стою біля дверей Купера, чекаючи, коли він відповість, і почуваюся надто схвильованою для того, хто збирається допомогти хворій людині. Саме тоді я розумію, що моя закоханість, можливо, трохи виходить з-під контролю.

Коли він не відчиняє двері після мого стуку, я дістаю свій телефон і дзвоню йому.

Він просто хрюкає, коли підключається.

"Гей, я тут".

"Хіба двері не відчинені?" - запитує він, і його голос звучить набагато гірше, ніж раніше.

Я смикаю за ручку. "Ні. Вибач."

Він видає прокляття, яке чомусь змушує мене посміхнутися. "Гаразд. Я йду. Побачимося через рік, коли я доберуся до дверей."

За хвилину вона відчиняється, і Купер стоїть переді мною з лякаюче блідою шкірою, у великій ковдрі, накинутій на голову і плечі, без сорочки, джинси сидять низько і демонструють пояс його чорних боксерів.

"Люсі". Він вимовляє моє ім'я, як благання, і це розриває мене навпіл.

"О, Купер. Ти погано виглядаєш."

Він обдаровує мене найжалюгіднішою посмішкою, яку я коли-небудь бачила. "Це тому, що я вмираю, пам'ятаєш?" Мабуть, те, що вони кажуть, правда, і чоловіки - великі діти, коли вони хворі. Одного разу мені довелося йти на роботу з температурою 38,5 і маститом, але невелика проблема зі шлунком повністю вивела з ладу цього шестифутового чоловіка. Це до певної міри чарівно, і мені це подобається.

Купер дивиться на мене зверху вниз з-під напівприкритих повік. Кокетливої іскорки і манери крутого хлопця, які зазвичай завжди присутні в ньому, ніде немає, і натомість він має трохи тендітний вигляд. Не в силах зупинитися, я роблю крок уперед і кладу руку йому на щоку, а потім на лоб.

"У тебе немає температури, тож це добре".

Його очі заплющуються, коли моя рука ковзає з його чола вниз по скроні. Він повертає до нього обличчя і ніби знову притискається щокою до моєї долоні. Він щойно ткнувся в мене носом? Як маленький любовний поцілунок? Це крихітний жест, але він змушує мій шлунок підстрибнути до горла. Його обличчя злегка торкається моєї руки, перш ніж він зі стогоном відсторонюється. "Увійди. Я маю йти закінчувати вмирати".

Я дивлюся, як Купер і його плащ-ковдра зникають у коридорі, а потім переводжу погляд на порожній будинок. Я згадую все, що в мене є під пахвою, і вирішую почати робити це місце комфортнішим, намагаючись не зважати на жахливі звуки, які доносяться з коридору.

Спочатку я йду на кухню Купера, захоплююся подвійною духовкою і задаюся питанням, чи користується він нею колись, а потім наповнюю склянку льодом та

імбирним елем. Я не знала, чи є в нього соломинки, тож купила пачку, бо це факт, що ніхто не хоче пити зі склянки з широкою оправою, коли його нудить.

Потім я йду у вітальню і розпаковую кошик. Диван Купера вкривається новою зручною ковдрою, а на камінній полиці - м'яка свічка з ароматом ванілі та симпатичний штучний сукулент, що додає кімнаті трохи барв. Не зрозумійте мене неправильно, це місце все ще виглядає жалюгідно, але, принаймні, трохи більше схоже на те, що тут хтось живе.

Щойно я закінчу, я не знаю, що робити. Чи повинна я сісти і почекати його? Піти перевірити його і переконатися, що він не знепритомнів у ванній? Хвилину тому, у дверях, між нами все було по-іншому. Трохи менше дружнього, трохи більше чогось... Але потім я згадую свій відкинутий поцілунок і почуваюся ще більш збентеженою.

І все ж... він покликав мене сюди, тому що був у розпачі, вірно? Я повинна піти перевірити його.

Пробираючись навшпиньки коридором, я добираюся до його спальні й дивлюся на його зім'яте ліжко королівських розмірів, від якого в мене тремтить у животі. У кімнаті пахне ним, і сильна частина мене хоче пірнути на його матрац і зробити з ковдр янголят янголят, вбираючи весь його запах, щоб я могла забрати його із собою додому.

Купера тут немає, але я помічаю прочинені двері в його кімнаті, з яких визирає світло. Я якраз збираюся піти відчинити їх, коли чую, як відчиняють кран у душі, і вловлюю найдрібніший проблеск шкіри, достатньо, щоб зрозуміти, що там людина без одягу, і я вибігаю з кімнати, біжу у вітальню й стрибаю на диван, вирішивши, що ліпше дочекатися подальших інструкцій від Купера, аніж вдиратися до його ванної й бачити його голим у душі.

Десять хвилин і ціла купа мрій опісля, я все ще сиджу нерухомо, як дошка, намагаючись зрозуміти, яка моя мета тут, коли чую кроки, що наближаються коридором. У мене перехоплює подих, коли Купер звертає за ріг. Він босий, у сірих бавовняних джоггерах і білій футболці. Його мокре волосся злегка розпатлане, і в нього п'ятигодинна тінь, що робить його схожим на ходячу рекламу чоловічого гелю для душу. Який би це не був аромат, я купую цілий ящик. Теплий, чистий, чоловічий

запах випереджає його, коли він наближається, і я роблю глибокий вдих, радіючи, що від нього не пахне хворою людиною. Його блакитні очі зупиняються на мені, що сидить на його дивані, і я знову напружуюся.

"Ох. Вибач. Це нормально, що я все ще тут?" Я хитаю головою і витягую ноги з-під себе, щоб встати. "Я не була впевнена...Я маю на увазі... можливо, ти хочеш, щоб я пішла? Мені слід було просто залишити імбирний ель. Я просто..." Перш ніж я встигаю повністю запхати ноги назад у сандалі й підвестися, Купер підходить і падає на диван, розтягуючись на всій його довжині й кладучи голову мені на коліна.

Моє дихання застигає в легенях, і я цілу хвилину приголомшено сиджу з піднятими руками. Купер не вимовляє жодного слова. Він заплющує очі й притискається головою до мого живота, ніби це те, що ми робимо щоночі. Я думаю, він не хоче імбирного елю...?

Ще один тихий стогін виривається з його грудей і розбиває мені серце. Можливо, я безмірно насолоджуюся цим моментом, але він явно відчувається жахливо. Не замислюючись, я опускаю руки, і мої пальці вплітаються в його волосся. Спочатку я ледь торкаюся до нього, турбуючись, що, можливо, я перетинаю якусь невидиму межу, оскільки ми не в салоні, і він зараз не мій клієнт. Але потім він притискається ще тісніше і видає задоволений звук, який дає мені можливість натиснути сильніше. Кілька хвилин я проводжу пальцями по голові Купера, гадаючи, що, чорт забирай, відбувається. Я намагаюся залишатися емоційно відстороненою від цього моменту, запевняючи себе, що це відбувається тільки тому, що він відчувається жахливо і відчуває в мені материнство, але це марно. Мені подобається, як його хвилясте волосся ковзає крізь мої пальці, і який затишний і слухняний вигляд він має, згорнувшись калачиком у мене на колінах.

Я думаю, що Купер спить, тому що його дихання було глибоким і рівним, але із заплющеними очима він каже: "Мені подобається те, що ти принесла".

Мої пальці припиняють свою ласку. "Вважай це подарунком на новосілля".

Раптово широкі плечі Купера зсуваються і згинаються під сорочкою, коли він злегка підводиться, щоб дотягнутися до чогось на подушці поруч зі мною. Він знову кладе голову мені на коліна і простягає мені пульт. "Ось. Бери напрокат усе, що захочеш подивитися."

Саме тоді я вперше помічаю телевізор, встановлений на стіні. "Гей, у тебе є телевізор".

"Так. Ти надихнула мене почати додавати дещо".

Я відмовляюся дозволяти цим словам проникати в моє серце. Він має на увазі натхнення в тому сенсі, що я привернула до цього його увагу, а не те, що я змусила його захотіти почати наповнювати свій дім домашніми речами, тому що він відчайдушно закоханий у мене.

"Що ти хочеш подивитися?" - запитую я, вмикаючи телевізор, а потім опускаю погляд, коли Купер не відповідає. Його очі заплющені, і він виглядає таким, що вирубився. Я посміхаюся, ще раз проводжу рукою по його волоссю, переглядаючи його чергу і зупиняючись на фільмі, який я не бачила занадто довго. "Я сподіваюся, ти не проти подивитися Свято".

Він не відповідає, але я бачу, як куточок його рота підводиться, перш ніж він робить глибокий вдих і міцно обхоплює однією рукою мої стегна, ніби тримає подушку. Він притискає мене до себе. Я озираюся на всі боки, на мить очікуючи, що панківська знімальна група вискочить із шафи.

Коли вони цього не роблять, я знову дивлюся на Купера. "Тобі... тобі потрібна подушка?"

Він бурчить негативну відповідь і міцніше притискається до мене. "Ти ідеальна", - бурмоче він мені в ноги.

"Ти маєш на увазі абсолютно м'яка, як подушка?" - запитую я, не особливо насолоджуючись цією відповіддю.

"Ні", - відповідає він як ні в чому не бувало. "Не як подушка". Але це все, що він каже.

Я не можу стримати посмішку, що розтягує мої губи, коли дивлюся, як Купер засинає, притулившись до моїх ніг. Мене вражає, що саме так Леві лежить, коли хворіє, бо я для нього найважливіше, а коли хтось почувається жахливо, він хоче, щоб найважливіша річ у його житті була поруч для розради.

То чому ж Купер так тримається за мене?

14.ЛЮСІ

Мої ноги вбивають мене, і я переношу всю свою вагу на ліву ногу, сподіваючись дати перепочинок правій, коли вношу 200-ту фольгу у волосся моєї клієнтки. Вона та її подружка заскочили сюди годину тому, просто перед закриттям, і благали нас із Джессі втиснути їх на останні важливі зустрічі. Я хотіла розсміятися їм в обличчя, але потім вона заправила пасмо волосся за вухо, і її діамантова каблучка розміром з позашляховик багатозначно підняла брови, дивлячись на мене. Джессі також побачила знаки долара, що ширяли над головами цих дам, і ми обидві стали найлюб'язнішими стилістами у світі. Чи не хочете келих вина? Розтерти ноги? Хочеш, щоб я сходила за твоїми продуктами? Шкарпетки полагождені? Звичайно! Не забудь залишити чайові, і ні, у мене немає здачі на сотню.

Але повірте мені, ми не просто працюємо за ці гроші. Вони хотіли яскравих відблисків, слабкого освітлення, темного коріння і говорити без упину, доки в мене не піде кров із вух і мозок не почне витікати з носа. Можна було б подумати, що вони захочуть поговорити один з одним, але ні.

"Скільки в тебе вже місяців?" - запитує Джессі дівчина на ім'я Саша, що, чесно кажучи, сміливий крок, тому що вагітний живіт Джессі все ще досить малий, щоб потенційно перетворитися на неперетравлений бургер.

"П'ять місяців".

"Мило. А хто татко?"

Джессі вагається зі своєю рапірою, хоча я сумніваюся, що хтось, крім мене, це помітив. Це нав'язливе запитання (яке в мене ніколи не вистачало сміливості поставити), і я впевнена, що Джессі його не оцінить. "Подобається його ім'я? Ви б його не впізнали".

"Ніколи не знаєш напевно", - каже дівчина із зухвалою усмішкою, яку ніхто не цінує. "Я ходжу навкруги". Тільки заради цього Саша збирається піти з трохи більш рельєфним меліруванням, ніж їй хотілося б. "Я жартую, дівчинко! Отже, він утік? Я помітила, що на тобі немає обручки."

Джессі натягнуто посміхається в дзеркалі. "Так. Вніс заставу."

Моє серце стискається. Я точно знаю, на що це схоже. Я знаю, як це - відповідати на ці настирливі запитання, і я знаю, як це - бути нікому не потрібним. Якби це не було дивно, я б обійняла Джессі, притиснула її до себе просто тут, посеред салону, і сказала б їй, що вона впорається з цим.

"Фу, дуже шкода. Чоловіки відстій", - каже подруга Саші Керрі. "Вони НІКОЛИ не роблять того, що, за їхніми словами, збираються зробити".

Це щось пробуджує в Саші, і в неї відвисає щелепа, коли вона різко повертає голову до Керрі. "Він що, серйозно досі не додав тебе в Snapchat?!"

Керрі різко повертає голову до Саші, вириваючи фольгу з моєї руки, яку я щойно ідеально поклала. *Так, не звертайте на мене уваги, я не роблю тут нічого важливого*

"Ні! І він, типу, пообіцяв, що зробить це, перш ніж виїхати з міста сьогодні." Вона знову важко відкидається на спинку стільця і дується на своє відображення. "Чому чоловікам так важко довести справу до кінця і зв'язатися з нами, як вони обіцяють?"

"Ти мені це кажеш!" - кажу я, шокуючи себе тим, що сказав це вголос.

Джессі виглядає ще більш шокованою. Вона наносить трохи освітлювача на пасмо волосся Саші, потім повільно переводить погляд на мене, нахабно піднявши брови. "Це через Купера? Розкажи."

Керрі задихається від радості й повністю розвертається на своєму місці, підтягуючи коліна до грудей і плескаючи в долоні від хвилювання. "РОЗКАЖИ НАМ!"

Мене смішить те, як ці жінки прагнуть влізти в мою драму, але я також частково люблю їх за це. Крім того, з ким ще я збираюся поговорити про це? Мій єдиний друг - Дрю, і я безумовно не можу обговорювати це з ним.

"Добре, добре, так. Отже, ось хлопець ... найкращий друг мого брата..." Дівчата дружно охають, а Джессі просто видає гортанний смішок. "У будь-якому разі. Він найкрасивіший чоловік, якого я коли-небудь бачила, і жінки, безумовно, підлещуються до нього на кожному кроці. Я думала, що він нізащо не зацікавиться мною, але потім..."

"ТАК?!" Вони надто схвилювані, щоб почути цю історію.

"Ну, він ніби як почав фліртувати зі мною. І пише мені повідомлення. И... втягував мене в таємні нічні пригоди біля басейну."

"Заткнися. Я так заздрю тобі просто зараз. Продовжуй говорити."

"А потім... Я спробувала поцілувати його. І він відкинув мене."

"Ой", - каже жіночий хор.

"Так. Але ось що справді збиває з пантелику: він усе ще був дуже чутливий до мене решту тієї ночі, навіть надіслав мені миле повідомлення з побажанням спокійної ночі. А ПОТІМ, близько двох тижнів тому, він зліг із харчовим отруєнням і зателефонував мені, щоб я приїхала і подбала про нього".

"А ти що?"

"Так, звісно, я це зробила. І він був таким чарівним і милим, поклав голову мені на коліна і проспав усю ніч, притискаючись до моїх стегон, ніби вони були його улюбленою м'якою іграшкою з дитинства".

"А потім?"

"А потім нічого". Мій погляд падає на пониклий, зів'ялий букет квітів на моєму столі, який я відмовляюся викидати, незважаючи на цвіль, що повзе по стеблах, і я виправляюся. "Ну, не зовсім нічого. Наступного ранку в нас було натягнуте прощання, під час якого він, здавалося, майже шкодував про минулу ніч, тож я втекла звідти, готова назавжди списати його з рахунків, доки цей чудовий - ну, це був чудовий - букет не з'явився тут на роботі з подячною листівкою за турботу про нього. У листівці також згадувалося, що він буде радий відплатити мені тим самим наступного разу, коли мені буде погано."

"Коли все це було?" - запитує Саша. Мені здається, вона ось-ось дістане блокнот і ручку. Ще до кінця ночі по всіх стінах салону будуть розвішані картинки, карти і червоні нитки мотузки, що з'єднують підказки.

Я зітхаю і злегка морщуся. "Майже два тижні тому. Це погано, вірно? Це означає, що він не зацікавлений?"

Керрі замовкає. "Не обов'язково. Ти сказала, що він найкращий друг твого брата?"

"Так".

Обидві жінки дивляться одна на одну і згідно кивають, перш ніж сказати в досконалій гармонії: "Братський кодекс".

"Братський кодекс?"

"Так, бабусю. Навіть я знаю, про що вони говорять." Джессі хоче поводитися так, ніби вона не цікавиться цими плітками, але вона так само захоплена, як і я. Хвилину тому ми думали, що ці дівчата смішні й ображають жінок в усьому світі, а тепер ми сидимо в їхніх ногах, благаючи прийняти нас у їхній супер-особливий клуб. "Частина кодексу братана - не зустрічатися з сестрою друга, і я майже впевнена, що якщо вона молодша сестра, це подвійно дотримується".

Мої плечі опускаються, бо якимось чином я знаю, що вони мають рацію. Дрю навіть сказав мені триматися подалі від Купера. Чи сказав він Куперу те саме? Це змушує мене відчувати вдячність за те, що мене так люблять, і наче я хочу розчленувати свого брата за те, що він думає, що він має якесь право голосу в моєму житті.

"Звідки мені знати напевно?"

"Ти напишеш йому".

"І запитаєш його?"

"Ні. Це змусить тебе виглядати зневіреною, особливо якщо це не справжня причина, через яку він переслідує тебе." Я беру назад усе, що коли-небудь говорила про цю жінку. Вона чудова. Вчений. Мабуть, викладає курс в університеті, тому що те, що вона зараз пояснює, - це набагато краща життєва навичка, ніж алгебра. "Натомість спочатку напиши йому смс - що-небудь кокетливе, але невинне".

Тепер я та, кому потрібен блокнот. ХТО-НЕБУДЬ, ДАЙТЕ МЕНІ БЛОКНОТ! "Гаразд, кокетливе і невинне. Зрозуміла." Я цього не розумію - і Саша підозрює про це.

"Просто привітайся з маленьким смайликом".

"І це все?" - запитую я з широко розкритими, божевільними очима. У мене здавлює груди. Моє дихання занадто переривчасте. Як я дізнаюся, що в мене серцевий напад?

Керрі сміється і бере ініціативу у свої руки. "Так. Це все. А потім, якщо він відповість, рухайся далі. Тримай розмову короткою і мінімальною. Не показуй

занадто сильно, що він тобі цікавий. І що б ти не робила, не відповідай одразу. О, крім того, найкраще з'явитися йому після чотирьох повідомлень, особливо якщо він запитає, що ти задумала, щоб ти могла залишити його бажати більшого. Не відповідай протягом двох днів".

"Два?!"

"Два. Не зіпсуй усе," попереджає Саша, повертаючись назад, щоб правильно сісти на своє місце.

За тридцять хвилин після того, як ми зачиняємо двері за моїми новими найкращими подругами, Сашею і Керрі, я дивлюся на свій телефон і друкую саме те, що мені було доручено відправити.

Джессі нависає над моїм плечем, дихаючи мені в шию і змушуючи мене нервувати ще більше. Але шляху назад немає. Я вирішила про себе, що Купер того вартий. До того ж, я вже кілька разів зганьбилася перед ним. Насправді, мені нічого втрачати.

Люсі: Привіт :)

"О боже, я зробила це!" - кажу я, кидаючи телефон на стійку, ніби він раптово перетворився на розплавлену лаву.

"Так. Тепер ми чекаємо." Джессі кладе руки на поперек, щоб полегшити біль. Досить складно бути перукарем, коли ти не вагітна, але з додатковою вагою спереду це повна смерть для твоєї спини. Проте я знаю, що Джессі делікатна в цьому питанні, і вона відірве мені голову, якщо я запитаю, чи добре вона почувається, тому що з якоїсь причини їй не подобається виявляти будь-які ознаки слабкості.

Я ковтаю грудку жалю в горлі і знову дивлюся на свій телефон. Що, якщо він не відповість? "Я думаю, нам не потрібно зависати над моїм телефоном, як Похмурий Жнець, поки він не відповість. Я піду підмету."

Я відходжу на два кроки, а потім чую, як він дзвенить. Я біжу назад і хапаю його зі стійки, перш ніж у Джессі з'являється шанс.

Купер: Привіт у відповідь :)

"ТЬФУ-ТЬФУ-ТЬФУ. Привіт у відповідь?! Саша не підготувала мене до такої відповіді!" Звісно, він би відповів саме так - з набагато більшою кількістю гри, ніж будь-хто коли-небудь мав би мати. Чому я не взяла номер Саші?!

Очі Джессі теж широко розкриті, і вона витягує руки перед собою в класичному жесті "заспокойся". "Добре, давай просто переведемо дух. Вона сказала, щоб все одно не відповідати відразу. Давайте скористаємося нашою внутрішньою багатю богинею і подивимося, яка відповідь спаде нам на думку".

"У мене в крові недостатньо автозасмаги, щоб повністю використовувати свою".

"Ооооо, я знаю!" - майже кричить вона. "Скажи... Вечеря?"

Я витріщаюся на неї. "Вечеря?! Я що, хлопець із братства в сорочці кольору лосося і маленьких шортах із надрукованими на них якорями?"

"Ну, у тебе є якісь кращі ідеї?"

"Так. Я йду в магазин стільникових телефонів і міняю свій номер. Проблема вирішено."

Джессі збирається сказати мені, що я дурна, коли приходить ще одне повідомлення, і ми обидва кричимо, наче хтось щойно вистрибнув із шафи і закричав "БУ!"

Купер: *Чим ти займалася сьогодні?*

"Добре, добре, добре, добре, це добре. Він зацікавлений. Він підтримує розмову. А тепер роби точно те, що сказав Саша, і приведи його".

"Занадто пізно. Я надіслала відповідь, поки ти говорила, - кажу я, намагаючись відсунути телефон, щоб вона не могла судити.

"Ти цього не зробила".

"Я так і зробила".

Вона роздратовано хитає головою. "Що ти написала?"

Я неохоче показую їй своє повідомлення.

Люсі: Нічого. Було дуже нудно.

У неї такий несхвальний вираз обличчя. Вона думає, що моя відповідь - нісенітниця собача. "О, чудово. Тепер він знає, що ти жалюгідна і зневірена."

Я ахаю. "Гей! Я не жалюгідна і не зневірена." Але я абсолютно права, і тепер мені не терпиться виправитися. Джессі помічає вираз моїх очей і повертає голову вбік, щоб кинути на мене ефектний косий погляд.

"Більше нічого не відправляй..."

Вона не встигає закінчити, як я вистрілюю ще одним каменем.

Люсі: Але не так, як супернудно. Я маю на увазі, що я дещо робила.

Не просто сидіти і думати про тебе.

Через секунду після того, як я натиснула "Відправити", я нутром чую, що це була помилка. Так, так погано. Я стогну. "Що я наробила! Я ганьблю самотніх жінок у всьому світі! Я повинна це виправити".

"Ні! Люсі, не смій більше нічого писати. Віддай мені телефон." Тепер вона дивиться на мене так, немов я тримаю великий палець на спусковому гачку детонатора бомби. Вона повільно просувається вперед, а я повільно віддаляюся, пальці готові пурхати по клавіатурі з рекордною швидкістю. "Люсі", - каже вона, розтягуючи моє ім'я.

Я витримую її погляд і шепочу: "Пробач, Джессі. Я повинна." І потім я біжу через салон, вагітна Джессі переслідує мене по п'ятах. Мої великі пальці розминають екран нелюб'язними рухами, поки я петляю навколо меблів, намагаючись перехитрити Джессі, роблячи обертальний рух, коли вона заганяє мене в кут. "ХА! Вагітний сосунок!" - кричу я, натискаючи "Відправити" на найкращий текст, який я коли-небудь придумувала.

Джессі плюхається на стілець, намагаючись віддихатися. "Тобі вже не допомогти. Якщо Купер не буде переслідувати тебе після того жахливого вчинку, який ти йому послала, виходь заміж за цю людину."

Я опускаю очі й перечитую те, що написала. У той момент, коли тег під текстом переміститься з "доставлено" на "прочитано", я хочу увійти в програму захисту свідків.

Люсі: Я намагаюся сказати, що відтоді, як ми бачилися востаннє, я зробила відповідну кількість речей. Не надто багато, не надто мало. І я думала про тебе. Але й відповідна кількість. Дехто міг би навіть сказати, що це дружня кількість.

Купер дивує мене і не лякає. Він навіть не змушує мене чекати відповіді.

Купер: *Це дуже погано. Мені більше подобалося, коли я думав, що ти сумуєш за мною.*

"Вау, це першокласні навички флірту", - каже Джессі, з'являючись з-за мого плеча, наче білявий джін з того старого телешоу.

Вигляд його імені на моєму екрані щось зробив зі мною, ще більше розпалив те саме полум'я, яке я зазвичай відчуваю за його присутності, але посилив його. З якоїсь причини я готова ризикнути своєю гідністю заради цієї людини, тому що я сумую за нею. І я не можу пригадати, щоб коли-небудь піклувалася про чоловіка настільки, щоб так сильно сумувати за ним, коли його немає поруч.

Я роблю глибокий вдих і друкую повідомлення. Цього разу Джессі не чинить опору мені.

Люсі: *Привіт, отже, минулого тижня Дрю поїхав на лікування, і я планувала взяти Леві вранці в парк, щоб він запустив свого повітряного змія. Дрю зазвичай ходить із нами, але оскільки його немає поруч, я подумала, чи не захочеш ти піти? Я знаю, це, напевно, звучить не дуже захоплююче, але якщо ти вільний, ми були б раді скласти тобі компанію. Я маю на увазі... якщо в тебе немає ніяких гарячих побачень, на які можна піти. Якщо ти це зробиш, не хвилюйся, я все прекрасно розумію.*

Я намагаюся проковтнути своє серце назад із горла, поки чекаю відповіді. Я також вирішую, що, якщо Купер скаже "ні", з мене досить. Я знайду спосіб витіснити це захоплення зі свого серця, тому що було б марною тратою часу переслідувати чоловіка, який не хоче запускати повітряного змія зі мною і Леві. Мій син і я - це єдине ціле, і я завжди обиратиму Леві, а не чоловіка.

Леві - це причина, через яку я зібрала свою гордість і забрала її з собою додому, щоб жити з Дрю, після того як мені не вдалося прокласти свій власний шлях у Джорджії. Саме через нього я роками сиділа за нестерпними обідами з Брентом і всіма його подружками, щоб краще пізнати жінок, які будуть присутні в житті мого сина. Через нього мої улюблені джинси більше ніколи не будуть мені впору, але я все одно відмовляюся їх викидати.

Тож, якщо він не хоче мене і Леві, я залишу всі свої надії на те, що Купер закохається в когось на кшталт мене.

Але... можливо, мені й не доведеться цього робити.

Купер: *Заїхати за вами, хлопці, о 9?*

15. ЛЮСІ

Гаразд, не панікуй, Люсі. Не панікуй.

ДІНЬ-ДОН.

Я в паніці! Я так сильно панікую. Червоні миготливі вогні, сигнал тривоги, хто-небудь-дайте-цій-жінці-заспокійливе в паніці!

Купер тут, щоб відвезти нас із Леві в парк, і я не тільки раптово перестаю нормально ходити, а й у роті в мене пересохло і не залишилося вологи, необхідної для того, щоб говорити. Я ніколи раніше не знайомила свого сина з бойфрендом - не те щоб Купер був бойфрендом або чимось навіть схожим на нього. Але я думаю, ми можемо з упевненістю заявити, що він закоханий... закоханий так, як у мене не було з часів середньої школи, коли я вирізала занадто багато фотографій Орlando Блума і клеїла їх на свою стіну. Так, саме так, приклеєний КЛЕЄМ, а не просто скотчем. Я була серйозною.

Я ще не вдавалася до такого рівня скорботи з Купером, але переважно тому, що в нього немає акаунта в соціальних мережах, тож нема де завантажити й роздрукувати фотографії його чудового обличчя. Ха-ха, жартую. Я б ніколи цього не зробила.

Ніколи...

"Він тут!" - кричить Леві, діючи як непотрібний другий дверний дзвінок.

"О, чудово!" Тобі не здається, що мій голос звучить пронизливо? "Іди взувайся, а я відчиню двері."

"Окей!" Леві тікає, розмита пляма світлого волосся, коли він кидається в передпокій за своїми черевиками.

Я користуюся цією можливістю, щоб як божевільна кинутися до дверей і відчинити їх. Я накидаюся на Купера, як божевільний чортик із табакерки, і він реагує відповідним чином. Його плечі здригаються, і він робить швидкий крок назад, перш ніж усвідомлює, що я не психопат-вбивця, і розслабляє плечі.

Я зачиняю за собою двері і притуляюся до них спиною, поклавши руки на дверну ручку. Купер робить один глибокий вдих і з усмішкою хитає головою. "Боже, жінко. Я думав, що в мене ось-ось станеться серцевий напад у тридцять два роки."

Мої брови сходяться разом. "Ти останнім часом перевіряв свій кров'яний тиск?"

На ньому бейсбольна кепка, але, оскільки я така маленька, я все ще бачу його очі - його розгублені очі. "Хм?"

"Просто сказала...у чоловіків нерідко трапляються серцеві напади в тридцять років. У тебе має бути свій..." І тут я розумію, що знову поводжуся дивно, і подумки даю собі ляпаса. "Неважливо. Я просто хотіла дістатися до тебе раніше за Леві, щоб ти міг дещо дізнатися."

Він схрещує свої засмаглі руки і приймає серйозний вираз обличчя. "Гаразд, стріляй".

"Він ніколи раніше не був представлений жодному з моїх друзів-чоловіків, тож будь готовим до будь-якого незручного запитання під сонцем, і просто знай, що я не маю жодного контролю над тим, що виходить із його вуст".

"Наприклад, про що ми говоримо? Чи існує Санта-Клаус насправді, або звідки беруться діти?"

"Ймовірно, якась комбінація того й іншого. Покладися на мене в обох випадках."

"Зрозумів. Продовжуй."

Я міцніше стискаю ручку, використовуючи її як якір, щоб не обхопити руками його спокусливі плечі. Ця повсякденна бавовняна футболка йому дуже личить. Але давайте будемо чесними - у нього все працює. "Йому чотири роки. Іноді він буде дуже засмучуватися через повітряного змія і може влаштувати істерику, коли прийде час йти. Коли ми в машині, він любить слухати 'Wheels on the Bus' на повторі. І він майже завжди..."

"Люсі..." - каже Купер, перериваючи мене з посмішкою, що розтоплює серце. Він робить крок уперед, і я спостерігаю, як його руки піднімаються і лягають на мої стегна. Тепер я - людська друкована плата. Електричні струми пронизують мене, і я майже впевнена, що якби його вказівний палець торкнувся кінчика мого носа, все моє тіло засвітилося б, як райдужний стробоскоп.

Руки Купера стискають мої стегна, коли він відштовхує мене від дверей, щоб присунути ближче до себе. Я мовчу, бо, вочевидь, ПОНЯТТЯ НЕ МАЮ, ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ. Чи перебуваємо ми зараз на цьому рівні дотику? Чи можу я теж узяти участь у цій дії?

Він притягує мене ближче до себе, і мені потрібна бентежна кількість часу, щоб зрозуміти, що він обіймає мене. Його руки обіймають мене за плечі і згинаються, коли він міцно притискає мене до себе. Я обережно піднімаю руки і кладу їх як слід на його спину - легка, наче пір'їнка, боячись, що якщо я дам цим рукам надто багато сили, вони візьмуть гору і раптово опиняться в нього під сорочкою, стискаючи кожен виступ, який я знаходжу. І їх багато, людей.

Оскільки моє обличчя притиснуте до його грудних м'язів, я радше відчуваю його слова, ніж чую їх. "Перестань психувати. Я зустрічав дітей раніше, і мені сподобалася майже половина з них". Я почуваюся впевненіше від його жарту і вщипнув його за бік. Він злегка здригається і хихикає. "Серйозно. Це буде веселий день, тож перестань хвилюватися."

"Я не можу не хвилюватися. Я мама - це те, що ми робимо".

"Утім, тобі й не потрібно".

Зачекайте, він щойно...? Так. Купер щойно поцілував мене в маківку. Вона була такою м'якою, що її майже неможливо було виявити. Ніби він не хотів, але водночас нічого не міг із собою вдіяти. Раптово теорія братнього коду набуває трохи більшої ваги. Я хочу прямо підійти і запитати Купера, але я ще не зовсім готова. Мені потрібно зібрати більше підтверджувальних доказів, і коли я буду впевнена на 75%, я запитаю його.

"Отже... я твій єдиний друг-чоловік, який коли-небудь зустрічався з Леві? Чи є для цього якась причина?" Я чую самовдоволені веселощі в його голосі.

"Так, але не треба роздмухувати з мухи слона", - кажу я, розуміючи, що ми все ще обіймаємося дуже недружелюбно. "Ти також мій єдиний друг-чоловік".

Наступної миті входні двері відчиняються. Купер не тільки звільняє мене в рекордно короткі терміни, а й якимось чином примудряється відштовхнути мене від себе, ніби я прокажений у біблійні часи. Я дивлюся на нього широко розкритими очима, і сміх підступає до мого горла. Збентежена посмішка Купера, напевно, найсексуальніша річ, яку я коли-небудь бачила.

Він дивиться на мене і театральню шепоче: "Ти залізла мені в голову".

"Тепер ми можемо йти, мамо?" - запитує Леві, у синіх кросівках, обтягнутих велюром, у високій шкарпетці Базза Лайтера, який грає в очко, і абсолютно байдужий до гігантського чоловіка, який щойно притискався до своєї мами.

"Так, дитинко, ми можемо". Я простягаю руку і воруху пальцями, щоб Леві вийшов і взяв. "Я хочу, щоб ти познайомився з містером Купером. Він... один із друзів дядька Дрю."

Леві бере мене за руку і, примружившись, дивиться на Купера. "Привіт", - каже він, злегка помахавши рукою.

Я не знаю, чого я очікувала від Купера з Леві. Насправді, так, я знаю. Я думала, що він буде добрим, але, імовірно, спробує потиснути йому руку і сказати щось занадто старе для Леві, наприклад, Як просувається алгебра цього року? або відхиліться надто далеко в інший бік і поговоріть із ним дитячим голосом.

Я не очікувала, що він присяде навпочіпки на рівні Леві й простягне свій кулак. "Як справи, приятелю? Можеш звати мене просто Купер - або Куп, як твій дядько. Нічого, якщо я сьогодні полечу з тобою на повітряному змії?"

Обличчя Леві спалахує, коли він б'є кулаком по кулаку Купера, виглядаючи таким гордим собою за те, що вже знає, що робити, бо це те, що він завжди робить із дядьком Дрю.

"Так! Ти можеш прийти! Тобі подобаються мої шкарпетки?" Леві виставляє ногу вперед.

Купер робить велике шоу, вивчаючи шкарпетку. "Чувак, я так заздрю цим шкарпеткам. Мені все одно, що хтось каже - Базз Лайтер крутіший за Вуді".

І ось так Леві впускає Купера у свій суперсекретний, єдиний у світі клуб, улюблений людьми. Це дуже елітно і престижно, і я не хочу хвалитися, але я безумовно в ньому перебуваю. Я думаю, нам час робити футболки.

Купер встає з м'якою посмішкою, спрямованою на мене зверху вниз. Я думаю, він знає, що тепер він у клубі Levi's, і я думаю, йому це подобається. "Готовий піти повеселитися?" - запитує він, виблискуючи аквамариновими очима, демонструючи майже занадто багато.

Дозвольте мені розповісти вам історію про те, як одна ранкова пригода в парку перетворилася на цілий день проведення часу з Купером Джеймсом.

Одного разу давним-давно ми втрюх вирушили в парк. Ми всі залізли в мою крихітну стару Honda Civic, Купер вихопив ключі в мене з рук, перш ніж я встигла посперечатися з ним про те, хто буде вести машину. Так чи інакше, вигляд його рук на моєму кермі і чудово довгих ніг, які ледве поміщаються в машині, був найчуттєвішим видовищем у світі. Чому? Гадки не маю, але в мене були видіння, як він веде цю машину без сорочки, а заднє сидіння завалене продуктами, і мені стало так спекотно і тривожно, що довелося опустити скло. Чи потрібні мені кращі фантазії?

З цього моменту все стало тільки гірше. Якщо мої яєчники розігралися, побачивши Купера на човні, то вони були неслухняними дияволами, які спостерігали, як чоловік мчить відкритим полем із Леві та його повітряним змієм. Він сміявся, давав п'ять і піднімав Леві на плечі, щоб вони могли разом витягнути повітряного змія, коли він застряг на дереві. І я знаю, що це не було облудою, бо вам знайоме це відчуття, коли вас розпирає від щастя, а всі ваші дії стають надміру драматичними й нерозважливими, і ви можете лежати в ліжку пізніше тієї ночі, розмірковуючи над питанням, чи не надто ви схожі на ідіота? Це був Купер увесь день.

У якийсь момент, коли Леві, нарешті, сам підняв повітряного змія в повітря після кількох невдалих спроб, Купер заволав, як нестерпний татусь на трибунах футбольного матчу, підбіг до мене, обняв мене за талію, щоб підняти, і закружляв мене, кричачи: "ДAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!" Мої яєчники були так схвильовані, що я думаю, що мені якимось чином вдалося знову завагітніти тільки від цього чарівного обертання.

Після цього Леві запросив Купера назад у будинок на сендвічі PB&J. Я сказала йому, що Купер, імовірно, надто зайнятий, що дало Куперу більш ніж достатньо шансів чемно вибачитися, але він просто драматично пирхнув і сказав, що ніколи не відмовляється від хорошого PB&J.

Дорогою додому Купер помітив, що в мене горить контрольна лампочка, і запитав, скільки часу минуло відтоді, як я її міняла. Я відповіла: "Що таке заміна оливи?", тому він зайшов у магазин автозапчастин і купив мені кілька пляшок оливи.

Вдома я приготувала бутерброди, поки чоловіки займалися машиною, а коли вийшла на вулицю з тацею з обідом, ледве не знепритомніла. В іншому житті я впустила тацю, і вона з гуркотом упала на землю. Тому що, коли Купер вислизнув з-під моєї машини, його сорочка була знята, і я не міг відірвати очей від кожного з його засмаглих, рельєфних м'язів. Тіло Купера - це широкі плечі й чітко окреслені грудні м'язи, що звужуються до шести кубиків і хвилястих косих м'язів, з ледь помітним розсипом волосся в центрі грудей. Чомусь, бачачи, як він стоїть там у джинсах, без сорочки і бейсболці задом наперед, я відчула себе абсолютно брудною. Я мало не запропонувала йому пожертвувати своє тіло науці, тому що, коли вони, нарешті, розберуться з клонуванням, він має бути тим, кого вони копіюють.

Наче цього видовища було недостатньо, він допоміг Леві вибратися з-під машини, і ВІН ТАКОЖ зняв сорочку. Вони вдвох стояли там, упершись руками в боки, прекрасний приклад протилежностей. В одного було міцне тіло й засмагла шкіра, в іншого - маленький хлопчик із тіста з чарівним круглим животиком, що випирав із-за пояса спідньої білизни "Людина-павук". Це було вже занадто. І, чесно кажучи, у мене защеміло серце, побачивши це. Частково тому, що Леві мав такий гордий і щасливий вигляд, але також і тому, що є дуже реальний шанс, що вся ця пишність зникне так само швидко, як і з'явилася.

Ми з Купером не пара, і він найбажаніший, найпопулярніший холостяк у місті (я припускаю, тому що... подивіться на нього). Можливо, йому було б кумедно погратися зі мною сьогодні в хату, але день у день бути батьком - це не тільки стусани й хихикання, як зараз. Я просто не можу уявити собі таку людину, як він, яка має все, що може запропонувати, яка вирішила стати розсудливою й одразу ж включитися в роль сімейної людини.

І знову я прицілилася занадто високо.

Ось чому зараз, коли я стою на кухні й мию тарілки, я намагаюся не згадувати про цей день. І я, звісно, намагаюся не звертати уваги на Купера, коли він заходить (усе ще без сорочки) і притуляється спиною до стійки просто поруч зі мною. Шкода,

що я не знаходжу його впевненість відразливою. Я б хотіла, щоб зухвала усмішка, якою він обдаровує мене, бо він знає, що має гарний вигляд у цій позі, зі схрещеними руками і випираючими біцепсами, не змусила мій шлунок скрутитися в маленький солоний крендель.

"Ти тут зайнята", - каже він, і я дозволяю собі лише один крихітний погляд на нього, перш ніж знову зосередити свою увагу на тарілках.

"Так. Зайнята, зайнята. Багато роботи для нас, мам."

Він простягає руку і вимикає воду, пильно дивлячись мені в обличчя. Він нічого не говорить, просто дивиться, чекаючи, коли я подивлюся йому в очі.

Я, нарешті, роблю драматичне обличчя "що-ти-хочеш-тепер", і він посміхається. "Ти можеш бачити своє відображення в тарілці, яку полірувала останні десять хвилин. Чому б тобі не відкласти це і не піти з нами збирати Лего?"

Тому що я цього не хочу. Я не можу. Це занадто по-домашньому, і я починаю розуміти, що запрошувати Купера в наше життя таким чином було ДУЖЕ поганою ідеєю. Він підходить занадто добре, але не захоче залишатися, і тепер я буду судити кожного іншого чоловіка за цим ідеальним зразком, і це просто несправедливо.

На щастя, мені не потрібно нічого йому казати, бо мене рятує мій телефон, що дзижчить на стійці. Купер озирається через плече і піднімає слухавку, безсоромно читаючи ідентифікатор абонента, перш ніж передати його мені. "Невідомий номер. Напевно, просто телемаркетингіст."

Можливо, але я куплю п'ятдесят штук із того, що вони продають, просто щоб мати змогу уникнути цієї розмови з Купером, тому я відповідаю радісним "Привіт!"

"Привіт, це Люсі?" - запитує чоловік.

"Так, це я".

Він видає злегка нервовий смішок, перш ніж сказати: "Привіт. Мене звати Ітан Таунсінг, і я дружу з твоїм братом. Я ПА, і я працюю в тій самій лікарні, де Дрю приймає пологи".

"Оу. Привіт, " кажу я, злегка розгубившись, бо ця розмова здається мені дивною. Купер бачить, як я задумливо насуплююсь, і його брови сходяться разом, коли він знизує плечима і одними губами запитує: "Хто це?"

Я відмахуюся від нього і продовжую слухати. "Я сподіваюся, що все гаразд, але він дав мені твій номер і сказав, що ти, можливо, захочеш кудись сходити. Я розумію, що це дуже дивно, тому що ми ніколи не зустрічалися, але я сподіваюся, що ти довіряєш своєму братові в ролі свахи так само сильно, як і я..." У цю мить я трохи відволікаюся, бо Купер присунувся, щоб притулитися до мене і нахилитися вухом до телефону. Він так до біса смачно пахне. Як його засіб для миття тіла, чоловічий мускус і моторне масло. ЗОСЕРЕДЬСЯ, ЛЮСІ. "...у будь-якому разі, я знаю, що це в останню хвилину, але я хотів запитати, чи не хочеш ти повечеряти сьогодні ввечері?"

Купер корчить гримасу відрази упереміш із запитанням *"ким-цей-хлопець-себе-вважав"* і хитає головою.

"О... ну..."

"Перш ніж ти скажеш *"ні"*, я надсилаю тобі свою фотографію просто зараз, щоб ти могла бачити, що я нормальний хлопець і не вкритий бородавками або чимось ще, що вважалося б огидним. Я працюю в педіатричному відділенні, і в мене семирічна донька."

На мій телефон приходить повідомлення, і, звісно ж, він має цілком нормальний вигляд. На ньому сорочка на ґудзиках, років тридцяти п'яти, гарне каштанове волосся, окуляри.

"Зрозуміла, і твоє слово в силі - ти маєш дуже нормальний вигляд". Ой. Це прозвучало грубо? Купер стримує сміх, тож, гадаю, так воно й було. "О, чорт. Що я мала на увазі, так це..."

Він сміється. "Не турбуйся про це. Я знаю, що ти мала на увазі, і я той, хто першим сказав *"нормально"*, тож у мене немає причин ображатися, пам'ятаєш? Крім того, я розумію, що це ніяково, і ти, мабуть, відчуваєшся трохи приголомшеною, тож не соромся повісити слухавку і подумати, перш ніж дати мені свою відповідь".

Але весь час, поки він говорить, я дивлюся на Купера. Ідеальний, непритомний, кумедний, гарячий, Купер. І я розумію, що маю сказати цьому хлопцеві *"так"*. Купер не в моїй лізі. Він це знає. Я знаю це. Леві, ймовірно, навіть знає про це. І Дрю ВИРАЗНО знає це, інакше він не попередив би мене триматися від нього подалі. Ба більше, Ітан насправді запрошує мене на побачення, тоді як досі Купер переслідував мене, поки я не стала тим, хто почав усе спочатку.

Ітан - це саме та перевірка реальності, яка мені потрібна.

Купер уважно спостерігає за мною, поки я відповідаю. "Насправді, мені не потрібен час, щоб усе обмірковувати. Якщо Дрю тобі довіряє, я теж. Давай сходимо куди-небудь сьогодні ввечері!"

Посмішка Купера перетворюється на гримасу, яка змушує моє серце тремтіти від надії. *Сподіваєшся, що він ревнує? Смішно, Люсі.*

"Чудово. Я подивлюся, які місця я зможу забронювати за такий короткий термін, а потім надішлю тобі адресу і час. Хочеш зустрітися в ресторані, чи мені заїхати за тобою?"

"Давай зустрінемося".

"Звучить непогано. З нетерпінням чекаю цього, Люсі."

"Я теж", - кажу я, намагаючись надати своєму тону трохи радості.

Я вішаю слухавку, і Купер знову відкидається на стійку, виглядаючи тепер менш упевненим і більш грізним, коли він схрещує руки на грудях і вивчає мене. "Сьогодні ввечері, так? Не хотіла поводитися спокійно і сказати йому, що ти сьогодні зайнята?"

Я повторюю його позу, притуляючись до сусіднього прилавка. "Ні. Я ніколи раніше не була крутою - навіщо прикидатися, що я крута зараз? У тебе є проблеми з тим, що я зустрічаюся з ним сьогодні ввечері?" О, я справді шкодую, що не зупинилася на цій останній частині. З таким самим успіхом я могла б викласти перед ним свої почуття на блюдечку з блакитною облямівкою і сказати: "КОПАЙ ГЛИБШЕ!"

Його очі злегка звужуються, і, оскільки він без сорочки, я бачу, як його великі груди наповнюються повітрям і затримують його на три удари, перш ніж різко випустити. "Ні. Ти заслуговуєш на те, щоб піти куди-небудь і повеселитися".

Я чиню опір бажанню розтанути, перетворившись на сумну калюжку на підлозі.

За секунду на моєму телефоні з'являється повідомлення від Ітана, в якому повідомляється назва ресторану і говориться, що наше замовлення на 7. Моя перша думка полягає в тому, що у звичайний вечір я б уже з'їла повноцінний обід плюс усе, що Леві відмовився їсти на той час, і поцупила б Кеглі в комору, коли він не дивився.

Моя друга думка така... "О, чорт. "Чортополох" - шикарний ресторан, чи не так?" - запитую я Купера, дивлячись на нього широко розкритими переляканими очима.

Він тихо посміюється і киває, ніби я наймиліша істота, яку він коли-небудь бачив, і я не маю на увазі милу в сексуальному сенсі. "Так. Що в цьому поганого?"

Я хитаю головою, відчуваючи, як на мене навалюється тягар мого дурного, дурного рішення. "У мене немає модного одягу! У мене є одяг для мами. Підходить для того, щоб присісти навпочіпки і пограти в чехарду з Леві, не демонструючи одяг типу "моя дупа тріщить".

Його усмішка стає ширшою, і, чесно кажучи, мені хочеться накинутися на нього. Він простягає мені руку, і я мить вагаюся, перш ніж потиснути її. Він починає тягнути мене з кухні в мою спальню. "Давай. Давай подивимося, що в тебе є."

Я хіхікаю, як дурна маленька школярка, яка щойно дізналася про натяки, і мій мозок безумовно припустив, що це один із них, а також тому, що вигляд його фантастичної спини, коли він тягне мене до моєї спальні, подіяв на мої нерви, змушуючи їх пінитися по всьому тілу. "Ти збираєшся допомогти мені вибрати одяг?"

"Ага".

"Що ж, це мило з твого боку".

"Ммм. Я стійкий хлопець". Хто-небудь ще думає, що він звучить трохи грубіше, ніж зазвичай? Напевно, все це в мене в голові. Який ревнивий чоловік допоможе жінці вибрати ідеальне вбрання для побачення?

Ми входимо в мою кімнату, схожу на вибух, і я зупиняю Купера, моє обличчя палає від збентеження. "Почекай! Заплющ очі. Мені потрібно забрати деякі речі."

Він не підкоряється, просто посміхається. "Занадто пізно - я вже бачив рожеву спідню білизну на підлозі біля комода. Це було буквально перше, на що натрапили мої очі". Він так сповнений самовдоволеного захвату, що я біжу через кімнату, зриваю його з землі й кидаю в кошик.

Купер сідає на край мого ліжка і трохи підстрибує, перш ніж повернутися до мене із зухвалою посмішкою. Його думки відбиваються в його очах, коли він демонстративно перевіряє, наскільки пружний мій матрац.

Я загрозовито тикаю в нього пальцем. "Припини це!"

"Припинити що?" - запитує він із невинним виглядом.

"Я знаю, що ти просто намагаєшся вивести мене з себе, роблячи навідні на роздуми речі на моєму ліжку. Припини це."

Він відкидається назад, спираючись на лікті, і - ХТО-НЕ БУДЬ, БУДЬ ЛАСКА, ДАЙТЕ ЦІЙ ЧОЛОВІКІ сорочку?! "Я ж казав тобі, мені подобається бачити, як ти червонієш".

Чудово, тепер цей образ Купера горітиме в мене в голові цілу ніч, поки я витріщатимусь на посереднього чоловіка і прикидатимусь, що вважатиму його бодай наполовину таким самим привабливим, як модель Calvin Klein, що лежить поперек мого матраца.

"Тобі потрібно вдягнути сорочку".

Він посміхається, бо може повністю прочитати мої думки. "Так, мем".

16.КУПЕР

Леві заходить у кімнату і сідає поруч зі мною на ліжко. Ми разом дивимося на зачинені двері ванної, чекаючи, коли Люсі вийде.

"Ми чекаємо, щоб подивитися, чи сподобається нам вбрання твоєї мами", - кажу я йому, хоча він і не питав.

"Мені подобаються її штани з динозавром. Вона повинна носити це, - каже він, пропонуючи свою пропозицію.

Я киваю, готовий запропонувати це Люсі, коли двері відчиняються, і вона виходить. На її обличчі написано, що вона воліла б виконувати обов'язки присяжних, ніж моделювати для мене вбрання. "Добре, по-перше, штани з динозавром, про які він говорить, - це піжама. Цілком допустимо носити тиранозавра на одязі, коли ви спите".

Я посміхаюся і піднімаю руки. "Я не засуджував, просто задавався питанням, де я міг би знайти пару".

"У мене є кілька відповідних. Хочеш подивитися?" Леві вже схоплюється з ліжка і вибігає з кімнати. Мені подобається відданість цієї дитини всьому. Я ще жодного разу не бачив, щоб він кудись ходив.

Я переводжу погляд назад на Люсі й оглядаю її вбрання з голови до ніг. Вона совається під моїм пильним поглядом і заправляє пасмо волосся за вухо. "Ну? Тобі подобається це вбрання?"

Я знову піднімаю очі на її обличчя. "Ой. Я повинен був дивитися на одяг?"

Щоки Люсі спалахують, і вона намагається стримати посмішку, піднімаючи домашній черевик і кидаючи його в мене. Він влучає мені в груди і жалюгідно падає на землю, не заподіявши мені ані найменшої шкоди. "Давай. Будь серйозним." Я був серйозний. "Тобі це подобається чи ні?"

"Добре", - кажу я, цього разу зосереджуючись і приймаючи найкращу позу - ідеальну для зосередження. Я дозволив своїм очам знову просканувати її тіло, але цього разу звертаючи увагу лише на одяг. На ній чорні штани, що мають такий вигляд, наче знали найкращі часи, і модна блузка, яку особисто я б зняв тільки в

тому разі, якби королева раптово з'явилася на чаюванні. "Це досить багато волянів на вирізі". Я воруху пальцями на своїй шиї, вказуючи на проблемну ділянку.

Її плечі опускаються на знак поразки. "ТФФУ. Я знаю. Я ненавиджу цю сорочку. Я одягаю її тільки на похорон."

"Тоді, можливо, це не найкраща атмосфера, щоб брати її з собою на побачення". Я думаю, що цю сорочку слід було поховати разом із труною на останньому похороні, на якому вона була присутня.

"Ти маєш рацію". Вона піднімає палець. "У мене є дещо ще, що може спрацювати, почекай". І вона знову зникає у ванній.

Я відкидаюся на ліжко, дивлюся в стелю і думаю, що потрібно зробити, щоб змусити її залишитися тут зі мною на ніч, де я зможу залишити її тільки для себе. Це егоїстично, я знаю, тому що я не можу запропонувати їй нічого, окрім дружби - принаймні, якийсь час. Я сподіваюся, що Дрю побачить, що я став розсудливим, і почуватиметься комфортніше через те, що я зустрічаюся з Люсі. Чи не занадто багато просити її не цілуватися, не зустрічатися і не фліртувати з іншими чоловіками до цього часу?

Так.

Так ось чому я допомагаю їй підготуватися до побачення. Якщо я не можу бути тим, хто зводить її куди-небудь, я хочу проводити з нею час до того моменту, поки вона не піде з дому. Річ у тім, що я більш ніж трохи боюся, що Люсі знайде когось, перш ніж я зможу кинути свій капелюх на рингу. Що, якщо вона сьогодні ввечері піде кудись із цим хлопцем, і вони порозуміються? Є дуже реальний шанс, що, сидячи зараз на її ліжку і допомагаючи їй схвалювати вбрання, як одній з її подружок, я ненавмисно зміцнив свій статус френдзони, а кожен чоловік знає, що з цієї діри важко вибратися назад.

"Добре! Це трохи сміливо, але що ти думаєш?" - каже Люсі, відчиняючи двері.

Я різко повертаюся в сидяче положення і тут же гримасую. "Ах, ні. Зніми це, ти випалюєш мені очі." Я піднімаю руку, щоб захиститися від світла, що виходить від її сукні до підлоги.

Вона сміється, роблячи крок вперед, щоб опустити мою руку. "Припини це! Ти занадто драматизуєш."

"Ні... Це, - кажу я, вказуючи на яскраво-жовту сукню, - драматично. Де ти взагалі знайшла щось подібне? І чому вона спускається до самої підлоги?" Я простягаю руку і проводжу по колючій блискучій тканині між великим і вказівним пальцями. У процесі я зачіпаю кісточками пальців її стегно через тканину. Мене кидає в жар, і я піднімаю очі, щоб побачити Люсі, яка дивиться на мене зверху вниз своїми фірмовими широко розкритими очима.

"Я..." Вона злегка хитає головою і відходить за межі досяжності. "Це називається сукня максі, і я взяла її з однієї з тих рекламних роликів в Instagram. Це виглядало мило на моделі ... але я визнаю, що це трохи яскраво на мені з моїм каштановим волоссям". Вся її поведінка здувається. "Знаєш що? Це безглуздо. Я збираюся зателефонувати Ітану і скасувати зустріч. Я не можу піти в модний ресторан, маючи такий вигляд, ніби сонце з'їло морквину і в мене виросло волосся".

"Так, але симпатичне сонечко, яке з'їло морквину. І з позитивного боку, ресторан заощадить гроші на електриці, якщо ти зможеш освітити його за допомогою своєї сукні".

Люсі обдаровує мене глузливою посмішкою, потім драматично зітхає. Зараз вона виглядає такою пригніченою, і моє серце, яке скучило за коханням, болить, побачивши це. Раптово я готовий зробити для неї все, що завгодно. Абсолютно все, що завгодно, аби змусити її посміхнутися. Я відтворю всі до єдиного романтичні фільми і фільми про розширення прав і можливостей жінок, які я коли-небудь бачив, де подруга водить героїню магазинами, і ми будемо використовувати мою кредитну картку по максимуму, доки не знайдемо ідеальну сукню, в якій вмикається спеціальна музика і з'являється тепле освітлення.

Леві вбігає назад до кімнати з надшвидкістю, виглядаючи як той маленький хлопчик із "Суперсімейки". Він стискає в руках жадані штани з динозавром. "Дивись!" - каже він, підносячи їх дуже близько до мого обличчя з найширшою посмішкою, яку я коли-небудь бачив.

Люсі сідає поруч зі мною, і матрац прогинається під її вагою. Моя рука притискається до неї, і я знову почуваюся хлопчиськом. Найменші дотики Люсі здаються монументальними, ніби я знову вперше торкаюся жінки.

Я беру штани у Леві і піднімаю їх для огляду. "Ці. Крутіші. Усіх."

Леві сяє. "Я ж казав тобі!!!" Він каже це так, ніби ми щойно підтвердили велику змову. "Моя мама може замовити тобі теж, якщо хочеш. Тоді ми всі зможемо відповідати одне одному".

Я завмираю, стискаючи в руці тканину з динозавром, і дивлюся на Леві. Тому що, коли я дивлюся в його великі круглі блакитні очі, які ідеально збігаються з очима його матері, я перетворююся на липку кашу. Я хочу цього. Я хочу такого життя. Ні, не таке життя, як це, зокрема.

Леві кліпає на мене своїми сповненими надії очима, і моя перша думка - сказати, чорт забирай, так, я підходжу тобі, приятелю. Потім я згадую, що він дитина, і Люсі, мабуть, не хоче, щоб я лаявся при її чотирирічній дитині, тому я стримуюся і киваю. "Я б безумовно погодився на підбір. Ти занадто молодий, щоб дивитися "Парк Юрського періоду"?"

Він морщить обличчя. "Так. Це для великих дітей, - каже він як відповідальний дорослий, і я не можу втриматися, щоб не поплескати його по маківці. Він симпатичний - те, про що я ніколи раніше у своєму житті не думав про дитину. До того ж він дуже зайнятий. Не минуло й секунди, як він прихопив із собою свої динозаврові штани і вибіг із кімнати. Чи всі діти так багато рухаються?

"Добре, добре, я рада, що ви двоє розібралися зі своїми надзвичайними ситуаціями в моді, бо моя, безумовно, не важлива або щось на кшталт цього". Люсі підхоплюється з ліжка і йде до тумбочки, щоб узяти телефон. "Я скасовую. Очевидно, це було зроблено в останню хвилину. Мені взагалі не слід було погоджуватися з самого початку. Я виглядала зневіреною. Ніхто не хоче виглядати зневіреною..."

Вона продовжує базікати, як завжди, коли нервує, і, хоч би як мені було боляче це робити, я встаю і беру телефон у неї з рук. "Ти йдеш на це побачення, Люсі". Навіть якщо це вб'є мене. Вона заслуговує на те, щоб піти кудись і добре провести час.

Потім я йду до її шафи, беручи справу у свої руки. Особисто мені подобається, що весь її гардероб складається з джинсів і футболок. Вона носить їх краще, ніж будь-хто інший, кого я коли-небудь бачив, це точно. Але сьогодні ввечері їй потрібно щось ошатне, щоб вона почувалася радше жінкою, ніж мамою.

Я протискуюся повз майже весь її одяг, майже втрачаючи надію, перш ніж помічаю щось червоне ззаду. Моє тіло відчуває дивне поколювання, коли я торкаюся

м'якої тканини і знімаю її з вішалки, піднімаючи вгору. Святе лайно, це гаряче. Це коротка коктейльна сукня темно-червоного кольору, від якої у мене прискорено б'ється серце.

"Цей?!" - запитує Люсі, підходячи і стаючи поруч зі мною. "Я не дістала цю сукню, бо не носила її відтоді, як у мене були Levi, і я сумніваюся, що вона мені взагалі підійде. І ще, це трохи... задушливо для першого побачення, тобі не здається?"

Гаразд, так, тут трохи задушливо. Але здебільшого це просто гарна сукня. Я думаю, це до смішного мило, що Люсі вважає цю сукню занадто великою для першого побачення. З причин, які я навіть не можу точно визначити, це змушує її подобатися мені ще більше. Люсі реальна - що ти бачиш, те й отримуєш. Ось чому допомагати їй обирати сукню, яка приверне увагу іншого хлопця, - справжні тортури.

"Я повинен побачити це на тобі, перш ніж зможу віддати свій офіційний голос".

Вона обдаровує мене скептичною усмішкою, тому що вона мене розкусила. Вона знає, що я просто хочу побачити її в цій сукні. Вихопивши її в мене з рук, вона забирає її із собою у ванну. Закривши двері, я чую звук застібки-блискавки і стримую стогін від уявної картини, що формується в моїй голові.

Я відвертаюся від дверей і починаю нишпорити по кімнаті Люсі. Це брудно, але не огидно. На підлозі валяється одяг, а на приліжковому столику стоїть кілька чашок, наполовину наповнених водою. Мені це подобається. Це зручно.

"Ти знала, що це була моя кімната, перш ніж переїхала?" Я кричу Люсі через двері.

"Я думаю, у цьому є сенс. Я знала, що ти був колишнім сусідом по кімнаті, але досі я ніколи не думала про те, що це могла бути твоя кімната."

Я беру фотографію, на якій вона і Леві притиснуті одна до одної, корчать дурні пики і посміхаються. "Так. Ця пташка, як і раніше, кричить щоранку о сьомій?"

Я якраз збираюся відкрити її приліжковий столик і зазирнути, коли чую, як зі скрипом відчиняються двері до ванної. Коли я обертаюся, я стискаю руки в кулаки з боків, просто щоб не потягнутися до неї. Стріляти. Я передумав... ця сукня занадто спекотна для першого побачення.

Мій погляд ковзає від її блискучих блакитних очей і рум'яних щік донизу по довжині (короткій довжині) її сукні. Червона тканина облягає її тіло й обтягує всі її жіночні вигини, перш ніж приземлитися на кілька дюймів вище колін. Саме по собі це не ризиковано, але, щільно обгорнуте навколо Люсі, воно просто п'янить.

Вона прочищає горло, і я змушую себе підняти на неї очі. На її обличчі невпевнена посмішка, яка вражає мій розум. Як вона може не бачити, наскільки вона чудова?

Вона морщить ніс і невпевнено хмуриться. "Це занадто, чи не так?" Її руки нервово пробігають по тканині, і вона дивиться вниз. "Це занадто туго. У мого тіла до народження дитини не було таких стегон, як у мене зараз". Вона говорить про стегна так, наче це погано, наче чоловіки просто НЕНАВИДЯТЬ, коли в жінок є спокусливі вигини, якими можна провести руками. Вона злегка повертається впівоберта, дозволяючи мені мигцем побачити її спину, помічаючи, що блискавка все ще розстебнута.

Люсі продовжує перераховувати причини, через які, на її думку, вона має вигляд блювотини. "...і поділ занадто короткий. Можливо, всі ці додаткові дюйми до моєї талії ніби змусили низ трохи піднятися, розумієш? І я думаю, що цей колір гармує з моїм волоссям... Що ти робиш?" Останні її слова зливаються воедино, коли я кладу руки їй на плечі і повертаю її обличчям до себе.

Задня частина її сукні відкрита, відкриваючи спокусливу кількість шкіри і чорну бретельку ліфчика. Я піднімаю її каштанове волосся і перекидаю його на одне плече, спостерігаючи, як вона робить глибокий вдих, не випускаючи його. Рухаючись, імовірно, повільніше, ніж потрібно, я хапаюся за тонку блискавку і починаю піднімати її, ковзаючи тильною стороною долоні по її м'якій, теплій шкірі. Кожен легкий дотик здається таким зарядженим, що я боюся, що мої пальці залишають після себе пухирі. Мій пульс вибиває слова "ти-ідіот-ти-ти-ніколи-не-будеш-колишнім", коли моя рука ковзає вгору по маленькій западинці в її попереку.

Голова Люсі нахиляється донизу й убік, ніби вона намагається крадькома поглянути на мою реакцію. У мене таке відчуття, що для неї це вразливий момент. Вона стоїть нерухомо, ніби кожне з її почуттів сфокусоване лазером на мені та моїй реакції на неї.

Я ковтаю, коли кісточки моїх пальців натикаються на чорне мереживо її ліфчика. Я не можу втриматися від посмішки, тому що мені подобається знати цей секрет: Люсі носить сексуальний бюстгальтер під тим, що вона називає одягом для мами. Начебто вона відчайдушно намагалася сховатися за зручним фасадом, але всередині вона все ще жінка, яка хоче відчувати себе привабливою і бажаною. Вона хоче відчувати все це, але боїться показати це. Якби я міг, я б змусив Люсі відчувати і те, і інше, навіть якби їй не довелося це озвучувати.

Але я не можу... тому що її брат вистежить мене і подбає про те, щоб у мене ніколи не було можливості зробити це знову.

Щойно блискавка досягає верху, я застібаю крихітну застібку на її шії, напруга, наче мотузку, обвиває кожен м'яз мого тіла, утримуючи мене від перетворення цього на щось більше. Я хочу нахилити голову і поцілувати лінію вздовж її оголеної шії. Я хочу вдихати її солодкий, теплий аромат і дозволити йому наповнити мої легені до кінця ночі.

Я прочищаю горло, щоб вичавити з себе слова, і знову прибираю її волосся назад. "Ти повинна вдягнути цю сукню сьогодні ввечері. Йому це сподобається." Навіть для моїх власних вух мій голос звучить напружено і хрипло.

Люсі повільно повертається до мене обличчям, і її очі повільно ковзають моїми рисами. Вона шукає відповідь... відповідь на те, чому повітря між нами здається теплим, чому мої зіниці розширені, чому мій голос звучить як наждачний папір, і я повільно відступаю від неї.

Я нагадую собі, що відступаю тільки на сьогоднішній вечір. Не назавжди. Тільки зараз.

Дрю прийде до тями, і коли він це зробить, я прийду за Люсі.

"Куди ти йдеш?" - запитує вона, піднявши брови, і я хапаю свій капелюх із ліжка і надягаю його назад, прямуючи прямо до дверей.

"Вибач, я щойно згадав, що в мене... є дещо".

"Ой. Добре. Так... звісно. У тебе є щось абсолютно прекрасне. Що ж, дякую, що прийшов сьогодні запустити повітряного змія. Леві це подобалося. Так, і спасибі за заміну масла. Тепер я маю подякувати тобі за те, що моя машина не загорілася".

Почекай, почекай, почекай. Вона говорить нескладно - те, що я дізнався, означає, що вона приховує свої почуття. Я швидко оцінюю свої дії і розумію, що вони виглядають погано. Я провів увесь день із Люсі та її сином (що було великою подією для неї, дозволивши мені увійти в життя Леві), а потім я бачу її в сукні, яка змушує її почуватися ніяково, і тікаю з непереконливим виправданням.

Ні, я не збираюся поводитися як ідіот просто зараз.

Я зупиняю свій шлях до дверей і повертаюся до Люсі. Я зупиняюся прямо перед нею і тепло посміхаюся, кладу руки їй на плечі і нахиляюся, щоб поцілувати її в щоку. ЦЕ БУВ ДРУЖНІЙ ПОЦІЛУНОК, ДРЮ, ЧОРТ ЗАБИРАЙ.

"Спасибі тобі за сьогоднішній день. Це був найкращий день, який у мене був за довгий час". Я хочу поцілувати її прямо в її повні губи, але утримуюся і замість цього відпускаю її. "Ти маєш чудовий вигляд, Люсі. Насолоджуйся своїм сьогоднішнім побаченням."

Вона шепоче мені запізніле "Дякую", коли я йду. У вітальні я знаходжу Леві, який висунув язика з куточка рота, коли він намагається з'єднати дві крихітні деталі Lego разом, тепер на ньому його дивовижні штани динозавра. Я стукаю по ньому кулаком і кажу, що він найкращий гробаний повітряний змій, якого я коли-небудь бачив. У нього відвисає щелепа при слові "гробаний", і я думаю, що, можливо, щойно навчив його чогось нового, що Люсі не сподобається. Що я можу сказати? Я новачок у цій справі. Сподіваюся, у мене буде шанс навчитися.

Щойно я сідаю в машину, я швидко дзвоню.

"Гей, Рейчел, ти згодна по вечеряти сьогодні близько сьомої в "Чортополосі"?"

17.ЛЮСІ

Гаразд, чому я дозволила Куперу вмовити мене вдягнути цю сукню? Я мчу тротуаром до ресторану, одягнена у свою стару червону сукню, яка тепер здається мені на два розміри меншою, мої груди підстрибують вгору-вниз, погрожуючи вирватися з вирізу, і спотикаюся об надто високі підбори, пристебнуті до моїх ніг. Я вже згадувала, що не ношу підборів принаймні чотири роки?

Так. Жахлива ідея.

Я думаю, що я все ще була в кайфі від того моменту з Купером, коли я вийшла з дому. Якби я була при здоровому глузді, я б зрозуміла, що в цій сукні маю вигляд повії. Один гарний погляд на мене, і в Ітана виникне хибне уявлення. Тепер, звісно, за останні кілька років я не носила нічого, окрім якоїсь комбінації футболки і джинсів або легінсів, тож, можливо, я перебільшую, але я так не думаю.

Я вхожу в модний ресторан, почуваячись як версія Попелюшки з PG-13 - якби її груди були задерті до горла, а сукня загрожувала лопнути по швах. Серйозно, якщо я зроблю хоч один неправильний рух, усе це вибухне, як конфетті-гармата. Добре, що Купер застебнув на мені блискавку, бо я ніколи б не змогла зробити цього самостійно. Я вже планую відмовитися від цього, коли повернуся додому.

"Люсі?" позаду мене лунає чоловічий голос, і я обертаюся, щоб побачити симпатичного чоловіка, який посміхається гарними білими зубами і пишним волоссям. Він має дуже діловий вигляд у своєму темно-синьому костюмі і краватці, але це не так уже й погано. Насправді, він має чудовий вигляд - наприклад, якби я ніколи раніше не зустрічала Купера, цей хлопець, ймовірно, змусив би мене повернути голову, якби я пройшла повз нього в продуктовому магазині.

Фу. І ось у чому проблема. Купер... він проник у мій розум. Проник у мою підсвідомість його фігура і сліпуча посмішка з "Бейвотч" і встановив стандарт, за яким я звикла міряти чоловіків.

"Так, а ти, мабуть, Ітан?" - кажу я, простягаючи руку в його напрямку.

Він бере його, і його посмішка стає ширшою, коли він робить короткий, ввічливий огляд мого тіла. НЕ ЧЕРВОНІШАЙ, ЛЮСІ. Ця сукня занадто обтисла, щоб додати додаткового тепла.

"Bay", - каже Ітан з такою повагою в голосі, якої я не очікувала. Він знову встановлює зоровий контакт зі мною і злегка хитає головою. "Ти маєш чудовий вигляд". Він каже це так, що я стаю трохи вищою. Можливо, ця сукня все-таки не робить мене схожою на повію.

Або... можливо, він дійсно захоплюється повіями.

"Дякую. Дивно, що я не шести футів на зріст і не огрядний, як мій брат, вірно?"

Він приймає сором'язливий вигляд. "Я не збирався порушувати цю тему, але, зізнаюся, я трохи занервував, коли він згадав, що я повинен запросити на побачення його сестру, не показуючи мені фотографію. Ніколи не знаєш, наскільки брати і сестри будуть схожі один на одного."

Ми обидва злегка посміюємося над цим, і я дивуюся тому, як швидко до мене повертається здатність поводитися як витончена леді на першому побаченні. Ха-ха, чому так, Ітане, я вибаглива людина і, безумовно, не їла сир і фруктові закуски дорогою сюди.

За мить господиня називає наше ім'я і веде нас до нашого столика. Я помічаю, що Ітан кладе руку мені на поперек, щоб направляти мене. Це трохи делікатно для першого побачення, але я не відчуваю до цього ненависті. Я б збрехала, якби сказала, що неприємно відчувати себе бажаним.

Шкода, що мої думки повертаються до відчуття, як груба рука Купера ковзає вгору по моєму хребту, викликаючи мурашки по руках. Я злегка тремчу, і Ітан помічає це.

"Тобі холодно? Тобі потрібна моя куртка?" - запитує він, коли ми займаємо свої місця.

"Ні, я в порядку, спасибі. Просто... трохи нервую. - Я нервово сміюся і беру своє меню. Я всього сто двадцять секунд на цьому побаченні, а мені вже потрібна відстрочка від того, щоб поводитися нормально. Нормальне - це втомлює.

Крім того, мені потрібно викинути Купера з голови. Більше жодних думок про цього чоловіка, його пресу або про те, який милий вигляд він мав із Леві на плечах, що запускає повітряного змія. Оскільки Купер не був тим, хто запросив мене на побачення сьогодні ввечері, він має піти.

За винятком... це... це...???? Звісно, ні.

"Ти, чорт забирай, знущаєшся наді мною?" - кажу я, помічаючи чоловіка позаду Ітана, коли він входить у парадні двері ресторану з гарячою маленькою брюнеткою під руку.

"Що?" - запитує Ітан, піднімаючи погляд і насупивши брови.

Чорт забирай, я не хотів лякатися вголос. Я швидко замітаю сліди і з надмірно яскравою посмішкою вказую на меню. "Бургер! ТАК незвично, що в них у меню є бургер. Я подумала, що це може бути один із тих зарозумілих ресторанів, у яких є тільки... - саме в цей момент я розумію, що поводжуся грубо, і швидко змінюю тему розмови, - приголомшлива їжа, яка зіпсує мені смак до всіх інших страв у майбутньому". Я слабо ха-ха-ха і глибоко шкодую про те, хто я є як особистість. Я також відстежую Купера і його пересування, ніби я Джейсон Борн і моя мета прибула.

Ітан, однак, милий і тихо посміюється, ігноруючи мій дивний спалах і повертаючи погляд до свого меню. "Я чую тебе. Останнім часом я майже не їм нічого дорослого. Схоже, все, чого хоче моя донька, - це курячі нагетси та макарони з сиром".

Я повинна бути так рада поговорити з Ітаном про наших дітей і макарони в коробках. Я вважаю, що більшість чоловіків не хочуть обговорювати дитяче меню зі своїми кавалерами, тому я повинна насолоджуватися цим моментом і розповідати історії місяця, коли Леві відмовився їсти будь-що, крім полуничного йогурту. Судження його педіатра було ТВЕРДИМ. Натомість у мене виникає виразне бажання сказати йому, щоб він замовк, щоб я могла зосередитися на читанні по губах Купера, коли він розмовляє зі своєю дівчиною через кімнату. Вони над чимось сміються. Фу. Що може бути такого смішного, що їй потрібно перегнутися через стіл і торкнутися його руки? Нічого. Бродяга.

Ось у чому річ: Купер знав, що я прийду сюди сьогодні ввечері. І він знав, котра година. Отже, що, чорт візьми, за подвійні хокейні ключки він там робить із міс Штучкою? Спочатку я думаю, що він навіть не пам'ятає, що я маю бути тут сьогодні ввечері; потім, навіть не повертаючи голови, його очі дивляться прямо на мене, і він підморгує. ВІН, ЧОРТ ЗАБИРАЙ, ПІДМОРГУЄ! Наче він знав, що я сиджу тут весь цей час. Наче він шукав мене через вікно ще до того, як увійшов.

Він затримує на мені погляд на два вдихи, тихо посміхається, коли його погляд опускається на мої голі ноги, а потім повільно переводить погляд назад на свою

супутницю. Я помічаю, одночасно з гордістю і збентеженням, що його посмішка зникає, коли він дивиться на неї.

"Люсі?" - запитує Ітан, ніби, можливо, він уже кілька разів вимовляв моє ім'я. О чорт. Б'юся об заклад, він так і зробив.

"О, так. Це я. Вибач." Я посміхаюся і знизую плечима. "Застрягла там на..." - Моє речення замовкає, коли я помічаю, що на столі загоряється мій телефон. Він завжди в мене там, де я можу його побачити, на випадок, якщо моїй мамі знадобиться зв'язатися зі мною з приводу Леві. Це не моя мама.

Я швидко беру свій телефон. "Вибачте, дозвольте мені просто перевірити це дуже швидко. Могла б бути моєю нянею." Це не так. Я брехуха, і я вирушаю в Пекло.

Привіт.

Я на мить відводжу очі вбік і бачу, що Купер навіть більше не дивиться на свій телефон. Яка його точка зору?

Люсі: Привіт? Як ти думаєш, що ти робиш?

Я знову кладу телефон і намагаюся повернутися до свого побачення. Будь-яких відповідей від Купера доведеться просто почекати.

"Отже, розкажи мені про себе, Ітане". Я надто схвильована, щоб почути про його життя, ніби я компенсую те, що хотіла б сидіти в ресторані навпроти. Я сподіваюся, що він цього не помітить.

"Ну, я впевнений, що ти склала два і два і зрозуміла, що я розлучений", - він драматично шепоче це, ніби знає, що це брудне слово, - "і в мене є донька на ім'я Емілі. Мені подобається моя робота в лікарні, і я віддаю перевагу літу перед зимою". Фу. Тобі не здалося, що це трохи схоже на раунд швидких побачень? Мене нервує, що формат, схоже, вкоренився в ньому - начебто, можливо, він занадто багато разів виконував усю п'ятихвилинну "хто наступний". "А як щодо тебе?"

"Як ти знаєш, мене звуть Люсі. У мене є чотирирічний син на ім'я Леві" - чому я зараз займаюся швидкими побаченнями? Ну що ж, я взяла на себе зобов'язання... "і я віддаю перевагу торту перед морозивом".

Він сміється, ніби це найсмішніша річ, яку він коли-небудь чув. Але мені так нудно. На щастя, Ітану телефонує її няня і каже, що він має відповісти.

Мій телефон дзижчить.

Я намагаюся належним чином зосередити свій погляд на моєму побаченні, а не на цьому екрані. Мої очі сльозяться, бо я перейшла на наступний рівень і теж не моргаю. Не можна відводити погляд. Приготуйтеся ставити цьому чоловікові запитання про звички його доньки спати, або про денні заняття, або... о, до біса це.

Купер: *Ти виглядаєш занадто сексуально для нього. Він що, свято сну?*

Люсі: *Припини це! Що ти тут робиш? Крім того, у тебе не так багато місця для розмов. Хто така Барбі? Ти чуєш, як стукає її мозок, коли вона рухається?*

Купер: *Не будь дурнем. Вона юрист, якщо хочеш знати, сексист ти отака.*

Люсі: *Який тип адвоката? Недбалість у пластичній хірургії? Я бачу її цицьки звідси, тож я знаю, що вона має отримати хорошу знижку.*

Купер: *Я бачу твої цицьки звідси, але ти не бачиш, що я засуджую.*

Я ахаю і піднімаю очі, щоб побачити, що Купер усміхається своїй склянці з водою.

Ітан вішає слухавку з посмішкою, що вибачається. У цей самий момент до столика підходить офіціантка, і мені дають ще п'ять секунд, щоб відповісти, поки Ітан робить замовлення, а потім мені ДОВИНЕНО прибрати телефон.

Люсі: *Це інша справа. У мене мамині цицьки. Ці малюки непередбачувані, і ти ніколи не знаєш, як вони відреагують на різкі рухи. У неї такі фальшиві й завзяті очі, що я боюся, як би тобі не викололи око, якщо вона нахилиться вперед хоч на дюйм.*

Я відповіла, і тепер я буду насолоджуватися своїм побаченням із цим милим, нормальним хлопцем, якого схвалює Дрю. Хіба це поганий знак, що ми провели більшу частину тих десяти хвилин, що були тут, на наших телефонах?

Ітан посміхається, дивиться на мій телефон у моїй руці і знову дивиться мені в обличчя. "Усе гаразд?"

"Безумовно. Просто... доглядальниці потрібна порада, як укласти Леві в ліжко." Так, я гірший за всіх. Супер.

"Чорт забирай", - каже він, відкидаючись на спинку стільця і розстібаючи верхній гудзик піджака. "Я не сумую за тими днями - безсонними ночами і всім таким. Хоча, клянуся, стає все легше. Просто тримайся там."

Блін, це так нудно. Якби я хотіла поговорити про дітей, я могла б вступити до клубу мам із візочками. Невже я втиснулася в цю сукню від hotrod і занадто довго підводила очі, щоб ми могли поговорити про дітей, від яких намагаємося втекти на ніч? Це моє майбутнє? Хоча я не думаю, що чиню справедливо. Насправді він дуже милий хлопець, і він дуже милий, щоб привернути мою батьківську сторону. Проблема в тому, що в мене таке відчуття, ніби ми одружені вже п'ять років - і не в хорошому сенсі. Мені потрібна якась іскра, якась напруга, якась...

Дзвонить Купер.

Червоний код, люди! КУПЕР КЛИЧЕ МЕНЕ!

Викривальним рухом я хапаю свій телефон зі столу, перш ніж Ітан встигає побачити фотографію без сорочки, яку Купер, вочевидь, привласнив як ідентифікатор абонента, що викликає, у моєму телефоні. Коли він це зробив? І як я могла пропустити, що це сталося?

"Вибач", - кажу я Ітану, виглядаючи глибоко вибачливим. "Мені потрібно відповісти на це".

Бідний Ітан. Він такий милий. "Звичайно! Не поспішай, - каже він, помилково вважаючи, що це дзвонить мені моя няня.

Я відкриваю свій телефон і підношу його до вуха, злегка відсуваючись від столу. "Алло?"

"Чому ти завжди так робиш?" Купер говорить так, ніби це найнормальніша річ - ось так перервати моє побачення і почати приватну розмову.

Я злюся зі своїм столовим сріблом і крадькома кидаю погляд на Ітана з ввічливою посмішкою. "Роблю що?"

"Говориш зверхньо про те, що ти мама. Я більше не можу цього виносити. Ти прекрасна, Люсі, і в тебе чудове тіло, яке не потребує постійного нагадування про те, що ти вважаєш його неповноцінним. І знаєш, що ще?" Він справді загорівся. "Те, що ти мама, не робить тебе менш привабливою. Це робить тебе повним комплексом"

Моє обличчя тепер криваво-червоне - по суті, того ж кольору, що й моя сукня, - коли я оглядаю ресторан, поки не помічаю Купера, що стоїть у коридорі, який веде до туалетів. Він дивиться прямо на мене.

Я не можу зараз розмовляти з ним про це. Мені навіть не слід було з ним розмовляти. І якщо Ітан дізнається, що я розмовляла з іншим чоловіком на нашому побаченні, він піде звідси так швидко, що я навіть не зможу вимовити його ім'я. Що... можливо, було б не найгіршим у світі? Ні, так і було б, а я жахлива людина.

"Усе гаразд", - кажу я фальшиво щасливим тоном, примруживши очі на Купера. "Просто дайте йому зайвий ковток води, і я впевнена, що він одразу засне".

Купер на мить хмуриться, перш ніж розуміє, що я роблю. "Ооооооо. Він думає, що ти розмовляєш телефоном зі своєю нянею? Гаразд, я можу трохи повеселитися з цим. Якого кольору на тобі спідня білизна?"

"ТАК. немає проблем! ПОБАЧИМОСЯ ПІЗНІШЕ". І я швидко вішаю слухавку.

Ітан хмуриться на мою посмішку божевільної леді. "Вона не може затягнути його в ліжко?"

"Ні, звісно, не може. Ти вибач мене на хвилинку? Мені потрібно в туалет." Я вже встаю і мчу до коридору.

Купер усе ще стоїть там, притулившись до стіни і посміхаючись мені, ніби він знав ще до того, як я це зробив, що я зустріну його тут. Я штовхаю його далі коридором, і його брови піднімаються. Чорт, він виглядає так сексуально сьогодні ввечері в цій чорній сорочці на ґудзиках і сланцево-сірих штанах. Він не виглядає діловим. Він просто має бездоганний вигляд.

"Для чого ти тут? Ти намагаєшся зірвати моє побачення? Це що, розіграш? ЩО ЦЕ?" - кажу я, притискаючи його до стіни і тикаючи пальцем йому в груди.

Він порушує негласні правила дружби і простягає руку, щоб провести долонею від мого плеча вниз по руці. "Я не знаю".

"Що значить, ти не знаєш?"

Він знижує плечима, обдаровуючи мене чарівною, невпевненою, кривою посмішкою. "Я думаю, я тут просто як друг, щоб наглядати за тобою... оскільки Дрю немає в місті".

Я примружуюся, кожним дюймом своєї шкіри відчуюючи, як його рука все ще тримає моє зап'ястя. "Друг... щоб наглядати за мною, - повторюю я, відчуюючи труднощі з тим, щоб це пояснення відповідало його діям.

"Але потім я побачив, яким нудним ти виглядаєш, і не зміг цього винести. Я хотів, щоб ти трохи повеселилася."

"Значить, ти просто намагався вивести мене з себе, коли говорив усе це по телефону? Про моє... ну, ти знаєш."

"Ні. Я просто був чесний."

"О..." Я не знаю, що робити з цією інформацією. Купер ніжно торкається до мене, але він не робить жодних кроків, щоб відвести нас від дружби. Я хочу запитати, чи є це продуктом кодексу братана, але ще раз, я боюся. Можливо, він просто образливий хлопець. ПОЧЕКАЙТЕ, він тут на побаченні! Негідник, що вислизає, щоб узяти іншу жінку за зап'ястя в темному коридорі!

Я прибираю руку. "І як ти думаєш, що відчула б твоя дівчина, якби дізналася, що ти втік, щоб зателефонувати і розповісти мені все це?"

Він знизує одним плечем. "Чудово. Ми не на побаченні. Просто тусувалися старі друзі, і вона знає, що я повернувся і дзвоню тобі. Я сказав їй, що збираюся зробити".

"О... що ж, я сподіваюся, ви двоє дуже добре проведете час".

"Це було не весело говорити, чи не так?" Фу, я не рівня цій посмішці. Мені потрібно вибратися звідси. Я збираюся затягнути його в одну з цих кабінок у туалеті і подружитися з ним по-справжньому.

Я починаю повільно задкувати. "Припини робити все... це". Я воруху пальцями в його напрямку.

Він м'яко посміхається і засовує руки в кишені. "Все що?"

"Ти знаєш." Я дозволяю своїм очам ковзнути по ньому в останній жадібний раз.

"Добре, я постараюся".

"Ні, ти цього не зробиш".

"Ти маєш рацію. Краще поклади свій телефон у сумочку, якщо не хочеш червоніти всю ніч. Твоя поштова скринька ось-ось побачить якусь реальну дію".

"Ти б не став".

Його усмішка каже: *Хочеш посперечатися?*

Я відвертаюся і намагаюся охолодити шкіру, коли Купер окликає мене ще раз. "Люсі". Я роблю паузу, і моя шкіра червоніє, коли я чую своє прізвище в його устах.

"Будь упевнена в собі сьогодні ввечері й отримуй задоволення. Ти дивовижна жінка, і йому пощастило, що він зустрічається з тобою".

Якщо це правда, то чому ти не зустрічаєшся зі мною?

Що. За. Провал.

Що стосується дат повернення в гру, то це мало бути найгіршим. Купер з'явився, як чарка текіли, гладкий, хрусткий і спокусливий, і зруйнував мій організм. Я не могла зосередитися залишок ночі. Купер мав рацію, коли сказав, що моя поштова скринька з повідомленнями отримає якусь дію. За винятком того, що замість того, щоб змусити мене почервоніти, мені здебільшого доводилося дуже старатися не сміятися. Ітан, однак - дорогий Ітан - на щастя, навіть не був стурбований моєю неувагою. Я думаю, що в нього теж є своя версія Купера десь у світі, бо він був таким же розсіяним. Ми обидва погодилися отримати чек, щойно це стане соціально прийнятним, і розлучилися ледь знайомими (але я знаю всі улюблені страви його доньки, тож це вже дещо).

Якби я тільки знала, чи справді Купер закоханий у мене і просто тримається подалі з поваги до мого брата, я б поговорила про це з Дрю і сказала йому відвалити, бо я доросла жінка, яка здатна ухвалювати власні рішення. Я подумки розповідаю своєму братові все про свою витонченість і дорослі досягнення, вдягаючи піжамні штани з динозаврами та сорочку великого розміру, яку я купила в планетарії, з написом "Я зоряний"! Я збираю волосся в пучок на маківці, знімаю контактні лінзи і надягаю окуляри. Почистивши зуби, я плюхаюся на диван, радіючи можливості провести ніч за переглядом чогось романтичного.

Через дві хвилини після початку трансляції мого улюбленого турецького серіалу (не стукайте в нього, поки не спробуєте) лунає дзвінок у двері. У такі моменти я все ще почуваюся дитиною, не впевненою, варто мені відчиняти двері чи ні. Уже пізно. Я нікого не чекаю, і, на жаль, я не замовляла жодної їжі. Є ймовірність 50/50, що вбивця перебуває по інший бік цих дверей, чекаючи, щоб зробити з мене наступну історію про Датлайна.

Я роблю ту штуку, коли ти вимикаєш звук телевізора і сідаєш навпочіпки, намагаючись обдурити тих, хто стоїть біля дверей, що вони тільки чули щось раніше, а тебе насправді немає вдома. Зачекайте... Але тоді вони просто увірвуться всередину? Я вже кілька років живу без батьків, але в мене все ще погано виходить.

Мій телефон раптово дзвонить, і я вистрибую зі своєї шкіри. Я хмурюся, дивлячись на ідентифікатор абонента, що викликає, який висвічує мені прес Купера, і задаюся питанням, чи дійсно я заснула. Це дуже схоже на сон, де занадто багато рухомих компонентів і моторошних відчуттів, щоб повністю усвідомити те, що відбувається. Б'юся об заклад, що наступним у ці двері увійде клоун і піде готувати собі лазанью на кухні. На жаль, це повторюваний сон, який мені сниться.

"Купер?"

"Я біля твоїх дверей. Ти не вступиш мене, поки ця літня леді, що витріщається зі свого ґанку, не викликала на мене поліцію? О боже, її телефон притиснутий до вуха. Я думаю, що це відбувається".

Я роблю глибокий вдих і скидаю ковдру зі своїх колін. "Ти налякав мене! Що ти тут робиш? Уже так пізно."

"Впусти мене, і ти побачиш". Чому в мене таке відчуття, що по той бік цих дверей він буде одягнений як Чарівний Майк? Можна тільки сподіватися.

Я відчиняю двері Куперу, все ще одягненому у свій гарний одяг з вечері, але він розстебнув один зайвий гудзик і розстебнув сорочку. Однією рукою він притискає телефон до вуха, в іншій тримає пляшку вина. "Харчування після невдалого побачення".

Так, більше схоже на погане рішення пізно вночі, що чекає свого часу.

18.КУПЕР

Погляд Люсі перебігає з пляшки вина в моїй руці на мої очі, і вона ковтає. Я починаю почуватися нерозумно, все ще тримаючи в руках вино, а також трохи турбуюся, що вона може мене прогнати. Це звучить егоїстично, але за останній рік я не звик до того, що жінки тримали мене на відстані витягнутої руки або відверталися від мене. Той факт, що вона не відчиняє двері навстіж і не починає роздягатися до того, як я переступаю поріг, до певної міри освіжає.

Нарешті, вона відходить убік і жестом запрошує мене увійти, але в її очах читається скептицизм. Вона триматиме мене на короткому повідку, поки не зрозуміє, що я задумав.

Коли я входжу у вітальню, я помічаю, що в домі абсолютно темно, якщо не брати до уваги мерехтіння телевізора. Я дивлюся на годинник: лише десять тридцять. Але, так, я думаю, що насправді вже досить пізно дзвонити у двері будинку, в якому спить дитина. Чорт, тепер я почуваюся жахливо.

"Я не розбудив Леві, чи не так?" - запитую я, повертаючись, щоб піти за Люсі на кухню після того, як вона забере вино з моїх рук.

Вона тихо посміюється. "Ні. Сьогодні ввечері він із моєю мамою. І навіть якби це було не так, він спить як убитий. Я уявляю, як мені доведеться обливати його холодною водою, коли він стане підлітком."

О, так Леві тут немає. І Дрю теж. То це означає... що ми тут самі?

Тепер я розмірковую про мудрість цієї нічної пригоди, спостерігаючи за тим, як Люсі пересувається по своїй кухні. Її пучок являє собою величезний безлад каштанових хвиль, її сорочка така велика, що майже спадає з плеча, і вона носить окуляри в товстій оправі. І не забудьте знамениті штани для сну з динозаврами. Вона така до біса чарівна, що я майже не можу з цим впоратися.

"Я відчуваю, що ти оцінюєш моє вбрання", - каже вона, наливаючи червону рідину в два келихи без ніжок.

"Не засуджую". Я присуваюся, щоб стати ближче до неї. "Захоплююся".

Вона кривить губи в скептичній усмішці й притуляється стегном до стійки. Я спостерігаю, як її губи стикаються зі склянкою, коли вона робить повільний ковток. "У тебе так багато реплік".

Я піднімаю руку в універсальному знаку скаутської честі. "Я ніколи не давав тобі жодного рядка. Тільки чесність."

Вона шукає спосіб викрити мій блеф. Величезні, темно-сині очі вивчають мої, потім переміщуються на мій рот, шукаючи будь-які ознаки дразливої усмішки. Назад до моїх очей. Вона робить ще ковток і нахиляє підборіддя до плеча. "Добре, тоді, можливо, я одягну це маленьке вбрання на своє наступне побачення, якщо ти вважаєш його привабливим".

Її слова - дешевий удар по моєму нутру. "Наступний? Ти знову зустрічаєшся з Ітаном?" З того місця, де я сидів, здавалося, що вони обидва вважали за краще б бути у дантиста. Можливо, я помилявся?

"Чорт забирай, ні. Тепер я не з чуток знаю, як жахливо слухати, як хтось без угаву балакає про свою дитину, але сьогодні ввечері мені написали ще двоє друзів Дрю, запитуючи, чи не хочу я якось сходити кудись, тож я можу тільки уявити, скільком із них він дав мій номер. Я турбуюся, що він намагається змагатися з eHarmony".

Мої зуби стискаються разом. Тож справа не в тому, що Дрю проти того, щоб Люсі зустрічалася з кимось із його друзів; строго кажучи, він не хоче, щоб його сестра зустрічалася зі мною. Прохолодний. Це здорово і зовсім не зіпсовано.

"З тобою все гаразд?" - запитує Люсі, коли помічає грозову хмару, що згустилася над моєю головою.

"Дааа", - кажу я, розтягуючи слово трохи довше, ніж потрібно, перш ніж зробити великий ковток вина і дозволити йому зігріти мої груди. Як я буду дивитися, як Люсі ходить на нові побачення? Що завгодно. Мені доведеться турбуватися про це пізніше, тому що прямо зараз я тут наодинці з Люсі. Я. Не Ітан. Ні з ким з інших хлопців. Я.

І, очевидно, коли я починаю ревнувати, я перетворююся на печерну людину. Я покличу Люсі.

Вона спостерігає за мною глузливим, розважливим поглядом, даючи мені зрозуміти, що я, мабуть, відкрито демонструю більше своїх ревностів, ніж усвідомлюю. Іноді я не можу винести її погляду, спрямованого на мене ось так. Це змушує мене хотіти соватися, а я ніколи раніше не був непосидою. Я простягаю руку і відкидаю одне з її неслухняних пасом волосся, кидаючи їй свою найкращу спробу невимушено посміхнутися, просто щоб вона не дивилася надто пильно і не виявила всі мої недоліки і невпевненість. "Що ми дивимося сьогодні ввечері, Маршалл?"

Її брови піднімаються, від чого окуляри трохи з'їжджають на обличчя. "Ти хочеш подивитися зі мною? Це турецький романс. Я сумніваюся, що тобі це сподобається".

"Давай подивимося. Може й сподобається".

І ось так я опинився на дивані Люсі, пив вино і дивився соковите шоу до раннього ранку. У якийсь момент вночі (я думаю, після другого або третього келиха) ноги Люсі опинилися в мене на колінах. Вони і зараз все ще там, і я тримаю одну руку на її нозі, а іншою прикриваю її гомілку. Один бік її обличчя ніби притиснутий до диванної подушки, і ми обидва сердито стогнемо, коли шоу знову обривається, а губи головної пари зависають на волосину одна від одної.

"ЧОМУ ВОНИ ПРОДОВЖУЮТЬ РОБИТИ ЦЕ ЗІ МНОЮ?!" - Люсі говорить надто драматично, невиразно, утикаючись обличчям у подушку і проливаючи трохи вина на футболку. Я вже збився з рахунку, скільки склянок вона випила, і в неї підвищений рівень алкоголю в крові.

Я сміюся і міцніше стискаю її ногу, мені подобається, як вільно я можу торкатися її, коли ми вдвох. "Може, нам почати ще один і подивитися, чи поцілуються вони нарешті?"

Люсі підкидає голову, її окуляри з'їжджають набік, очі трохи засклені. Я поправляю оправу на її обличчі й не можу стримати соковитої усмішки, яка з'являється на моїх губах. Я не можу пригадати, коли востаннє я почувалася так комфортно і щасливо. Чи не тому всі мої друзі з подругами та дружинами завжди зникають? Я думав, це тому, що їхні жінки більше не дозволяли їм виходити на вулицю. Виявляється, річ у тім, що чоловіки не хочуть йти.

"Ні. Вони ніколи не поцілюються. Це шоу - один із нескінченних пристроїв для тортур напругою". Її слова застрягають у кількох місцях, але врешті-решт їй вдається викласти все начистоту. А потім її погляд спрямовується до телевізора, посмішка повільно зникає. "З одного боку, недобре дивитися на такі речі".

"Чому ні?" Я уважно спостерігаю, як Люсі простягає руку і витягує своє волосся з пучка. Дикі каштанові локони спадають їй на плечі, і я з подивом дивлюся на те, наскільки вона красива, навіть коли перебуває в такому стані. Але не тільки шкіра, волосся й очі Люсі надають їй краси. Це кожна посмішка, кожен сміх, кожна дрібниця, яку вона робить для свого сина і робила для мене, коли я був хворий. Це все через це. Я не жартував, коли сказав, що вважаю Люсі повним комплектом. Вона занадто гарна, щоб бути правдою.

Вона збирає все своє волосся і відводить його вбік, відрізаючи три пасма і спотикаючись об власну незграбну координацію рук, намагаючись заплести їх у косу. Вона погано справляється зі своєю роботою і дуже явно скотилася до того, що в мене було занадто багато землі. "Тому що це не реально. У житті хлопець не чекає сто років найромантичнішого моменту, щоб поцілувати дівчину. Він одразу ж переспав з нею, вона завагітніла і залишила свою жалюгідну дупу з дитиною."

Судини мого серця стискаються при вигляді Люсі. Жінка з розбитим серцем - це досить погано, але жінка з розбитим серцем, яка трохи п'яна, бурмоче і розхлюпує вино, намагаючись врівноважити келих і приборкати свою зачіску... це занадто багато. Вона схожа на поранене пташеня, і все, що я хочу зробити, це підхопити її на руки, віднести додому і захищати, поки її крила не заживуть.

Спочатку я забираю вино в Люсі з рук і ставлю його на кавовий столик, бо з неї вистачить. Потім я підходжу трохи ближче і прибираю її руки, щоб продовжити з того місця, де вона зупинилася. Її очі зустрічаються з моїми, і з надмірно драматичним придибом вона каже: "Ти вмієш заплітати коси?!"

Я сміюся і продовжую перебирати руками її м'які локони, накладаючи пасма одне на одне і повільно рухаючись по ходу руху. Бути так близько до Люсі і зберігати суворі дружні стосунки - все одно що стрибати з даху в надії кинути виклик гравітації. "У мене є кілька кузин жіночої статі. Щоразу, коли ми збиралися разом на

свята, вони вчили мене різних речей, наприклад, як заплітати волосся і фарбувати нігті".

"І ти хотів вчитися?"

Я обдаровую її напівпосмішкою. "Приблизно в тринадцять років я зрозуміла, що якби я знав, як заплітати волосся, я був би хітом у літньому таборі".

"Чи був ти?"

Я зустрічаюся з нею поглядом і грайливо піднімаю брови. "Найкраще літо в моєму житті".

Люсі сміється і штовхає мене під руку. Я вириваю в неї з пальців гумку для волосся і намотую її на кінець коси. Коли я знову дивлюся на її обличчя, я бачу, що вона уважно спостерігає за мною, голова притулена до дивана, ноги все ще закинуті мені на коліна. "Джаманджі був ідіотом".

Сміх зривається з моїх губ, і я відкидаю голову на подушку, очі на одному рівні з очима Люсі. "Джейні".

Вона хмуриться і злегка хитає головою. "Ні, я Люсі".

"Ні, тільки не ти, п'янице. Мою колишню звуть Джейні."

"Ооооооооо. Так, я так і сказала. - Люсі знизує оголеним плечем, привертаючи мій погляд до гострої лінії її ключиці й бархатистої шкіри. Я простягаю руку, щоб задерти її футболку, щоб прикрити її.

М'яка усмішка піднімає куточок її рота, і наступне, що я пам'ятаю, Люсі проводить пальцем по моїх бровах. "У тебе красиві очі", - каже вона мені мрійливим голосом.

Я намагаюся не сміятися з неї, але це важко. "Дякую. Як і твої."

"Але твої змушують мене хотіти поїхати на Таїті. У мене є заставка, схожа на твої очі." Я думаю, вона намагається сказати мені, що в неї є заставка із зображенням водойми з Таїті, а не те, що в неї є фотографія мого очного яблука крупним планом, але я й раніше помилявся в житті. "Джекі дурна, що віддала свої таїтянські очі". Вона кладе теплу долоню на мою тепер уже неохайну щелепу і заглядає глибоко в мої очі. "Я б не відмовилася від них. Я б сказала "так".

Мій рот відкривається, але я не впевнений чому, тому що у мене немає слів, щоб вимовити. Я не знаю, що сказати, що я повинен сказати... що вона згадає вранці

про свої власні слова або про мою відповідь. На щастя, вона, схоже, навіть не хоче відповіді.

Замість цього вона посміхається і заплющує очі, дозволяючи своїй руці повільно опуститися вниз по моєму плечу, а потім по руці, зупиняючись, щоб приземлитися на моєму біцепсі. Я помічаю її темні вії, що віялом падають на вилиці, її витончений носик і м'яку шовковисту шкіру, думаючи про те, який милий і невинний у неї вигляд.

Тобто доти, доки вона не стискає мій біцепс і не каже: "Знаєш, про що я іноді думаю?" Її очі розчиняються і зустрічаються з моїми, раптово виглядаючи трохи дикими. "С-Е-К-С." Вона вимовляє це так, що це якимось чином робить його більш невинним.

Я видихаю, ніби хтось щойно вдарив мене по легенях. "Що?" - запитую я зі здавленим сміхом.

Вона різко випрямляється і поправляє окуляри, злегка погойдуючись з боку в бік. "Ти знаєш... статевий акт". Цього разу вона шепоче це слово.

"Так, ні, я можу писати по буквах. Я зрозумів, що ти мала на увазі в перший раз. Я просто намагаюся зрозуміти, чому ми говоримо про це просто зараз, ні з того ні з цього".

"Тому що, - каже вона драматичним тоном, який міг би змагатися з найвидатнішими зірками Бродвею, - чи знаєш ти, що минуло більше чотирьох, - вона піднімає три пальці, - років відтоді, як я була з кимось?"

Я впевнений, що мої очі на шістнадцять дюймів навколо. Я цього не передбачав (хоча, насправді, мав би передбачити). "Ні, я цього не знав. Але в цьому немає нічого поганого". Я б також збрехав, якби не зізнався, що мене трохи тішить те, що вона і Похмурий Тім не спали разом. Я розумію, що це подвійний стандарт і абсолютно несправедливо з мого боку.

Она издает преувеличенный звук "пшшшшш", и при этом ее губы слегка шевелятся. "Це для птахів!"

Мої павукові почуття починають поколювати. Я знаю, до чого веде ця розмова, і я маю пригальмувати цю штуку, поки вона не сягнула точки неповернення.

Обережно вислизаючи з-під ніг Люсі, я встаю і беру наші напівпорожні келихи для вина, потім несу їх на кухню. "Я думаю, на сьогодні вина вистачить, так? Мені краще вирушити додому." Насправді я не збираюся йти звідси сьогодні ввечері, але я не думаю, що говорити їй, що я планую спати на її дивані, було б такою вже гарною ідеєю.

Люсі теж встала, жінка на завданні, вона загороджує дверний отвір кухні. Це вино повністю вбралося в її кров і додало їй сміливості так, що завтра вона не буде з ніжністю згадувати про це. Я хочу зупинити її до того, як вона поставить себе в незручне становище, тому що я знаю, як це - приймати рішення під теплою пухнастою винною ковдрою, і повірте мені, коли встає сонце, стає не так тепло і пухнасто.

"Іліііі", - каже вона, намагаючись спокусливо посміхнутися. Мені подобається, що в неї це погано виходить. "Ти міг би залишитися тут на ніч. Зі мною. У моєму ліжку."

О, хто-небудь, зупиніть це. Не тому, що я не хочу робити те, що вона пропонує. Повірте мені, в будь-яку іншу ніч, з повністю тверезою Люсі, я був би так засмучений. Але я не можу дозволити їй сказати ці речі сьогодні ввечері, тому що я точно знаю, що якби вона була тверезою, вона б цього не говорила. Очевидно, що Люсі цінує близькість як щось більше, ніж просто акт, і я буду абсолютно поважати це.

"Ти знаєш, Люсі..." Я підходжу ближче і кладу руки їй на плечі, щоб м'яко розвернути її і відвести в спальню (щоб я міг переконатися, що вона благополучно дістанеться туди, і ні з якої іншої причини). "Мені завтра дуже рано вставати на роботу. Мені краще повернутися..."

Вона натискає на гальма і повертається до мене обличчям. Її палець раптово проводить доріжку вниз по моїй шиї. "Але ж ти знаєш, що я пропоную, вірно?" Вона майже агресивно нахилиє голову в бік своєї кімнати.

"Так. Думаю, я вловив суть."

"Нічого серйозного. Жодних зобов'язань чи чогось подібного, звісно." Я знаю, що вона не хотіла поранити мене своїми словами, але це так. Кожне слово гостре, як бритва, і пронизує мене наскрізь. Невже вона справді думає, що пропонує щось, чого

я хотів би або знайшов би привабливим? "Ти думаєш, що я занадто мила для цього, але це не так". Її слова стають дедалі пристраснішими.

Я розвертаю Люсі назад і починаю підштовхувати її до кінця шляху в її кімнату.

Вона неправильно тлумачить. "Ой! Чи спрацювало це? Ми збираємося зробити це зараз?"

Я хитаю головою, розгортаючи її і саджаючи на ліжку. "Ні. Ти збираєшся лягти спати в цьому ліжку сама. Це те, що станеться сьогодні ввечері".

Її плечі опускаються, і вона надуває губи. "Чому? Я тобі не подобаюся?"

Я опускаюся на коліна і дивлюся їй прямо в очі, прибираючи волосся за вухо і відзначаючи, якою тендітною і вразливою вона зараз виглядає. "Ми не будемо робити це сьогодні ввечері, тому що, по-перше, ти п'яна, а я не користуюся п'яними жінками. По-друге, я відмовляюся бути твоєю здобиччю, Люсі. Ні зараз, ні коли-небудь."

Вона хихикає, і я практично бачу, як вино пузириться з її пор. "Здобич".

"Угу", - кажу я, умовляючи її лягти, поки я натягую на неї ковдру. "Так, здобич - кумедне слово. Ось і все, давай вкладемо тебе там спати, вбивця."

"Купер?" Люсі відкриває одне око, ковдра натягнута навколо її голови, як кокон, і я задаюся питанням, чи так вона спить щоночі. Вона висовує один палець з отвору на обличчі, який вона створила, і ворушить ним, жестом запрошуючи мене підійти ближче.

Я нахиляюся, не в силах стримати усмішку на обличчі.

Коли я підходжу досить близько, вона шепоче: "Я п'яна".

Я киваю і нахиляюся, щоб поцілувати її в лоб. "Хоча ти симпатична п'яниця".

Вона одразу ж відключається і хропе, перш ніж я встигаю зачинити за собою двері її спальні.

Я повертаюся у вітальню і вимикаю телевізор, викидаю порожню пляшку з-під вина у відро для сміття, а потім згортаюся калачиком на дивані, натягуючи на себе ковдру. Люсі сьогодні переборщила і заслуговує на те, щоб хтось був тут, щоб наглядати за нею і охороняти її, поки вона розслабляється (і відсипається). Я

поставив будильник на 5:30 ранку, плануючи забратися звідси до того, як вона прокинеться.

19.ЛЮСІ

"Доброго ранку, гарбузику! Леві дивиться мультики нагорі, і... о, ти маєш жахливий вигляд", - каже мама після того, як відчиняє мені вхідні двері.

Я бурчу, коли входжу в її дім, відчуючи, як мій мозок б'ється об череп при кожному легкому русі. Але я на це заслужила. Я заслуговую на будь-яке покарання, яке світ хоче накласти на мене сьогодні, тому що я, Люсі Маршалл, учора ввечері напилася і виставила себе повною дурепою.

Так, я пам'ятаю все це в кришталевому чистому, принизливому колірному виконанні. У той момент, коли я намацала біцепс Купера. У той момент, коли я спробувала замкнути його в клітці на кухні. І останнє, але безумовно не менш важливе, в той момент, коли я спробувала змусити його переспати зі мною.

Я зіщулююся щоразу, коли згадую, як світи вивалюються в мене з рота. Так упевнено. Така впевнена. ТАК БЕЗГЛУЗДО. Слава небесам, нічого не трапилося, і Купер - гарний хлопець, але я думаю, ми всі можемо з упевненістю сказати, що тепер він триматиметься від мене якомога далі. Будь-яка двозначність або таємниця, які могли бути в мене щодо моїх почуттів до нього, зникли. Минулої ночі я з таким самим успіхом могла б танцювати навколо, тримаючи над головою блискучий плакат із написом "Я КОХАЮ ТЕБЕ, КУПЕР!" ДАВАЙ ОДРУЖИМОСЯ, І В МЕНЕ БУДУТЬ УСІ ТВОЇ ДІТИ!

Я повертаюся і дивлюся на свою маму. "Я ніколи не просила від тебе занадто багато, мамо, але сьогодні мені потрібно, щоб ти переїхала мене своєю машиною".

Вона скривила губи, зобразивши хитру посмішку, і поплескала мене по руці. "Хтось прийняв погане рішення минулої ночі на її побаченні?"

Я закриваю обличчя руками. "Ні. Хтось намагався це зробити, але чоловік не дозволив їй, бо вона була п'яна як чіп." Я розчепірюю пальці рівно настільки, щоб виглянути назовні.

Вона виглядає так, ніби хоче розреготатися, але стримується заради мене. "Ну... це... звучить так, ніби твоє перше побачення пройшло на ура". Я чекаю, поки вона закінчить, бо знаю, що зараз буде. "Або... Я думаю, без нього."

Вона більше не може стримувати сміх, і я хитаю головою. "Де ти навчилася так говорити?"

"О, будь ласка. Я була такою задовго до того, як ти народилася. Я просто чекала, щоб використати свої нецензурні вирази, поки ти не будеш заправлена у свої простирадла з Мінні Маус на ніч. А тепер ходімо, я наллю тобі чашечку кави, і ти зможеш поплакати."

Я плетуся за мамою, повільно перетравлюючи її слова. У житті настає чарівний момент, коли твій батько перетворюється на твого друга, і я увійшов у нього. Мені подобається, що моя мама більше не фільтрує свій язик навколо мене. Мені подобається, що вона відпускає недоречні жарти. Якби ви сказали мені в старшій школі, що моя мати навіть знала, що означає слово "вибух", я б розсміялася тобі в обличчя. Але ось вона тут, наливає мені кави від похмілля і доводить, що тобі не потрібно перестати бути самим собою в житті тільки тому, що в тебе є дитина - тобі просто потрібно трохи змінити ситуацію.

"Добре, мем", - це наше давнє прізвисько одне для одного, - "Леві зайнятий нагорі, зображуючи телевізійного зомбі, а твій батько прибирає гараж, тож викладай усе начистоту".

"Добре, приготуйся. Це не дуже приємна історія."

"Якби я хотіла красиву історію, я б пішла і прочитала казку. А тепер досить тягнути час."

Взявши з неї обіцянку не говорити Дрю, я розповідаю мамі все від початку до кінця, не пропускаючи жодних деталей і викладаючи свою ганьбу на стіл, щоб вона могла подивитися й оцінити. Але вона цього не робить. Вона поплескує мене по руці і м'яко посміхається. "О, малятко".

"Жахливо, так?"

"Ні." Її темно-сині очі дивляться глибоко в мої. "По-моєму, звучить красиво".

Я витріщаюся на неї. "Яку частину? Коли я кидалася на чоловіка чи коли він відкидав мене?"

Вона злегка хитає головою. "Ти знаєш, що робиш, вірно?" Я кидаю на неї ошелешений погляд, бо справді не розумію, про що вона говорить. "Ти навмисне зав'язуєш собі очі. Ми обидва знаємо, що ти подобаєшся цьому хлопцеві, явним

доказом цього є те, що він пішов за тобою до ресторану і фліртував із тобою весь час, поки ви були на побаченні. І ми знаємо, що він хороша людина, тому що минулої ночі він уклав твою жалюгідну дупу в ліжко і не дозволив тобі виставити себе ще більшою дурепою - обидві ознаки того, що ти йому небайдужа."

Я викидаю свою руку з її і відкидаюся на спинку стільця. "Будь-який хороший хлопець зробив би це".

"Зірви пов'язку з очей, мила! Жоден чоловік не збирається зривати твоє побачення, всю ніч писати вам сексуальні смс, щоб розсмішити вас, а потім заявитися до вас додому з пляшкою вина. А тепер, якщо ти просто зараз не зізнаєшся мені, що ти йому подобаєшся, я дам тобі потиличника."

"Ти якась запальна вранці".

Вона повертає голову і дивиться на мене збоку, на її губах з'являється усмішка. "Не обходь мене стороною, мем. Визнай, що в нього є почуття до тебе".

"Перестань бути такою владною, мем".

"Визнай це".

Я зітхаю і втикаюся чолом у стіл. "Я не хочу марно сподіватися. Я й раніше цілилася занадто високо. Що, якщо я зроблю це знову, і він буде добрий до мене тільки тому, що я сестра Дрю?"

"Ні, дитинко. Твоя інтонація абсолютно неправильна - він такий милий з тобою, *тільки тому що* ти сестра Дрю. Я думаю, він хотів би бути з тобою набагато менш милим, якщо ти розумієш, що я маю на увазі, але твій брат, імовірно, вселив у нього страх Божий."

Я піднімаю голову і шепочу, ніби це одкровення: "Кодекс Дружби".

"Так. Саме так." Вона відкидається на спинку стільця, розпливаючись у самовдоволеній усмішці.

Можливо, вона має рацію. Насправді, ні, я знаю, що вона має рацію. Між мною і Купером щось є, і настав час з'ясувати, що це таке. І навіть якщо ні, що може бути ще більшим приниженням?

Наступної миті Леві вривається в кімнату й обіймає мене за шию. "Привіт, приятелю! Я сумувала за тобою!" Я впираюся губами в його пухкі щоки, перш ніж він встигає ухилитися.

"Мамо! Ба подарувала мені нового повітряного змія!" Він підстрибує вгору-вниз і виконує один із тих дитячих танців, у яких більше погойдувань і ударів кулаками, ніж справжніх танців. "Ми можемо взяти його в парк?"

Для нас понеділок - це як вихідні. Субота - один із найбільш завантажених днів у салоні, тому я завжди працюю, але понеділок - для мене та Леві. "Так! Давай зробимо це. І ми можемо зупинитися дорогою, щоб перекусити пончиками." У нього відвисає щелепа. Тепер я в його очах супергерой. "Але мені потрібно, щоб Ба теж поїхала і посиділа з тобою в машині, поки я зроблю швидку зупинку".

Я дивлюся на маму і посміхаюся, бо операція **"Зірвати пов'язку з очей"** ось-ось почнеться.

Я перебуваю в офісній будівлі Купера і абсолютно божеволію. Один швидкий пошук у Google за Хемптоном Креативом і Купером Джеймсом, і я легко знайшла адресу, корисні вказівки щодо паркування та поверх, на якому він працює. Тепер, стоячи в ліфті, який піднімає мене на третій поверх, я відчуваю, що зараз зомлію. Можна подумати, що я на одному з тих атракціонів на хеллєваторі, які раптово вивалюються з-під тебе, судячи з того, як мій живіт скручується і корчиться.

Моя мама тусується в машині з Леві, обидва намазують пончики цукром, а я збираюся піднести себе на блюдечку з блакитною обляміркою чоловікові, який, цілком можливо, не захоче частування, яке я пропоную. Прямо перед тим, як ліфт повідомить про своє прибуття, я подумую про те, щоб натиснути аварійну кнопку і припинити всю цю погану ідею.

Двері відчиняються, і я ковтаю, поправляючи коробку пончиків, яку я принесла для Купера, під пахвою. Це не добре підношення, якщо ти про це думаєш. Мій план, якщо він відкине мене, полягає в тому, щоб відкрити коробку й обсипати пончиками його голову як відволікаючу тактику, поки я пробиватимуся до виходу.

О боже, цей офіс чудовий. У мене таке відчуття, ніби я випадково піднялася на занадто багато поверхів і піднеслася на небеса. Усе біле, блискуче і сучасне, з вікнами від підлоги до стелі і чудовим, великим видом на місто.

"Чим я можу вам допомогти?" - запитує добра молода жінка, яка, по-моєму, має такий вигляд, наче її звати Олівія або Гізер, з-за стійки адміністратора, і раптово це стає занадто реальним. *Що я тут роблю?*

Я роблю крок уперед. "Чи є шанс, що я помилилася будівлею, і Купер Джеймс насправді тут не працює?"

Вона сяє занадто яскраво для мого тривожного стану. "Ні, ви звернулися за адресою!" Вона тягнеться до свого телефону. "Я зателефоную йому і скажу, що ти тут, щоб побачитися з ним. Який ваш..." - Вона заговкає з широко розкритими очима, коли я простягаю руку через стійку, хапаю телефон і кидаю його на гачок. Вона так само налякана моїми діями, як і я.

"Мені так шкода, - швидко кажу я. "Я не планувала цього робити. Це просто сталося. Будь ласка, не викликай охорону. По правді кажучи, я збираюся зізнатися у своїх почуттях до Купера, і мої нерви просто трохи на межі."

Її рот відкривається в якомусь побожному жаху, і вона хитає головою. Я думаю, що вона збирається натиснути секретну кнопку під своїм столом, щоб викликати поліцію, коли її рука простягається і хапає мою. "Цей чоловік такий чудовий". Вона підтискає губи і киває мені головою на знак солідарності. "Я бажаю вам усього найкращого".

"Спасибі", - шепочу я, ніби ми двоє солдатів із протиборчих армій, які щойно потоваришували на полі бою й оголосили особисте перемир'я. Я ставлю коробку з пончиками на прилавок і піднімаю кришку. "Ви отримуєте пончик, тому що ви найбільш розуміюча людина, яку я коли-небудь зустрічала".

Вона водить пальцями по солодкому асортименту і, нарешті, обирає шоколадну посипку. Це гарний вибір, і він тільки підтверджує мою підозру, що ми були б великими друзями.

"Ви готові?" Вона запитує це так, немов збирається розстебнути засувку на літаку і виштовхнути мене назовні.

Я роблю повільний, глибокий вдих і киваю. "Давай зробимо це, Олівія".

"Мене звуть Ешлі".

20. ЛЮСІ

Чи був у вас коли-небудь один із тих випадків, коли ваше життя проноситься перед вашими очима, і ви бачите всі ті моменти, які ви б повторили, і ті, які ви ніколи б не змінили? Це відбувається зі мною зараз, коли Ешлі коротко стукає у двері кабінету Купера. Ми чуємо "Увійдіть", а потім монтаж починає прокручуватися в моїй голові.

Я бачу себе у свої двадцять з невеликим, почуваюся самотнім, спостерігаю, як усі мої друзі злягаються і одружуються, а я все ще гарую в салоні і проводжу вихідні за читанням. Потім мене запрошують на досить божевільну вечірку з нагоди дня народження в будинку друга. Brent ловить мій погляд з іншого кінця кімнати, і я відчуваю іскру. Він крутий хлопець, напевно, мав би бути в сонцезахисних окулярах і шкіряній куртці, але замість цього він у футболці та джинсах. Він піднімає свій келих за мене, і я озираюся, бо не впевнена, що він спрямований на мене. Він підходить і фліртує так, як я ніколи не відчувала на власному досвіді. Я повністю поглинута ним і його темними загадовими очима і відчуваю, що готова помчати до Вегаса. Він не хоче їхати у Вегас, він хоче повернутися до мене додому. Ми це робимо. Ми спимо разом, і жодних обіймів. Він застібає блискавку і йде, не залишивши свого номера, повністю ігноруючи мене. Зроблено.

Через шість тижнів я тримаю в руках маленьку паличку з написом "Вітаю, ти мама!" і я навіть не знаю номера телефону батька моєї майбутньої дитини. Я шукаю його ім'я на Facebook і надсилаю йому повідомлення. Він не відповідає кілька днів, тому я впадаю в паніку і надсилаю йому повідомлення, що я ЧЕРТІВСЬКИ ВАГІТНА. подзвони мені.

Він знає. Дає зрозуміти, що він допоможе з дитиною, але не хоче стосунків зі мною. Однак у мене є хибні надії. Протягом наступних дев'яти місяців вони зазнають невдачі, і настає реальність, коли Brent зустрічається з жінкою за жінкою, а я залишаюся товстіти й пухнути на самоті на своєму дивані.

Наступний спогад - я плачу на підлозі у ванній, поки мій брат тримає мене на руках. Я впевнена, що зруйнувала своє життя і ніколи більше не буду щаслива, але він спокійно запевняє мене, що я буду щаслива.

А потім моя мама тримає мене за руку, поки медсестра кладе дитину на згин моєї руки, і я зітхаю з полегшенням, тому що все, що говориться в книжках з виховання дітей, правда. Я люблю цю маленьку кульку понад усе на світі. Вона варта всього цього.

Ще більше спогадів про Різдво, коли я маю почуватися самотньою, але я цього не відчуваю, бо ми з Леві готуємо печиво з дядьком Дрю і прикрашаємо ялинку з моїми мамою і татом. Є неясне ниюче відчуття, яке говорить про те, що когось не вистачає, але це не калічить.

Я згадую все це, коли відчиняються двері до кабінету Купера, і розумію, що якби я була достатньо сильною, щоб пройти через усе це, я могла б зустрітися віч-на-віч із найгарячішим чоловіком у світі й сказати йому, що я в захваті від нього, не блювання йому під ноги. Я сподіваюся.

Ешлі відступає вбік і дозволяє мені пройти повз неї в офіс. Вона підморгує, зачиняючи двері, і тепер я одна - замкнена в лігві лева.

"Люсі", - каже Купер щасливим тоном з-за свого столу. Він закриває свій ноутбук і встає, і я на мить остовпіла, бо думала, що Бот Купер, Автомеханік Купер і Парк Дей Купер - усі вони привабливі, але Бос Купер такий сексуальний, що, здається, у мене підкосилися ноги.

Він відсуває свій стілець від столу й відсувається вбік, даючи мені змогу повною мірою оцінити його в добре випрасуваному, обтислому темно-сірому костюмі й краватці, волосся скуповджене та ідеально майорить, пасмо спадає на лоб. На зап'ясті в нього чорний шкіряний годинник і туфлі в тон, а за спиною величезна скляна стіна, і здається, що він король цього міста. Вони мають назвати його Купервілл.

"Як справи?" - запитує він зі збентеженою, але задоволеною посмішкою. Коли він підходить ближче, я відчуваю запах його одеколону. О боже, він пахне теплим і м'яким, і мені хочеться пірнути в нього і плавати весь день безперервно.

"Я в порядку. Ну, ні, насправді, я жахлива. Я маю на увазі... Я ВІДЧУВАЮ СЕБЕ жахливо. Фізично. Не емоційно. Хоча емоційно я теж відчуваюся не так уже й добре".

"Люсі!" Купер зупиняється переді мною, демонструючи свою незрівнянну мужність в усій красі, коли його великі руки обхоплюють обидва мої біцепси з ніжністю. "Дихай". Я роблю вдих і видих через ніс так, як міг би пишатися будь-який йог. "Я радий, що ти зайшла".

"Правда?"

Його рот піднімається з одного боку. "Звичайно. Я боявся, що ти станеш дивною або спробуєш уникати мене після минулої ночі."

"Ха! Я? Стану дивною? Безглуздо." Офіційно це перший раз, коли я вимовив слово "безглуздо" у своєму житті.

Він тихо посміюється, потім відпускає мої руки, щоб зробити крок назад, жестом пропонуючи мені сісти на один зі стільців навпроти його столу. "Добре. Що ж, ласкаво просимо в мій офіс. Сідай і влаштуйтеся зручніше."

Я кидаю погляд на стілець, потім знову на Купера, знаючи, що мені краще не сідати і влаштовуватися зручніше. Якщо я це зроблю, я ніколи не скажу йому те, що я прийшла сюди сказати. Зрештою я влаштуюся і поставлю йому сотню запитань про його химерну назву... Я примружуюсь на табличку з ім'ям на його столі, намагаючись згадати, чим він займається: старший бренд-менеджер. Правильно. Він справді бос. Спогад про це ніяк не допомагає моїм нервам. Гаразд, мені потрібно виплюнути це, перш ніж я злякалася, увімкнула пожежну сигналізацію і вибігла з цієї будівлі.

"Купере, нам потрібно поговорити". Я ставлю коробку з пончиками на його стіл і різко піднімаю на нього очі. Тепер я налаштована рішуче, як огрядний чоловік, який бере участь у конкурсі з поїдання пирогів на ярмарку. Я хочу хруснути кісточками пальців. "Я попросила тебе переспати зі мною минулої ночі".

Він моргає, і його посмішка стає веселою. "Я пам'ятаю".

"І ти мені відмовив".

Він відкидається назад і влаштовується зручніше на своєму столі, схрестивши руки на грудях. "Тому що ти була п'яна".

Його відповідь вселяє в мене надію. "Тільки тому, що я була п'яна?"

Я спостерігаю, як його синьо-зелені очі звужуються, ніби ми граємо в шахи, і він намагається продумати мій наступний хід. "Що ти насправді хочеш знати, Люсі?" Нечесно. Він просто стер усі шахові фігури з дошки.

Я облизую губи - від хвилювання, а не від чуттєвості - і змушую себе зустрітися з ним поглядом, як доросла. "Купер... Я... Ем начебто, начебто відчуваю почуття до тебе, і я хочу знати, можливо, ти відчуваєш їх і до мене теж." Я різко знову беру коробку з пончиками і простягаю йому. "Пончик?"

21.КУПЕР

Люсі підсуває коробку з пончиками до мене і відкриває кришку, наче показує мені рідкісний вибір старовинних прикрас, а не посипку і глазуроване тісто. У неї теж тремтять руки. Я бачу, як вібрає коробка, а її щоки стають такими знайомими рожево-червоними. Крім того, сьогодні вона знову одягла окуляри, і весь її образ сусідки в обрізаних шортах і сонячно-жовтій футболці вбиває мене.

Вона щойно зізналася, що відчуває до мене почуття - про які, будьмо чесними, я знав від самого початку нашої дружби, або, принаймні, знав, що я їй подобаюся, - але я й гадки не маю, чому вона тремтить, як осиковий листок, бо я впевнений, що мій потяг був також очевидним.

Я беру коробку з пончиками з її рук і кидаю її на свій стіл. Її очі стежать за тим, як вони йдуть, ніби цей ящик був останнім кораблем, який міг забрати її з безлюдного острова. "Я натер тобі ноги минулої ночі", - кажу я як ні в чому не бувало.

Її губи проциняються в шоці. А потім її лоб зморщується в замішанні. Вона видихає. "Чесно кажучи, я й гадки не маю, що робити з цією заявою".

Я сміюся і роблю маленький крок ближче до неї, хоча просто зараз я мав би поставити стіл між нами. "Я намагаюся сказати, що в мене теж є почуття до тебе. Я ніби як думав, що це очевидно, коли я ніжно розтирав твої ноги, поки ми дивилися романтичне шоу і пили вино разом до пізньої ночі."

Вона кілька разів моргає. "Я просто думала, що ти робив подібні речі з багатьма жінками".

Мить я дивлюся на Люсі, намагаючись вирішити, серйозно вона говорить чи ні. Вона. Вона абсолютно серйозна. Я не повинен, але я простягаю руку і обіймаю її, міцно притискаючи до своїх грудей. Я притискаю її до себе і хочу притиснути до себе, бо інколи ця жінка настільки невинна і не усвідомлює, наскільки вона бажана, що я не можу цього витримати. Вона збирається довести мене до діабету, вона така мила. Кожна клітинка мого тіла болить за неї.

"Ні, Люсі, я не роблю цього для багатьох жінок - або взагалі для будь-яких жінок, якщо вже на те пішло. Я зробив це, тому що ти мені подобаєшся. Дуже сильно."

Вона повільно обіймає мене за талію, ніби не зовсім упевнена в тому, що відбувається просто зараз. "Ммм... добре. Отже, якщо ми обоє справді подобаємося одне одному, чому ми обіймаємося, ніби розлучаємося після літнього табору, замість того, щоб цілуватися на твоєму столі просто зараз?"

"Тому що ми не збираємося цілуватися сьогодні".

"Ми не?"

"Ні". І це та частина, яка відстійна. Я відстороняюся достатньо, щоб подивитися на неї зверху вниз. Її окуляри сидять на дужім правіше, тому я знову одягаю їх їй на ніс.

Її брови насуپлені, і якщо в людини можуть бути сумні мультяшні щенячі очі, то в Люсі вони є. "Можу я запитати, чому ні? Тому що варіант із поцілунками звучить для мене як виграш."

Я посміхаюся і відкидаюся на спинку свого столу, тримаючи тверду руку на попереку Люсі, захоплюючи її за собою. Її стегна притискаються до моїх, і її ніжний погляд опускається на мій рот. Одна з її брів трохи піднімається, і мрійлива усмішка піднімає куточки її губ. Її думки практично проєктуються над її головою. Вона уявляє це - відтворює кожну деталь того, на що був би схожий поцілунок зі мною просто зараз, - і я понад усе на світі хочу втілити цю фантазію в життя.

Я прочищаю горло і розправляю плечі. "Тому що я обіцяв твоєму братові, що не буду цього робити".

Очі Люсі піднімаються на мене, і її рот відкривається. Вона дивиться на мене приблизно три секунди, поки мої слова повністю не доходять до її свідомості, і її тіло не напружується. "Я так і знала! Фу. Ви, чоловіки-шовіністи, розмовляєте за моєю спиною і вирішуєте моє життя без мене." Вона використовує свої руки, щоб відштовхнутися від моїх грудей і отримати трохи простору, але я не дозволяю їй. Замість цього я нахиляюся вперед і хапаю її за стегна, притягуючи до себе. Вона приземляється навпроти мене з охом, і я посміхаюся їй зверху вниз, змушуючи її насупитися ще сильніше. "Ні, не дивись на мене так. Я злюся на тебе і Дрю просто зараз."

"Я? Чому ти злишся на мене?"

Її темно-сині очі стрибають взад і вперед між моїми, злий вогонь спалахує в її райдужках, погрожуючи спалахнути й обпалити мене. Я бачив Люсі збентеженою, збентеженою, нервовою і кокетливою, але це щось новеньке, і я б збрехав, якби не визнав, що це до біса сексуально. "Ти дав обіцянку моєму братові, перш ніж спочатку поговорити зі мною. На дворі двадцять перше століття, Купере. Ти мав спочатку сказати мені, що тобі цікаво, а потім ми могли б поговорити з Дрю разом. Ти більше не можеш просто ухвалювати рішення за жінку - якщо тільки ти не вдягнений у модний джентльменський костюм 1800-х років із краваткою і жилетом... тоді я можу зробити виняток".

Я міцніше стискаю її талію, відчуваючи, як жар піднімається від пальців ніг і розливається по венах. "Це був флірт?"

Вона примружує очі. "Ні, тому що я злюся на тебе, пам'ятаєш? Я навіть не хочу більше цілувати тебе." Я тримаю її занадто міцно, щоб вона могла відсунутися, тож замість цього вона схрещує руки на грудях. "Момент закінчився. Вибач, але ти запізнився на човен, приятелю. Ніякої Люсі для тебе."

"Справді?" Я притискаю її до себе ще міцніше. Тепер між нами немає відстані. Весь я торкаюся до всієї неї, і всі в офісі, ймовірно, бачать, що відбувається, але мені все одно. Аж ніяк ні. Насправді, мій великий палець прослизає під поділ її сорочки, і я проводжу ним взад і вперед по її теплій шкірі. "Ну, це важко, але я розумію".

Її вії злегка тріпочуть, і вона дивиться вниз, туди, де мій великий палець ступив на незвідану територію. "Ну, - каже вона, її голос трохи хрипкий, - припустімо, гіпотетично, ти не запізнився на свій човен... Які в тебе плани на майбутнє?"

Я злегка знижую плечима і прибираю руку, відпускаючи її і встаючи, щоб повернутися на свій бік столу. Передбачувано - і як я і сподівався - вона хапає мене за лацкани піджака і повертає на місце. Так. Мені подобається цей її новий бік.

"Купер. Будь ласка. Я не можу впоратися з твоїми сексуальними іграми. Я хочу бути такою ж крутою і ввічливою, як ти, але мої колінні чашечки тануть під мною, і я не знаю, як поводитися з тобою. Мені притиснути тебе до стіни і змусити поцілувати мене" ... *Так, я за такий варіант...* "Або мені взяти свою коробку пончиків і піти? Я не дивилася достатньо гарячих підліткових фільмів Netflix, щоб знати, що робити в цій ситуації!" Вона злегка трясє мене через куртку, і, як і щоразу, коли я поруч із Люсі, я

ледь можу стримати сміх. Але разом із цим почуттям щастя приходить і здорова доза реальності.

Я накриваю руки Люсі своїми і дивлюся їй в очі, виглядаючи як один із тих дурних дурнів, яких мені зазвичай хочеться вдарити по обличчю через те, як вони викликають у мене нудоту, але я нічого не можу із собою вдіяти. Ця жінка, її ніжність, її дивні примхи... вони перетворили мене на якийсь ванільний пудинг, який ти соромишся витягувати за обідом. "Люсі, я хочу з тобою набагато більшого... але зараз я не можу дати тобі нічого, крім дружби".

"Через Дрю?"

Я киваю. "Через Дрю. Я знаю, здається, що я обираю його, а не тебе, але це не так. Він нервує через нашу перспективу, тому що... що ж, у нього є на те невелика причина. Він ніколи не бачив, щоб я пов'язував себе з кимось, і він знає, що вам із Леві потрібен хороший чоловік у твоєму житті, який не підведе тебе".

"Але..."

Я приклав палець до її губ. "Це звучить нерозумно, але дружба Дрю справді важлива для мене, Люсі. Хоча він може звести мене з розуму, іноді він відчуває себе моїм братом. Мені потрібно його схвалення в тому, що стосується тебе, і я вірю, що з часом він мені його дасть. Але якби я продовжив стосунки з тобою відразу після того, як він попросив мене не робити цього, він би погано відреагував. Уяви, яку напругу це наклало б на мене і на тебе від самого початку."

Вона видає сумний тихий стогін і втикається лобом мені в груди. "Так, ти маєш рацію. Це було б відстійно. Я навіть не можу винести, коли Дрю злиться на мене за те, що я з'їла всі його Талісмани. Чому ми повинні так сильно любити його?"

Я міцно обіймаю Люсі обома руками, дозволяючи собі цей останній момент близькості з нею, перш ніж я змушу нас повернутися в зону друзів. "Я знаю. У нього чомусь щенячі очі більші, ніж у тебе".

"Це тому, що в дитинстві він практикував їх перед дзеркалом. Щоб йому подарували кращі подарунки на Різдво."

"Цифри".

Люсі повертає обличчя так, що її щока притискається до моєї ключиці, і я відчуваю її подих на своїй шиї. Я знаю, що вона не намагається спокусити мене, але

вважай, що я повністю спокушений. З кожним гарячим видихом на моїй шкірі я відчуваю, як моя рішучість вислизає.

"Отже, що ти пропонуєш нам робити?" Чи притулилася вона ближче? Її губи безумовно торкалися моєї шкіри, коли вона говорила.

Я міцно заплющую очі, змушуючи себе мислити тверезо і не звертати уваги на благання свого тіла. "Я думаю, ми обоє маємо погодитися з тим, що стосунки між нами наразі заборонені. Суворо друзі - принаймні доти, доки Дрю не повернеться додому, і ми обоє зможемо поговорити з ним про наші почуття."

"Що, якщо він ніколи не змириться з цим?"

"Тоді ми станемо Ромео і Джульєттою".

"Зрештою, вони обидва помруть".

"Так, до чого ти хилиш?"

Люсі сміється і обіймає мене, вичавлюючи, як лимон. Ми з нею стоїмо тут ще хвилину, вона ув'язнена в моїх обіймах, а наші стегна притиснуті одне до одного не надто доброзичливо, обидва насолоджуємося тим, що, як ми знаємо, має бути останньою формою контакту між нами на деякий час. Спочатку я думаю, що вона плаче через усі ці хлюпаючі звуки, що виходять від неї.

Потім я розумію, що вона насправді робить.

Я відстороняюся достатньо, щоб подивитися на неї зверху вниз. "Люсі, ти нюхаєш мене?"

Її очі заплющені, і вона посміхається, анітрохи не бентежачись. "Так. Це дивно, я знаю. Але ти пахнеш, як реклама одеколону, і я думаю, що це змушує клітини мого мозку перетворюватися на нові гормони. Можу я просто розстебнути твою сорочку і швидко провести руками по твоїй спині?"

Я видаю сміх і хапаю блукаючу руку Люсі, щоб притиснути її до своїх грудей. Вона посміхається мені, її очі виблискують, і тепер я можу додати бешкетування до свого списку її улюблених виразів. "Від тебе будуть неприємності, чи не так?"

"Привабливі, небезпечні неприємності", - каже вона, і я думаю, що ефект міг би бути сильнішим, якби через те, що вона щойно повела бровами, її окуляри не з'їхали на дюйм із носа. І все ж я хочу поцілувати її. Я хочу взяти її нижню губу в рот і спробувати її на смак.

"Так, тобі пора", - кажу я, різко відпускаючи її і повертаючись, щоб провести рукою по волоссю, бо це не може статися, поки все не владнається з Дрю. Усі знають, як важко бути просто друзями, коли у вас обох є почуття. Це все щасливі часи, поки один не поцілує іншого, і це зруйнує всі кордони, які ви створили. Після дотику губ шляху назад немає. Земля розколюється, і ти падаєш. Я впаду.

Я чую її тихий, задоволений смішок від усвідомлення того, що вона успішно проникла мені під шкіру, після чого двері до мого кабінету відчиняються. "Вибачте, що перериваю, містер Джеймс, але ваша наступна зустріч тут. доктор Пітерсон".

Я видихаю, не зовсім готовий відірватися від Люсі й повернутися в робочий режим. "Дякую, Ешлі. Ви можете піти далі й відправити його сюди."

Тільки після того, як Ешлі пішла, я розумію, що Люсі має такий вигляд, немов хтось щойно вкрав її сумочку і вдарив її ногою в живіт. "Ого, що сталося?"

Її ніздрі роздуваються, а щелепа здригається. - Вона щойно сказала "доктор Пітерсон"?

"Так... він один із моїх клієнтів, лікар, який працює над ребрендингом своєї нової приватної практики".

Люсі пхикає і має такий вигляд, немов ось-ось упаде на підлогу від раптової втрати чутливості в ногах. "КУПЕР! Будь ласка, скажи мені, що його ім'я не...

"Брент". Тільки після того, як я вимовив це вголос, я зрозумів, хто він такий.

Люсі починає збирати свою сумочку і коробку з пончиками якомога швидше. "Я повинна йти! Прямо зараз. Я не хочу бачити його сьогодні. Я маю підготуватися до зустрічі віч-на-віч із Брентом, бо в нього завжди є така манера змушувати мене почуватися маленькою, незграбною і схожою на калюжу каламутної води. Я не хочу його бачити".

Але коли вона обертається, ми обидва бачимо його крізь скляну стіну, що наближається до офісу позаду Ешлі.

Плечі Люсі опускаються на знак поразки, і моє серце тягнеться до неї. Я знаю, що в неї немає почуттів до цього хлопця. Я думаю, він просто нагадує їй про той час у її житті, коли вона відчувала, що її для когось недостатньо.

У моїй голові народжується ідея, і раптово мій пульс підскакує на шиї. Кажуть, погані рішення ухвалюються за примхою, але я думаю, що те, що я планую зробити далі, - найкраще рішення в моєму житті.

"Хочеш трохи підвищити впевненість у собі?"

Вона дивиться на мене скептично. "Так", - повільно каже вона, відчуваючи небезпеку.

"добре. Тоді наслідуй мій приклад."

Коли Ешлі відчиняє двері мого кабінету, я хапаю Люсі за талію, притискаю її до своїх грудей, аж доки не відчуваю кожен вигин її тіла, що притискається до мене, і нахиляю голову, цілуючи її просто в ті губи, про які мріяв відтоді, як зустрів її.

Так багато для того, щоб не перетинати цю межу. Я практично чую, як тріщить земля піді мною.

22. ЛЮСІ

У мене щойно був інсульт? Звісно, схоже на те, бо не більш як дві хвилини тому Купер казав мені, що ми можемо бути лише друзями. А тепер... Ну, це не схоже на дружбу.

Однак я відчуваю, як теплі губи, сильне тіло і всі види гарячого і неспокійного змішуються в одне ціле, коли він жадібно пестить мій рот. Я вирішую не звертати на це уваги (ХА! Просто жартую. Насправді, я не можу сформулювати думку достатньо зв'язну, щоб бути схожою на турботу) і обіймаю Купера за шию. Він робить глибокий вдих через ніс, і я насолоджуюся тим, як його руки впираються мені в спину, наче він не може підвести мене досить близько.

Зазвичай поцілунки мають наростаючий, плавний ритм від м'якого до інтенсивного, який дуже схожий на плавання в океані, коли ви пливете хвилями одна за одною. Тільки не цей. Поцілунок Купера пожираючий, ніби він помирав за мене. Ми нахиляємося і нахиляємося, дозволяючи нашому зв'язку якимось чином стати глибшим. Я не в океані, я на американських гірках, і вони щойно досягли вершини першої краплі. Коли я відчуваю смак м'яти на його губах, мій світ розпливається по краях, а в животі крутяться вогняні торнадо. Його руки прокладають доріжку від мого попереку до підборіддя, щоб він міг обхопити моє обличчя, і я опускаю руки, щоб обхопити його за талію. Сьогодні від нього пахне одеколоном - нічого інтенсивного, просто професійний, чистий і привабливий. Я поринаю в цей поцілунок - наші губи, наше дихання, його запах - і міцно обіймаю його. Я не впевнена, що відбувається між нами просто зараз, але я готова займатися цим увесь день.

Купер починає сповільнювати поцілунок, його губи стають м'якшими і податливішими, ніж раніше, і я стримуюся, щоб не заскулити, як сумне щеня. АЛЕ ПОТІМ його руки зісковзують із мого попереку й опускаються в задні кишені джинсових шортів, і тепер я найкрутіша дівчинка в школі. У мене паморочиться в голові, тому що я відчуваю, що ми щойно збільшили масштаб з нуля до ста в одну мить. Навіть за весь той час, що я зустрічалася з Похмурим Тімом, ми ніколи так не цілувалися. Моє серце ніколи не хотіло вистрибувати з грудей так, як зараз.

Саме тоді я прочищаю горло, і я згадую, що ми не самі. Хоча я думаю, що Купер пам'ятав увесь цей час. Я відриваю від нього свій рот, і він повільно посміхається, перш ніж витягнути руки з моїх кишень і повернутися до Ешлі та Брента, які стоять у дверях, роззявляючи роти й моргаючи очима. Я впевнена, що я дуже схожа на них, але Купер - гарячий хлопець із клубу "Сніданок", і йому наплювати на такі речі, як публічна непристойна поведінка.

Ешлі першою знайшла дар мови. "Мені так шкода, містере Джеймс. Я не знала, що ви двоє... ще не закінчили." Ми з нею обидва зіщулюємося від її невдалого вибору слів.

Купер злегка відкашлюється, видавши смішок. "Ні, я прошу вибачення. Люсі якраз збиралася йти, і прощання ніби вислизнуло від нас". - Він дивиться на мене і підморгує. Я хотіла б зосередитися на цьому моменті, щоб зрозуміти, що відбувається, але натомість усе, що я можу робити, це дивитися на рот Купера і думати, що цей рот був тільки на моїх губах. Як я можу зробити так, щоб це повторилося знову?

"Люсі?" Голос Брента змушує мене відірвати погляд від губ Купера. "Що... я не знав, що ти..." Він не може знайти слів, щоб пояснити те, що щойно побачив. Ти і я обидва, приятелю.

"Привіт, Brent". Я ніяково піднімаю руку, а потім опускаю її назад у найнезграбнішому помаху, який будь-хто коли-небудь бачив. Більше схоже на те, що я повинен був тримати дорожній знак або представлятися інопланетянам.

Купер підходить ближче і кладе свою велику, фантастичну, власницьку руку мені на стегно, притискаючи мене до себе. Він охоплює всю мою тазову кістку, коли стискає мене. "Звідки ви знаєте мою дівчину, доктор Пітерсон?"

Почувши "моя дівчина", я ледь не подавився власним язиком. Він поставив своє запитання так переконливо, наче й гадки не мав, що Brent колись давно вирвав моє серце і розтоптав його. Він також додав, що особлива інтонація, яку чоловіки роблять щодо дівчини (за хвилину ми почнемо хвилюватися через це слово), передає попередження про територіальну печерну людину. Потім він дістане гігантський кийок і почне розмахувати ним.

Брент видає тихий, недовірливий смішок. "Вона... ну, Люсі... тобто, Леві - мій син. Я вважаю, ти знаєш, хто такий Леві?"

Купер має зніматися в кіно. Вражений вираз на його обличчі настільки правдоподібний, що мені хочеться розсміятися. Мені подобається бути по цей бік завіси. "Нізащо. Ти той самий Брент? Які шанси?"

"Мінімальні, я б сказав", - каже Брент, і в його голосі звучить твердість, яку я не впізнаю. Він... ревнує? Ні, ніколи. Тільки не Брент. "Люсі, я й не знав, що ти з кимось зустрічаєшся".

Я знизую плечима і посміхаюся, боячись багато говорити, тому що мої акторські здібності і близько не йдуть до навичок Купера, і ми всі це знаємо. "Просто так вийшло. Ми познайомилися через Дрю." Коли ви брешете, найкраще дотримуватися якомога точніших фактів.

Цей момент настільки насичений незручною напругою, що, боюся, нам знадобиться хтось із мотузкою, щоб витягнути нас звідти. Бідна Ешлі, вона теж це відчуває і не знає, що робити. Я піднімаю руку і постукую кісточками пальців по грудях Купера, злегка нахиляючи голову в бік дверей. Якимось чином він розмовляє моєю безмовною мовою і розуміє мене. "О, Ешлі, ти можеш іти. Дякую."

Вона з полегшенням полишає цей епізод із Джеррі Спрингером і вибігає за двері. Брент не виглядає задоволеним тим, що нам із Купером не потрібно використовувати слова для спілкування. Чи буде це занадто зловтішно, якщо я станцюю маленький танець нана-нана-бу-бу і покажу йому язик? Я навіть більше не закохана в Брента, не стала б зустрічатися з цим чоловіком, навіть якби він попросив мене про це. Просто приємно почуватися бажаною кимось перед ним - людиною, яка вважала мене небажаною, за винятком тих випадків, коли він використовував мене.

"Проходьте і сідайте", - каже Купер, вказуючи на свої офісні крісла. "Я проводжу Люсі до її машини, а потім ми зможемо приступити до справи". Ми прямуємо до дверей, і Купер схожий на мого охоронця, який супроводжує мене, щоб фанати не надто розпускали руки. Мені потрібні сонцезахисні окуляри і великий крилатий капелюх.

Брент стає на нашому шляху. "Я можу проводити її. Це дасть мені шанс розібратися у ваших стосунках, хлопці". О, ні. Ні, ні, ні, ні. Я викладу всю правду про

те, що ми з Купером насправді ще не пара, і вся ця надихаюча шарада матиме зворотний ефект, змусивши мене виглядати ще більш жалюгідною.

Я піднімаю очі якраз вчасно, щоб побачити легку посмішку Купера. "Можливо, вона могла б зателефонувати тобі пізніше і ввести в курс справи? Я б хотів провести її, якщо ти не заперечуєш". Сила й рішучість у його голосі лоскочуть мій хребет.

Брент робить вдих через ніс і видихає, повільно і задумливо киваючи. "Звичайно. Я вважаю." Однак він ще не зовсім готовий відпустити мене і звертає свою увагу прямо на мене. "Отже, де Леві, якщо ти тут?"

Гаразд, привіт, мені не подобається звинувачувальний тон, який він використовує. Адже він розуміє, що я проводжу майже кожен божий день із нашим сином відтоді, як народила його чотири роки тому, вірно? Що я пожертвувала абсолютно всім, щоб добре любити свою дитину? Він не має права так зі мною розмовляти.

Я кажу крізь злегка стиснуті зуби. "Він із моєю мамою, і після цього ми з нею беремо його запускати повітряного змія в парку. Ти коли-небудь запускав із ним повітряного змія раніше, Брент?" Так, ніхто не очікував, що цей джеб вийде в кінці, і найменше я. Я ніколи раніше не говорив йому нічого подібного, і, чесно кажучи, це не зовсім виправдано. Брент - хороший батько, коли в нього є Леві. Він уважний, турботливий, веселий і завжди буде поруч, якщо Леві попросить його про це. Це суворо зі мною Брент підіграє, ігнорує, використовує, залишає, промиває і повторює. Я просто зганяю на ньому свої роки розчарованої відмови у формі запитань про повітряних зміїв.

"Так", - каже він, повільно розтягуючи слово, ніби він одночасно збентежений і здивований моїм навмисним укусом. - Насправді, кілька разів. Хіба ти не пам'ятаєш, що я теж водив його на фестиваль повітряних зміїв кілька місяців тому?"

"О... точно". Я - водяна кулька, що лопнула, упевненість розливається всюди. "добре. Так, він любив цей фестиваль. Гаразд, гаразд, мені краще йти. Я зателефоную тобі пізніше, Брент." Я підтискаю хвіст і мчу до дверей так швидко, що впевнена, мої ноги виглядають як кола пилу розміром з roadrunner.

"Почекай, Люсі, що ви, хлопці, робите завтра ввечері? Можливо, ми всі могли б піти кудись повечеряти - ви двоє, я і Таня, - щоб я могла краще пізнати Купера?"

Оскільки, схоже, він буде в твоєму житті і в житті Леві." Цього разу Brent багатозначно дивиться на мене, кажучи, що в тебе немає вибору.

У мене немає вибору, тому що я наполягла на тому, щоб піти повечеряти з ним і з усіма його подружками, перш ніж дозволити Леві залишитися з ним на вихідні. Мені ніколи не подобалася думка про те, що мій син проводить час із якоюсь випадковою жінкою, тож це допомогло, принаймні, спочатку отримати уявлення про них за вечерею. Тепер він жбурляє мені в обличчя моє правило. Але... Я думаю, в цьому є сенс. Я справді не можу звинувачувати його за це.

За винятком тієї крихітної деталі, що ми з Купером насправді не разом і лише п'ять хвилин тому домовилися залишатися друзями, поки Дрю не буде на борту.

"Ммм, ну, я думаю, у Купера є..."

"Я вільний", - марно втручається Купер, потім повертається, щоб подивитися на мене зверху вниз. "Можливо, ми могли б запитати твою маму, чи може вона приїхати і залишитися з Леві?"

Обережніше, Купере. Проявляються твої батьківські інстинкти, і це дуже привабливо.

"Звісно. Гаразд." Я дивлюся на Brent і посміхаюся. "Я напишу тобі з подробицями".

"Ні, я напишу тобі з подробицями", - каже Brent, і мені хочеться наступити йому на п'яти, бо я знаю, що він припускає, що я забронюю столик у "Чак І". Сир.

Нарешті ми ніяково прощаємося, і Купер каже Brentу, що скоро повернеться, його рука лягає мені на поперек, скеровуючи мене до самого ліфта. Він має направляти мене, бо я більше не притомна. Мій мозок губиться в тумані того, що щойно сталося, усе проноситься повз мене, поки ми йдемо, наче ми рухаємося зі швидкістю варпа.

Ми заходимо в ліфт, і в той момент, коли двері зачиняються, Купер відпускає мене. Це виводить мене з трансу, і я переводжу погляд на нього. "Що, чорт візьми, все це було?"

Він відступає і притуляється до поручня ліфта. "Ти сказала, що хочеш підвищити впевненість у собі".

Я відчуваю, як феміністки всього світу шепочуть мені на вухо, тому я повторюю їхні слова. "Мені не потрібен чоловік, який надавав би мені впевненості".

"Так, ти знаєш". Купер посміхається, коли я відкриваю рота, не вірячи, що він щойно це сказав. "Тобі не повинен бути потрібен чоловік, щоб надати тобі впевненості, тому що ти сама по собі неймовірна жінка, але з якоїсь причини ти це робиш. Ми працюємо над відновленням твоєї самооцінки, але водночас я запропонував себе як данину поваги, щоб допомогти тобі трохи покрасуватися перед своїм колишнім".

Я не можу втриматися від сміху. "Так самовіддано з твого боку".

Його губи кривляться. "Я завжди був дарувальником". Раптово цей ліфт перетворюється на сауну, і мій одяг ось-ось загориться.

Дивно, що він увесь час був поруч, коли ми просто були притиснуті одне до одного, як бутерброд з арахісовим маслом і желе. Купер читає мої думки. "Я повинен залишитися тут".

"чому?"

"Тому я не продовжую з того місця, на якому ми зупинилися в моєму кабінеті".

Кожне нервово закінчення в моєму тілі поколює. вірно. Це було б жахливо. Дуже погано. "Я ненавиджу цілуватися."

Він посміхається, коли двері ліфта відчиняються, але, чесно кажучи, я роздратована тим, як вчасно це сталося, тому що я якраз збиралася востаннє спробувати свої жіночі хитрощі. Він жестом показує мені вийти вперед, а потім, коли я це роблю, він заходить мені за спину, нахилиючись, як шпигун, шепочучи мені на вухо надсекретне повідомлення, поки ми йдемо. "Це буде найважче, що я зробив у своєму житті, - чинити опір тобі, але я це зроблю, тому що я хочу все виправити. Коли Дрю повернеться додому, я хочу мати можливість подивитися йому в очі".

Я ковтаю і ледь встигаю продовжувати рухатися. "Але як щодо завтрашнього вечора? Ти погодився піти на подвійне побачення як мій хлопець."

Він киває з легкою гримасою. "Так. Напевно, не варто було погоджуватися. Це була рефлекторна реакція на власницькі флюїди, які він випромінював". Він проводить рукою по волоссю, дивиться на вулицю, а потім знову на мене. "Добре,

завтра ввечері ми порушимо наше правило "вхід заборонено", але тільки в присутності Брента. В інший час жодних дотиків. Домовилися?"

Я дозволяю своїй посмішці зігнути губи, відчуваючись більш впевненою від залишкового тепла наших поцілунків. "Домовилися. Я думаю, нам краще скріпити це поцілунком."

Він повільно хитає головою, дивлячись на мене. "Неприємності".

Він має рацію. Уперше за надто багато років я нарешті відчуваю себе маленькою неприємністю - у найкращому з можливих способів.

23.ЛЮСІ

"Яка спідня білизна на тобі?" - запитує Джессі, поки я наношу останні штрихи на свою ніжно-рожеву помаду. Її запитання змушує мене підстрибнути, злегка розмазуючи його в куточку. Чудово, тепер я виглядаю як малюк.

Я дивлюся туди, де вона притулилася до одвірка ванної, і роздратовано видихаю. "Чудово. Тепер я повинна це виправити". Чи, можливо, мені варто просто взагалі зняти помаду? Насправді я не любителька губної помади. Я більше люблю мазати губи м'ятним бальзамом і закінчувати з цим.

"Не моя вина, що ти нервуєш через свою спідню білизну".

Я відриваю шматочок серветки і промокаю куточок рота. "Я не нервую через свою спідню білизну. Я просто нервую загалом. Але, відповідаючи на твоє запитання, не хвилюйся, під цією сукнею на мені вдягнуте щось нове, миле і мереживне."

"Зміни це", - гаркає вона, змушуючи мої плечі знову здригатися.

Джессі тут, тому що вона швидко стала моєю найкращою подругою в найбезглуздішому сенсі цього слова, а також тому, що вона збирається залишитися тут із Леві, поки мене не буде. Не хвилюйся, я не з тих жахливих подруг, які благають свою вагітну нещасну подругу доглянути за їхньою дитиною, поки вони розважаються. Вечерю замовлено на 7:30, коли я знала, що Леві вже спатиме (що він зараз і робить), і я запаслася у своїй коморі широким вибором шоколаду, цукерок і картопляних чіпсів. Я купила піжаму з леопардовим принтом і зав'язала навколо неї бант, щоб вона могла знайти її, коли ляже на диван, а також запустила семиденну безплатну пробну версію HBO, щоб вона могла дивитися будь-який фільм, який захоче, - загалом, я свята.

"Хм? Змінити що?"

"Мереживо. Позбавтеся від нього і замініть чимось колючим і старим. Трусики для менструації були б кращими, якби вони в тебе були - і я знаю, що вони в тебе є, тому що вони є в кожній жінки. Бонусні бали, якщо гумка зношена." Вона

повертається і йде до мого комода, риючись у верхньому, який, як усім відомо, призначений для інтимних речей.

Я спостерігаю, злегка переляканий напруженим рухом її плечей, коли вона пірнає в мою спідню білизну, ніби шукає дивний заритий скарб. "Припини це! Ти серйозно шукаєш огидну стару спідню білизну?"

"Так. Чому ти думаєш, що я жартую?"

Я вихоплюю особливо невідповідні трусики, які вона знайшла і розмахує ними, як прапором перемоги. Її страшні очі кажуть мені, що вона може піти посадити їх на передньому дворі Купера або щось на кшталт цього. "Я ледь можу дивитися на ці жахливі речі такими, якими вони є. Якого біса я маю хотіти, щоб Купер їх бачив?! Я навіть не думаю, що одружені люди, які були разом десятиліттями, дозволяють своїм дружинам бачити їх у чомусь подібному до цього шоу жахів".

"Саме так". Джессі вириває трусики в мене з рук. Це дивна гра в гарячу картоплю. "У тебе є старий бюстгальтер, щоб поєднувати його з цим? Може, що-небудь коричневе з дротом, що стирчить, і зяючою чашкою?"

"Фу, просто припини", - кажу я, закриваючи шухляду і ледь затримуючись, щоб Джессі витягла свої пальці. Вона заслуговує на те, щоб їх відрубали за те, що вона найгірша ведена в історії wingwomen. "Я не впевнений, де ти брала уроки спокушання, але я думаю, ти повинна повернути свої гроші".

Джессі схрещує руки на своїй маленькій дитячій шишці і глузливо піднімає брову - ніде не видно посмішки. "Сьогодні я не твоя ведена. Я твій вінгкліппер."

"Ооооо, як це схоже на лиходійку Тінкер Белл".

"Люсі, тобі потрібно встановити свої кордони просто зараз. Якщо ти не збираєшся спати з Купером сьогодні ввечері - а я так не думаю, бо ти боїшся протистояти своєму братові, - тоді тобі потрібно вдягнути найнепривабливішу річ, яку ти можеш придумати, щоб діяти як стримувальний чинник."

Мої плечі опускаються. "По-перше, я не боюся протистояти своєму братові. Ми з Купером обидва погодилися, що не хочемо починати ці стосунки з кам'янистого старту, тож ми чекаємо, поки ідея не зацікавить Дрю".

Джессі не була в захваті від нашого рішення відтоді, як я подзвонив їй, верещачи і базікаючи про це минулої ночі. "Це не повинно було рости на Дрю. Це не його справа."

"Це його справа. Я його сестра, а Купер - його найкращий друг. Наш вибір вплине на нього". Однак, навіть коли я вимовляю ці слова, вони здаються мені не зовсім правильними. Це турбувало мене відтоді, як Купер згадав, що Дрю зробив цей вибір за мене без мого відома... наче мені не можна було довірити прийняти власне правильне рішення. Мене також турбує, що Дрю не бачить, що Купер - це гарне рішення. Я не знаю. Я ніколи раніше не засмучувалася через Дрю на такому рівні, ніколи не сумнівалася в його намірах щодо мене, тож частина мене хоче взяти ці неприємні почуття і поховати їх десь, поки я не знатиму, що з ними робити.

Однак інша частина мене - та частина, яка вчиться виходити з укриття і домагатися того, чого я хочу, - ця частина хоче сказати моєму братові, щоб він засунув свої "благі наміри" туди, де не світить сонце, і дозволив мені жити своїм життям. Я думаю, що зробила б це, якби Куперу не здавалося важливим отримати благословення Дрю. Тож поки що я дотримуюся правила "вхід заборонено".

Джессі підтискає губи і хитає головою. "Мої гормони вагітності занадто сильно вирують, щоб вести з тобою розмову, в якій ти захищаєш неправильний вибір свого брата".

"Ти дратівлива, і тобі потрібно трохи шоколаду".

Вона звужує очі в щілинки. "Ні. Я не хочу. І я не дратівлива." Вона дивиться вбік, стискаючи зуби в пил, перш ніж знову подивитися на мене. "Але якби я справді захотіла шоколаду, де б я його знайшла?"

Я стримую посмішку, бо боюся, що вона може вдарити мене, якщо побачить це. Гормони вагітності ніколи не слід недооцінювати. - На верхній полиці в коморі.

Вона заковчує очі, бо тепер вона підліток, який прагне дратуватися на своїх батьків, навіть якщо вони роблять щось класне. "Гаразд. Хоча я, ймовірно, навіть не захочу цього."

"Угу". Я роблю крок уперед, щоб востаннє вирвати свої трусики з її рук, потім відчиняю верхню шухляду свого комода, риючись у пошуках моєї обвислої

жалюгідної подоби ліфчика, що розвалюється. "Ти йди і не їж цей шоколад, поки я піду переодягнуся в пояс вірності".

24.КУПЕР

Я майже доходжу до будинку Люсі, коли дзвонить мій телефон. Я відповідаю на дзвінок через гучномовець моєї вантажівки, не обтяжуючи себе переглядом ідентифікатора абонента, який викликає, тому що я знаю, хто дзвонить. "Привіт, красуне, я майже у тебе вдома. Рух був жахливим. "Я щойно назвав її красунею? Це було дивно? Я ніколи не був тим хлопцем, який називав жінок такими пестливими іменами, але це просто якось само собою вирвалося. Що зі мною відбувається?"

"О-о-о, і тобі привіт, красунчику".

Аннннннн, мені слід було подивитися на ідентифікатор абонента, який викликає.

"Дрю. Я думав, ти хтось інший." Твоя сестра.

Він хихикає. "Я вловив цю атмосферу. Я маю на увазі, ми обидва знаємо, що я гарний собою, але з нас двох ти, безумовно, найкрасивіший."

"Ну, це просто неправда. У тебе вії довші."

"Хоча в тебе гарні вилиці".

"Е-е - вони в порядку. Твої зуби стали рівнішими. І вони такі перлинно-білі."

"Спасибі, що звернув увагу", - каже він, і в його голосі звучить щира вдячність. "Почекай... Може, нам просто одружитися?"

"Можливо".

"Ця розмова прийняла дивний оборот".

До речі, про повороти: я збираюся заїхати на під'їзну доріжку до будинку Дрю, щоб таємно забрати його сестру і запросити її на фальшиве побачення, яке буде для мене занадто реальним, і збрехати йому про все це. Я чудовий друг. "Про що ти дзвонив? І як ти взагалі можеш дзвонити мені просто зараз? Хіба ти не у віддаленій частині Коста-Ріки?"

"Так. У мене вдома проблеми з обслуговуванням у власній ванній, але в Коста-Ріці в мене є три бари". На задньому плані якась метушня, і я чую, як хтось запитує Дрю про перевірку життєво важливих показників пацієнта. "Мені потрібно йти через секунду. Ми були тут без зупинки. Я просто хотів перевірити, чи бачив ти Люсі взагалі цього тижня?"

"Чому я повинен був бачити Люсі?" Гей, тигре, давай трохи знизимо обороноздатність.

Я чую глузливую посмішку в голосі Дрю, коли він каже: "Розслабся, чувак, я не намагався звинуватити тебе. Я просто не отримував від неї звісток уже кілька днів, і вона не відповідала на мої електронні листи, тому я перевіряв, чи не бачив ти їх узагалі?"

Чорт забирай, я лайняний друг.

Однак після сьогоднішнього вечора я знову пристібаюся. Ми з Люсі зробимо серйозний крок назад одне від одного, поки я все не владнаю з Дрю. Я допоможу їй трохи покрасуватися перед татком, а потім усе повернеться тільки до друзів.

"Так, я маю на увазі, я був би радий проїхати до тебе просто зараз і переконатися, що все має гарний вигляд, якщо ти хочеш". Насправді, двері в будинок відчиняються, і Люсі виходить, дозволяючи мені підтвердити, що, так... все виглядає справді добре.

"Я думав, ти був на шляху, щоб забрати свою пару?" - запитує Дрю.

"О так, це так. Твій будинок... по сусідству, тож це круто". Ах, чорт забирай. На старості років я стаю ще гіршим брехуном.

"З тобою все гаразд? У тебе раптом якийсь дивний голос."

Під дивним він має на увазі, що я важко дихаю і повільно божеволію, побачивши Люсі в маленькій чорній сукні. Мабуть, щось новеньке. Цього точно не було в її шафі днями. Я маю покласти слухавку, поки він якимось чином не оцінив мій кров'яний тиск по телефону. "Так, я в порядку. Слухай, мені пора, чувак. Не хвилюйся, я догляну за Люсі." Не спущу з неї своїх довбаних очей ні на секунду.

Її блакитні очі зустрічаються з моїми через лобове скло якраз у той момент, коли вітер розвіває її довгі каштанові кучері. Сьогодні вона одягла чорні балетки замість підборів, але її вигини все ще колишуться при кожному кроці. Тепер, коли я знаю, як відчуються ці вигини під моїми руками, вони стають удвічі привабливішими. Вона відчиняє двері, і я прикладаю палець до губ, щоб змусити Люсі замовкнути, якраз перед тим, як Дрю каже: "Круто, чувак. Дякую, що наглядаєш за ними."

Так, так, так. Я посилаю йому уявного птаха, бо він повністю руйнує мою ніч виправданої зради, вивалюючи на мене купу сентиментального лайна. Однак я більше не думаю про Дрю, бо Люсі забирається в мою вантажівку, і поділ її сукні задирається на кілька дюймів, коли вона сідає.

"Так, супер-хороший друг тут. Поговоримо пізніше, Дрю". Я вішаю слухавку і видаю довгий, перебільшений стогін, коли моя голова відкидається на підголівник. Я перевертаю його з боку в бік і знаходжу занепокоєну Люсі, яка нахиляє своє обличчя під тим самим кутом, що й моє.

"Привіт", - просто каже вона.

"Привіт". Я посміхаюся і окидаю її поглядом повністю (лише один раз) з голови до ніг. Мої очі повільно переглядають дюйм за дюймом, і я не пишаюся цим, але я скиглю, як сумна собака, що просить частування, якого в неї немає. "Ти маєш чудовий вигляд".

Коли мій погляд знову досягає її обличчя, губи Люсі злегка прочинені, а її очі... як ви вже здогадалися, широко розкриті. Вона захоплює рот, ковтає, а потім заявляє: "На мені огидна спідня білизна".

І це, пані та панове, одна з причин, через яку я закохуюся в Люсі.

"Не збираюся допомагати, але я вітаю твої зусилля. Давай зробимо це, Маршал."

25. ЛЮСІ

Знаєш, що найнезручніше? Я і Купер.

Ми обидва сидимо нерухомо, як дошки, і не вимовляємо більше двох слів за всю нашу двадцятихвилинну поїздку.

"Хороший день?"

"Ага".

"З Леві все гаразд?"

"Так. Ти?"

"Ммхмм".

Кісточки його пальців побіліли від того, що він стискає кермо. Я думаю, можливо, він засмучений через мене або передумав щодо цього фальшивого побачення, поки ми не в'їжджаємо на парковку, і Купер ледь не вистрибує, доки шини ще крутяться. Він відчиняє мої двері, залазить усередину, відстібає мене, а потім витягує назовні. Я верещу, намагаючись не відставати від нього, коли він кладе руку мені на поперек і підштовхує мене до ресторану. "Купер! Що ти робиш?"

Він не відповідає, лише штовхає нас через парадні двері. У той момент, коли вони зачиняються за нами, він хапає мене за руку і тягне в дещо відокремлений куточок зони очікування. Він кладе руки мені на щелепи, притискаючи мене до стіни. "Ось так", - каже він із пустотливою усмішкою. "Ми офіційно на нашому фальшивому побаченні. Правило заборони скасовується, і на наступні дві години ти вся моя."

Я втягую повітря, коли Купер нахилиє голову і залишає гарячий поцілунок біля основи моєї шиї, від чого по моїй шкірі пробігають іскри. "Купер! Ми в ресторані."

Він накладає ще один поцілунок поверх попереднього, залишаючи невеликий слід на моїй шиї. "Ти пахнеш неймовірно. Ти завжди так пахнеш? Солодко і м'яко, як ягоди... чи... Я не можу цього зрозуміти."

"Люди витріщаються!" - кажу я пошепки-шипінням, але відчуваю, що моє бажання піклуватися про програш бою, коли рука Купера повільно ковзає від мого плеча донизу, до моїх пальців, де переплітаються мої та його.

"Добре. Це дійсно продасть Тренту наші стосунки".

Я хихикаю, коли його шкіра торкається моєї щелепи. "Ти маєш на увазі Брента?"

"Звісно". Купер обсипає мою щелепу поцілунками, і я тану в його сильному тілі. "Ти маєш чудовий вигляд, Люсі", - каже він, відсторонюючись достатньо, щоб подивитися мені в очі.

Моє серце підстрибує в грудях, і я не розуміла, як сильно мені було потрібно це, поки не з'явився Купер. Не усвідомлювала, наскільки сильно я приглушила світло, забула щось зробити для себе, занурилася в спокійний сон, де все, про що я турбувалася, - це чи посміхається Леві і чи в безпеці він. Не зрозумійте мене неправильно, ці дві речі є - і завжди будуть - найважливішими для мене. Але десь на цьому шляху я забула, що все ще можу бути жінкою і мамою Леві. Вони кажуть, що якщо літак починає знижуватися, дорослі мають спочатку вдягнути маски, щоб потім подбати про дітей. Я забув надіти маску. І поки не з'явився Купер, я не розуміла, що мій кисень закінчується.

Тепер я знову дихаю і розумію, що можу бути і жінкою Люсі, і мамою Леві.

Я відчуваюся так, немов прокидаюся від довгого сну. Чи ні... ніби я перетворююся на щось нове. Тому що я вже не та жінка, якою була до того, як у мене з'явився Леві; я сильніша, тепліша, пухнастіша і мудріша. І я думаю, це нормально, що я змінююся - навіть добре. Тому що колишня Люсі була б занадто налякана відмовою, щоб ініціювати поцілунок перед рестораном, повним людей. Нова Люсі, однак, підводиться навшпиньки, хапає Купера за сорочку спереду і нестримно притискається губами до його губ.

Я відчуваю, як Купер посміхається мені в губи, коли його руки ковзають по моїй спині і міцно притискають мене до себе. Я обвиваю руками його шию і занурююся в наш поцілунок, навіть наважуючись злегка доторкнутися до його нижньої губи. Тихий стогін виривається з його горла, і я більше не турбуюся про навколишній світ. І він теж. Ми схожі на ту соковиту пару молодят, з якою вам нестерпно перебувати поруч і яку ви хочете розлучити в соціальних мережах. Я люблю це.

Цілуватися з Купером так приємно, що це зводить мене з розуму. Начебто я хочу вибігти і попросити кого-небудь пошити нам однакові футболки з аерографом та ім'ям нашої пари. Люпер або Кусі. Вибір, вибір. Я проведу опитування в Instagram, і двадцять моїх підписників ухвалять рішення за мене.

"Це все, що ви, хлопці, робите?" - каже Brent звідкись з-за спини Купера, у його голосі звучить відраза з великої літери.

Я відриваю свої губи від Купера і відкриваю очі, ловлячи його криву посмішку, і, чесно кажучи, мені хочеться пірнути назад. Можливо, якщо я проігнорую Brentа, він просто піде?

Купер нахиляється вперед і коротко цілує мене в лоб, перш ніж повернутися обличчям до Brentа та його дівчини Тани. "Вибач, чувак. Важко бути поруч із Люсі й не цілувати її". Він справді це має на увазі? Адже це не просто частина удаваного побачення, вірно? Я сподіваюся, що ми з ним на одній хвили, що це фальшиве побачення і що я сприймаю близько до серця кожен дрібниці, яку він говорить; в іншому разі я буду розчавлена, коли все це закінчиться.

Brent вочевидь гадки не має, що робити з цією заявою, бо він ніколи не мав до мене подібних почуттів, тож він перекладає розмову на Таню і представляє Куперу свою подружку-модель з подіуму. Жартую, вона не модель. Насправді вона біоінженерка, яка ВИГЛЯДАЄ як модель, тож ви можете собі уявити, як важко мені почуватися неймовірно в цей момент. Треба було вдягнути мереживо. На щастя, Таня мені дуже подобається. Вона мила і завжди була добра до мене.

Після незручного представлення офіціант веде нас до нашого столика, а Brent і Таня йдуть попереду. Я щосили намагаюся зберігати позитивне ставлення до свого новопродбаного почуття гордості, коли пружна попка Тані погойдується переді мною, і я б сказала, що в мене це непогано виходить. Однак я вириваюся зі своєї самокритики, коли рука Купера залишає мою, і, перш ніж я встигаю усвідомити, що відбувається, він злегка щипає мене за ліву сідницю. Я задихаюся і дивлюся на нього широко розкритими очима, моя меланхолія, яка була мить тому, зникла, і сміх гуде в мені.

Купер дивиться на мене найневиннішими очима і безпомічно знижує плечима, які я коли-небудь бачила. "Що? Це те, що я б зробив, якби ми справді були разом. Потрібно залишатися в образі".

Я не можу стримуватися. Я сміюся і нахиляюся до нього, обхоплюючи обома руками його біцепс, ідучи так решту шляху до столу. Він цілує мене в маківку з посмішкою на губах, і я не можу не побажати, щоб цей момент тривав вічно.

Можливо, так воно і є.

Я хочу вбити Брента. У мене руки сверблять обхопити його за шию через те, яким неприємним і жахливим він був для мене всю ніч. Спочатку він запитав, як ми з Купером познайомилися, і коли Купер розповів йому історію про те, як я стрибнула зі скелі, Brent зробив неприємний коментар, натякаючи, що я, напевно, була п'яна, тому що я б ніколи не зробила чогось подібного веселого. Потім він спробував поводитися з Купером як чоловік із приятелем і підштовхнув його ліктем через стіл, запитуючи, чи бачив він мій звичайний вигляд. Він наполегливо натякав, що те, який я маю вигляд сьогодні ввечері, і близько не йде до того, який я маю щоденний вигляд. Купер - благослови його господь - відповів, сказавши, що насправді він розчарований тим, що я не одягла сьогодні свої штани з динозавром. Мені хотілося запустити руки в його волосся і цілувати його до самозабуття.

Вечера тривала в тому самому дусі, з іще більшою кількістю дрібних шпильок на мою адресу з боку Брента, які здавалися настільки недоречними, що я майже не могла повірити, що це відбувається. Він ніколи не поводить себе зі мною так - принижує мене перед іншими людьми. Ми з ним справді завжди були як двоє платонічно-дружніх людей, які разом виховують дитину, тому ворожість, яку він виявив до мене цього вечора, не має сенсу. Це здається навмисним і особистим.

"Отже, Купере, я знаю, що ми вже коротко знайомі по роботі, але розкажи мені більше про себе за межами робочого світу", - каже Brent, наче йому справді не байдуже, витираючи куточок рота серветкою. Я намагаюся приховати заковчування очей, бо знаю, що йому наплювати на Купера. За останні чотири роки я довела, що

здатна ухвалювати правильні рішення там, де Леві достатньо занепокоєний, тож насправді він робить це не через необхідність знати, що Леві в безпеці. Я думаю, що це його спосіб помститися, тому що я та, хто не довіряє йому робити правильний вибір щодо того, яку компанію він тримає.

"Звісно", - каже Купер з легкою посмішкою, від якої в мене всередині все тане. Він кладе руку на спинку мого стільця і проводить м'якими рухами вгору й униз по моїй шиї, утримуючи свою увагу зосередженою на Бренті. Мій світ обертається. "Що ти хочеш знати?"

"Що ти любиш робити для розваги?" Очі Брента стежать за рукою Купера, що ніжно пестить мою шию, і потім відбувається щось дивне. Він піднімає руку й обіймає Таню за плечі. Я божевільна, чи це здається трохи змагальним?

"Влітку я люблю кататися на вейкборді" - *Ах! Я знаю це!*" - "А решту часу зі мною досить легко. Я люблю читати, дивитися фільми, можливо, іноді ходжу в походи."

"Піший туризм", - усміхається Брент. "Удачі, вмовивши Люсі зайнятися з тобою чимось на свіжому повітрі". Я похмуро дивлюся на Брента, бо мене дратує, що він поводить так, ніби знає мене, хоча насправді це не так, а також те, що він намагається виставити мене в поганому світлі перед Купером.

"Насправді я б із задоволенням вирушила з тобою в похід".

"Так? Я візьму тебе в будь-який час, коли ти захочеш, Люсі."

Брент знову фиркає, і я поняття не маю, звідки це береться, але дозвольте мені сказати вам, мене це дістало.

"Вибач, я просто не куплюся на це."

Рука Купера опускається з моєї шиї й лягає на стегно. Це не має бути спокусливим; це заспокоює. Однак його погляд, кинутий через стіл, наводить жах. "Ну, тоді добре, що це не твоя справа, чи не так?"

Брент хмуриться і нахиляється вперед, щоб спертися ліктями на стіл. "Поки ти поруч із моєю дитиною, бізнес тебе і матері моєї дитини стає моїм бізнесом". Він не просто так це сказав. Хто-небудь, потримайте мої сережки! Ця людина, яка раптово намагається поводитися так, ніби вона щиро віддана Леві, а не випадковій частині його життя, справді діє мені на нерви.

"Отже, в чому справа насправді, чувак?" - запитує Купер спокійним, але різким голосом, який змушує мене накрити його руку, що лежить на моїй нозі. Купер високий, потужної статури, і я ніколи раніше не думала про це як про небезпечне. Але з цією різкістю, спрямованою на Брента, я бачу, що він не та людина, з якою ви хотіли б зв'язуватися.

"Вибач?" Brent стріляє у відповідь, додаючи свою власну глузливу інтонацію.

Таня втручається, розмахуючи меню напоїв у центрі столу, як прапором. "Хто хоче ще випити? Я думаю, може, цього разу білого вина? А як щодо тебе, Люсі? Коктейль?" Вона обдаровує мене щасливою посмішкою, і - мила моя - вона справді думає, що це відволіче хлопців від того, що кипить між ними.

"Мені просто цікаво, чому ти, здається, відкидаєш усе, що Люсі сказала сьогодні ввечері. Мені здається дивним, що чоловік, який ніколи не був із нею у стосунках, прикидається, що знає її так добре."

Я злегка смикаю Купера за рукав, намагаючись придумати, як зупинити цей поїзд, що явно залишив станцію. Боюся, мені доведеться підставити під це своє тіло - і не в сексуальному сенсі.

Brent злегка знижує плечима і киває в мій бік. "Я просто думаю, що все це дивно. В одну хвилину Люсі самотня і живе з Дрю, а в наступну ви двоє накидаєтесь один на одного, куди б я не повернувся. Я стежу за тим, щоб усе, що у вас, хлопці, відбувається, було здоровим і щоб Леві не постраждав при цьому". Ну, я могла б сказати йому, що технічно ми з Купером зараз ніщо, але я цього не роблю, бо думаю, що це тільки погіршить ситуацію.

"Ні, справа не в цьому". посмішка Купера хитра, і в мене по спині пробігають мурашки. "Ми обидва знаємо, чому ти сьогодні поводишся як ідіот, і це не має нічого спільного з твоєю турботою про Люсі або Леві".

Брови Брента злітають угору, і він дивиться на мене так, наче я маю бути його дублером. Коли він бачить, що я не встаю на його захист, він відкидається на спинку стільця і зчіплює пальці перед собою. "Ну, будь-що-будь, скажи мені, раз ти, здається, вже знаєш".

Посмішка Купера зникає, і тепер його обличчя виглядає як прекрасний камінь. Його очі спалахують, коли він зупиняє їх на Бренті. "Якби мені довелося гадати, я б

сказав, що ти завжди тримав Люсі як запасний варіант". Я здригаюся від слів Купера, відчуваючи в них неприємну правду. "Вона чекала на твою дитину, але ти не був готовий до цього, тому відсунув її на другий план. З того, що вона мені розповіла, звучить так, наче ти намагався водити її за ніс усі ці роки, що підтверджує мою теорію про запасний варіант. Схоже, ти намагаєшся зберегти іскру надії в Люсі, щоб, коли ти будеш готовий стати розсудливим, вона була поруч".

Чи правий Купер? Його слова - це спирт на рані, про яку я й не підозрювала. Невже Брент думав, що я всього лише другорядний матеріал? Чомусь це здається гіршим, ніж те, що в нього просто немає до мене почуттів.

Купер злегка нахиляється вперед і посміхається, більше схожий на дику тварину, що оголює ікла, ніж на людину, яка дружньо вітає його. "Але ось проблема номер один". Купер піднімає палець, саркастична посмішка все ще на його обличчі. "Ти егоїстичний ідіот, занадто самовпевнений, щоб зрозуміти, що Люсі давним-давно перестала хотіти тебе". з'являється ще один палець. "По-друге, ти не розраховував на те, що я прийду і зрозумію, що така жінка, як Люсі, - це не план Б. Вона та, над ким ти зі шкіри геть лізеш, намагаючись бодай наблизитися до того, щоб заслужити, і все одно знаєш, що зрештою вона з тобою тільки тому, що тобі пощастило. Подобається тобі це чи ні, я тут заради Люсі доти, доки вона дозволить мені бути в її житті, тож тобі потрібно покінчити з грубими коментарями. Що стосується Леві, тобі, чорт візьми, краще повірити, що я подбаю про нього." голова Купера злегка нахиляється в бік після його монологу, що захоплює дух, і він звертає на мене повні каяття очі. "Ем... вибач за вираз, Люсі. Я працюю над цим, щоб це не так часто вислизало від Леві. Я виправлюся".

З мене виривається сміх, за яким слідує кілька сліз, про які я справді шкодую, бо ніхто ніколи не заступався за мене таким чином. Я також вважаю абсурдно милим, що після всього цього Купер турбується, що я дбаю про його м'який язик.

Я нахиляюся вперед і залишаю м'який поцілунок на його губах, відсторонюючись тільки настільки, щоб накрити його рот своїм і прошепотіти: "Ти той, хто навчив його трахатися, чи не так?"

"Я ніколи не скажу", - шепоче він у відповідь, і я задаюся питанням, можливо, тут є комора або щось ще, куди ми з ним могли б вислизнути. Це чесна гра, вірно? Технічно ми все ще просто "прикидаємося".

Брент кидає серветку на тарілку. "Що ж, це, безумовно, найдивніша і найнезручніша вечеря, яку я коли-небудь мав, і можна з упевненістю сказати, що ми більше не будемо працювати разом над ребрендингом". Я думаю, ми всі мовчки визнаємо, що просто зараз він не захищає себе від звинувачень Купера. "Можливо, ви могли б почекати з цією промовою доти, доки не прийде чек? Міг би вибухнути на потужній ноті і справити більше враження".

"Не-а", - каже Купер, відкидаючись назад і кладучи руку мені на коліно. "Нам нікуди йти". Він дивиться на мене краєм ока, і ми знову говоримо на нашій таємній мові. Коли ми покинемо це місце, правило "не торкатися" знову набуде чинності. Було б дивно, якби я сиділа в нього на колінах посеред цього ресторану? Так... Я все одно могла б це зробити.

Після нашого фальшивого побачення Купер висаджує мене біля мого будинку. Жоден з нас не торкався до іншого всю дорогу додому, кожен був втіленням пристойності. Це були справжні торттури, але я готова погодитися з цим, тому що для Купера важливо проявити себе перед Дрю.

Я входжу в темний будинок і одразу ж виявляю маленьку леопардову грудочку, втоплену в дивані, ноги покояться на подушці на кавовому столику, навколо її тіла розкиданий ореол нездорової їжі.

"Привіт", - кажу я, перегинаючись через спинку дивана, щоб зустрітися поглядом із Джессі.

Її темні очі піднімаються на мене з-під щільно облягаючого форту. "Я з'їла все це". Її голос рівний. "Кожен шматочок. Як сто тисяч калорій, і я не міг зупинитися." Її голос тремтить на останніх двох словах, і тепер я розумію, що вона не жартує.

Я біжу навколо дивана і розштовхую всі обгортки і крихти від чіпсів, щоб притиснутися до неї. Вона піднімає куточок своєї Піжами і впускає мене всередину.

Тут тепло і затишно, і я думаю, що саме так, мабуть, відчувається гепард, що притискається до своєї зграї.

"Немає нічого поганого в тому, щоб час від часу витратити гроші. Ти вагітна - це одна з небагатьох переваг."

Вона шмигає носом. "У цьому-то й проблема. Я не хочу бути вагітною. Я навіть не знаю, чи хочу я бути мамою".

Я була на місці Джессі, і я знаю, що вона відчуває. Ось чому я не накидаюся на її заяву зі страхом і не намагаюся переконати її взяти свої слова назад своїми власними заспокійливими словами. Я не хвилююся через те, що вона збирається кинути дитину на порозі пожежної частини тільки тому, що проявила деяку невпевненість.

Я кладу руку їй на живіт, бо пам'ятаю, як сильно мені хотілося, щоб хто-небудь сидів поруч зі мною і любив мій животик - просто розділяв із нею радість. "Що ще ти відчуваєш?"

Очі Джессі міцно заплющені, наче вона щосили намагається втримати сльози всередині. "Моя дупа товстішає, і мені це не подобається".

"Фу, це найгірше. Ямочки на щоках стають справжніми."

"І в мене з'являються розтяжки на грудях".

"Ми називаємо це тигровими смужками, Люба. Правильно використовувай термінологію."

Джессі заливається сміхом, і ми разом трясемося на дивані. Я відчуваю, як дитина б'ється об мою руку, і Джессі теж. Її усмішка перетворюється на похмурий погляд. "Це не входило в план. Коли я прочитала тест на вагітність, я була схвильована. Мені й на думку не спадало, що в той момент мені доведеться робити це самотужки".

"Я знаю. Ніхто з нас цього не хотів." Я проводжу маленьким колом по її все ще маленькій дитячій шишці. "Але ти більше не самотня. У тебе є я, і я буду поруч із тобою, як моя сім'я була поруч зі мною".

"Дякую, Люсі. Спасибі, що не пообіцяла мені, що я колись знайду когось, або що зрештою все це того варте, або ще якусь нісенітницю".

Я повертаю голову вбік, щоб подивитися на Джессі. "Я бачила занадто багато життєвих перипетій і поворотів, щоб обіцяти сонячне світло й метеликів... але я можу

пообіцяти тримати тебе за руку, що б не трапилося з тобою далі". Вона посміхається, і я додаю: "Ну, це якщо я, наприклад, не помру завтра або щось на кшталт цього."

Вона не може повірити, що я щойно це сказав. "Іноді я не знаю, що з тобою робити".

"Люди рідко це роблять. Отже, ти залишила мені ЯКІСЬ цукерки?"

"Можливо, ти зможеш знайти Кеглі, затиснуті під однією з моїх цицьок".

Я морщуся. "Я впевнена, що для когось це було б справжнім задоволенням, але для мене це просто не підходить".

"Досить справедливо. Як минула твоя ніч?"

Я розстібаю блискавку збоку на своїй сукні, щоб моє тіло могло дихати, і підтягую ноги під себе. Моя шкіра вискакує, як банка з печивом, коли ви вперше відкриваєте її, і тісто намагається вискочити назовні. Я намагаюся любити своє тісто так само сильно, як люблю печиво.

"Це була одна з книжок, але ось кілька основних моментів: Купер відмінно цілується. Він також розкритикував Брента за те, що він залишив мене як свій "запасний варіант". Brent не став цього заперечувати. І після того, як Таня просиділа в мовчанні майже п'ятнадцять хвилин, вона різко порвала з Brentом, коли до неї нарешті дійшло, наскільки її хлопець тупиця."

"Ооооооо, я люблю публічні розставання. Ви знімали це на плівку?"

"Ні, я не змогла вчасно дістати свій телефон".

"Любитель".

"А ПОТІМ!"

"Є ще щось?" Я знав, що Джессі це проковтне.

"Набагато більше. Brent пішов одразу після Тані, але ми з Купером залишилися і насолоджувалися останньою частиною нашого фальшивого побачення. Потім, коли ми пішли, Brent чекав мене зовні".

"НІ!"

"Так. Він попросив поговорити зі мною наодинці, і, звісно, Купер був не проти, тому що він найкращий. Але коли Brent залишив мене наодинці, він сказав, що Купер мав рацію, і він цього не усвідомлював, але він завжди тримав мене в глибині душі як жінку, з якою він стане розсудливим, коли буде готовий".

"Лестно".

"Ось саме. Він теж намагався поцілувати мене, але я зробила той дивовижний рух, коли ти відвертаєш обличчя вбік, і він отримує тільки шоку".

"Дикун!" Джессі тепер сидить на колінах і уважно слухає. Я щаслива, що мій крах у житті приносить їй радість. Я така щедра.

"Я сказала що, можливо, в якийсь момент я чекала на нього, але не більше. Що мені потрібен хтось, хто від самого початку бачить мою цінність, а він упустив свій шанс. Це був би такий надихаючий момент".

"Було б?"

"Так, наприкінці моєї промови мій старий бюстгальтер втратив волю до життя, і застібка зламалася, що дало цим маминим цицькам свободу вилізти з чашок, як гребля, що прорвалася. Це було приголомшливе видовище. Виглядало так, ніби в мене було дві пари цицьок."

Рот Джессі тепер широко відкритий, і вона хитає головою, тільки зараз усвідомивши, що я більше не ношу ліфчик. "Як?! Як це з тобою відбувається?"

"Я особлива".

Джессі відповідає на мою посмішку. "Купер безумовно думає... почекай це засос?! Хіба тобі не було заборонено торкатися чогось за межами ресторану?"

Тепер я посміхаюся, як Грінч. "Так. У ресторані була вечеря і шоу."

Ми з Джессі обидва сміємося, і це так приємно. Добре мати друга. Добре бути вдома пізно. Приємно знати, що я прокидатимуся вранці поруч зі своїм улюбленим маленьким хлопчиком і пектиму млинці. Зараз усе здається хорошим. Як я так довго стримувала себе від цього? Я намагалася змусити себе уявити собі, ким, на мою думку, я повинна бути, і це було задушливим. Тепер я тут, я зростаю, дихаю, і, можливо, я не є точним відображенням того, яким має бути материнство, але я сповнена безладного щастя, і цього для мене достатньо.

У підсумку ми з Джессі проговорили занадто пізно, щоб вона могла їхати додому. Вона залишається на ніч, і коли Леві прокидається вранці і вривається у вітальню, пірнаючи в мої обійми для мого улюбленого ранкового сеансу обіймів, Джессі бачить усе це, і я рада. Це - картина того, що буде, - набагато більш обнадійлива, ніж будь-яка промова, яку я могла б їй виголосити. Вона залишається

на млинці, і Леві починає називати її тіткою Джессі ще до того, як сніданок опиняється на столі.

Я зникаю на кілька хвилин, щоб прийняти душ, а коли заходжу до своєї кімнати, знаходжу на тумбочці свій телефон, на якому горить текстове повідомлення.

Купер: *Просто подумав, що повинен повідомити тобі, що моя комора порожня.*

Я хмурюся, гадаючи, чи не надіслав він мені це помилково.

Купер: *Отже, сьогодні після роботи я йду в продуктовий магазин.*

Купер: *Той, що на розі 8-ї вулиці.*

Купер: *Напевно, близько 6. Тож... так. Якщо в тебе щось термінове, не приходь до мене додому в цей час, щоб знайти мене... тому що я буду в продуктовому магазині... 8-ої вулиці.*

Я стримую посмішку, думаючи, що правило "вхід заборонено", зрештою, може бути трохи кумедним.

Люсі: *Чорт, ти тільки подивися на це? У мене щойно закінчилося молоко. Мені безумовно потрібне молоко для завтрашніх пластівців Levi's. Схоже, мені доведеться пізніше сходити в продуктовий магазин.*

26.КУПЕР

Я ніколи в житті не почувався таким покидьком, як зараз, штовхаючи свій порожній візок кожним проходом продуктового магазину, вишукуючи очима жінку та її сина. Дама з високим кінським хвостом і в штанях для йоги за кілька секунд від того, щоб викликати охорону. Ну, я теж, тому що вона продовжує штовхати свій візок по кожному проходу, до якого я прямую, і це починає мене по-справжньому дратувати. Для людини, яка не хоче, щоб її переслідували, вона, звичайно, погано справляється зі спробами уникнути цього.

Я прискорюю свій візок до кінця проходу і роблю коло, щоб вибрати іншу в леді з високим хвостом - але ви тільки подивіться на це? Вона зробила те саме. Тепер ми прямуємо прямо один до одного, і я розумію, що ця людина трохи божевільна. Вона ХОЧЕ, щоб її переслідували.

Де Люсі? Я вже двадцять хвилин їжджу по цьому місцю з порожнім візком, і я не знаю, скільки ще я зможу це робити, не будучи заарештованим.

Я підходжу до Кінського Хвоста з м'яким виразом обличчя і своєю найнежорсткішою-я-не-вбивча поведінкою, сподіваючись просто швидко проплисти повз неї. Але я не можу, бо в останню секунду вона смикається і врізається своїм візком у мій, як бампер автомобіля. Це настільки неочікувано й неприємно, що моя рефлекторна реакція - виставити руки перед собою й вибачитися за помилку, якої я НЕ ЗДІЙСНЮВАВ.

"Мені так шкода! Я не знаю, як це сталося." Але я дійсно знаю. Я хочу вказати звинувачувальним пальцем на жінку і закричати, що це зробила вона! тому що я трохи боюся, що це буде другим звинуваченням проти мене в цьому продуктовому магазині - ховатися, а потім влаштовувати сцену. Ще один удар, і мене виженуть. Тоді я буду змушений зібратися з духом і піти до Люсі додому, а не в продуктовий магазин, де ми "випадково" зіштовхнемося один з одним. Так, це дурний вчинок - змушувати її бачити мене в таких громадських місцях, як це, але я не довіряю собі з нею наодинці. І якщо я хочу зберегти все в таємниці, поки Дрю не повернеться додому, це мій єдиний варіант.

У будь-якому разі, Кінський Хвіст зараз робить щось дивне.

"Привіт", - муркоче вона, проводячи ніжним пальцем по передній частині мого візка. Я придушую сміх у горлі, бо ніколи раніше до мене не чіплялася жінка з металевим продуктовим візком. "Я знаю, що ти вже кілька проходів намагаєшся набратися сміливості й поговорити зі мною" - о, будь ласка, ні - "тому я подумала, що візьму справу в свої руки. Я Кейт."

Коли я спостерігаю, як Кейт із Кінським Хвостом непомітно облизує губи, стає ясно, що я маю справу не з нормальною жінкою. Вона повинна була попередити про мене службовця, а не танцювати приватний танець з моїм візком. Але дозвольте мені внести ясність: навіть якби я не був у захваті від Люсі й не змінив свої звички, я б усе одно забрався подалі від цієї жінки якнайшвидше. Називайте мене як хочете, але є щось у жінці, яка знаходить потенційного переслідувача сексуальним, що трохи нервує.

"Ем, вибачте. Я думаю, ви неправильно витлумачили. Я просто... - Моя заява обривається, коли щось - або хтось - вривається мені в ноги ззаду.

"ТАТО!"

А?

Я дивлюся вниз і виявляю дві пухкі маленькі ручки, які міцно обхопили мої ноги, а потім найсексуальніші руки, які я коли-небудь бачив, повільно ковзають по моєму пресу і піднімаються до грудей. **ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ З ЖІНКАМИ В ЦЬОМУ ПРОДУКТОВОМУ МАГАЗИНІ?!**

"Привіт, крихітко", - каже Люсі - о, дякувати Богу, це Люсі - визираючи своїми мерехтливими очима з-за мого плеча, щоб посміхнутися мені. "Заводиш друзів?" - запитує вона, притискаючись щільніше, перш ніж втиснутися під мою руку, щоб зустрітися з Хвостиком, однією рукою власницьки обіймаючи мене за талію, а моя рука накинута на неї. Вона грає з моїми пальцями, що звисають з її плеча, і в мене виникає сильне бажання сказати їй, що це найгарячіша річ, яку я коли-небудь відчував у продуктовому магазині.

"Ти..." Кінський Хвіст переводить погляд з мене на Люсі, а потім вниз на Леві. "Тато? О боже - я й не підозрювала. Я думала, ти чіплявся до мене." Але невже вона справді так вчинила?

Я нахилиюся, щоб підняти Леві й посадити його собі на плечі. Він сміється, коли я встаю на повний зріст і знову обіймаю Люсі за плечі. "Ні. Я просто шукав свою сім'ю."

Грайлива посмішка Люсі перетворюється на щось багатозначне, коли вона дивиться на мене, намагаючись зрозуміти, чи приховав я прихований сенс у своїй заяві в стилі Hallmark.

Я зробив.

"Добре, добре..." Вона виглядає злегка роздратованою. Наче вона образилася, що в мене є сім'я. "Тоді, напевно, я піду?"

Насторожує, що вона сформулювала це як запитання.

"Бувай", - каже Люсі з єхидною примруженою посмішкою.

Кейт із Хвостиком прощовхується повз нас, і Люсі обертається до мене з широко розкритими очима. "Будь чесним - як часто це трапляється з тобою?"

"Діти називають мене татом і по-ведмежому обіймають мою ногу? Це вперше. Як ти змусив його так мене називати?"

"Я підкупив його обіцянкою сосунка на виході. Я знаю - я повністю мама. Але ні, я мала на увазі, як часто жінки намагаються підчепити тебе в хлібному ряду?"

Я знизую плечима, як гравець. "Не моя провина, що я закуска", - кажу я, змушуючи її розсміятися і ткнути мене в ребра. "Але серйозно, це вперше. Ти бачила її божевільні очі? Я боюся дізнатися, що б вона зробила зі мною, якби я дозволив їй відвезти мене додому". Я грайливо здригаюся.

Плечі Люсі розслабляються. "Добре. На хвилину я злякалася, що ти засмутишся через те, що я перервала тебе." Вона намагається видати свою заяву за кумедний момент ха-ха, посміюючись, але в ньому є відтінок невпевненості, який я чую за милю.

"Люсі, я тут заради тебе - і яєць, але переважно заради тебе". Я посміхаюся і нахилиюся, міцно тримаючись за ноги Леві, щоб він не звалився, поки я цілую Люсі в щоку. Тільки її щоку; це цілком прийнятна поведінка. Я спостерігаю, як її обличчя набуває мого улюбленого відтінку рожевого, і вона підтискає губи, ховаючи усмішку.

"Добре, тоді давай принесемо тобі ті яйця".

А потім, недовго думаючи, ми залишаємо мій порожній візок, і я йду поруч із Люсі, Леві в мене на плечах, а вона штовхає візок. Вона хапає буханець хліба і кидає його в кошик, і я роблю те саме. Леві нахиляється, щоб узяти пакет із пончиками з верхньої полиці, але я роблю швидкий випад. Він сміється, і тепер це гра, коли я кидаюся взад і вперед проходом, квадрицепси горять, а щокни болять від надто частих посмішок. Я схожий на сирну кульку, на одного з тих бідних ідіотів, на яких ти хмуришся і хитаєш головою через те, що він програв усю свою гру, коли вирішив опуститися до фізичної комедії заради своєї дитини.

Однак ось чого я ніколи раніше не бачив: цим бідним ідіотам начхати на свою гру, бо вона їм не потрібна. Якщо їхні жінки дивляться на них так, як Люсі дивиться на мене, у них немає жодних проблем у цьому плані.

Ми продовжуємо ходити продуктовим магазином, перевіряючи товари з її паперового списку і перевіряючи, чи відповідають вони купі купонів, затиснутих у руці Люсі з райдужно відполірованими нігтями, і я, чесно кажучи, не можу повірити, що мені це подобається. Хоча я так і є. Я ніколи не почувався більш задоволеним, і мені цікаво, чи знають усі, хто готується сьогодні ввечері вирушити в бар, наскільки освітленим може бути продуктовий магазин.

Коли Люсі підходить до мене, її рука торкається моєї, а на її посмішці з'являються ямочки, коли вона розповідає мені про пораду з інтимності, яку дала їй літня леді, що сьогодні зробила хімічну завивку, я хочу приколотися до консервованих супів та спробувати деякі з порад, які Люсі передає мені через орфографію, тож Леві не вчиться чогось нового. І я б так і зробив - я не боюся публічного прояву любові, - але Леві в мене на плечах, тож я маю поводитися пристойно. Добре, що вона привела Леві.

Він смикає мене за праве вухо, щоб показати, в якому напрямку я маю повернути, і Люсі вкладає свою руку в мою. Напевно, мені слід було б зосередитися на власних покупках, але я не можу, бо мене заворожує ніжна шкіра Люсі. Вона водить великим пальцем догори й донизу по моєму, і я вмираю всередині. Як цей крихітний дотик може так сильно запалити в мені іскру?

Я за кілька секунд від того, щоб сказати їй, що нам потрібно забиратися звідси. Піти додому. Вклади Леві в ліжку. Продукти можуть згнити в машині, мені все одно. Я заміню їх усіх вранці, як би там не було. Мені просто потрібна Люсі.

"Мені потрібно до туалету", - каже Леві у мене над головою, що, чесно кажучи, є хорошою дозою реальності.

"Що б ти не робив, приятелю, будь ласка, тримай це, поки я тебе не відпущу".

Люсі сміється поруч зі мною, бо бачить раптовий жах на моєму обличчі. Може, я і стаю кращим у всій цій історії з дитиною, але я ще не готовий до того, щоб на мене писали. Не впевнений, що коли-небудь буду таким.

"Давай, друже, я відвезу тебе", - каже Люсі, допомагаючи Леві спуститися з моїх плечей.

"Мам, - каже Леві голосом, який я б назвала голосом із залу суду, - Ба дозволяє мені заходити одному, коли це всього лише одна ванна. Я можу це зробити", - каже він, я б сказала, ефективно відстоюючи свою правоту.

Ми з Люсі обидва дивимося в бік ванної і помічаємо, що це кімната з однією кабінкою. Вона чомусь дивиться на мене - ніби хоче знати мою думку. Наче мій голос у цій ситуації має значення. І, як не дивно, я не ставлюся до цього легковажно. Він здається великим. *Не облажайся, Купере.*

"Дозволь мені спочатку зайти і переконатися, що це не бридко".

"О", - каже Люсі, виглядаючи здивованою. Вона не очікувала такої відповіді, і я задаюся питанням, чи не було це дивно. У будь-якому разі, що саме я маю тут шукати? Я не знаю... але про всяк випадок я відриваю кілька паперових рушників і швидко витираюся, тому що, мабуть, становлення батьком також перетворює вас на прибиральника.

"Ось", - кажу я, відчиняючи двері, наче Супермен, який щойно врятував увесь довбаний світ, а не витирає сечу з сидіння унітазу. "Усе чисто, приятелю. Займися цим і не забудь вимити руки."

Я киваю. Леві киває. Ми просто дві людини, які займаються бізнесом - тут нема на що дивитися.

Леві зачиняє двері (і замикає їх, що трохи лякає), а я обертаюся і бачу, що Люсі дивиться на мене з глузливою посмішкою, від якої в мене всередині все перевертається.

"Що?" - запитую я зі своєю власною запитальною усмішкою.

Вона хитає головою. "Коли я вперше зустріла тебе... Я просто ніколи б не подумала, що ти будеш таким. - Вона вказує на двері ванної.

"Наприклад, яким?"

Вона робить глибокий вдих і підтягує плечі до вух. "М'який. Солодкий. Я маю на увазі, я знала, що в тебе є всі інші якості, які мені подобаються в чоловіках, - сексуальний, красивий, великий флірт, збудливий..."

"Ні, ні, продовжуй. Мені подобається чути, якою сексуальною ти мене вважаєш."

Вона намагається вдарити мене по руці, але я ловлю її за руку і притягую до себе. Остаточно. Я тримаю Люсі на руках, і це найкраще, що я відчував за весь день. Я не повинен був тримати її, але я нічого не можу із собою вдіяти.

Вона нахилиє голову до мене і піднімає руки між нашими грудьми, даючи мені змогу повністю обійняти її, просто тут - за межами чоловічого туалету. "Я просто не думала, що в тебе може бути все це. Я думала, що десь має бути підступ, якийсь кричущий недолік, що ховається під поверхнею."

Я драматично примружуюся. "Ну, ти ще не бачила мою колекцію російських матрьошок".

"Невже для тебе неможливо бути серйозним?"

"Майже, так".

"Купер", - каже вона, її голос знижується на сходинку і набуває пристраснішого тону, від якого в мене частішає серцебиття. "Мені подобається, що ми разом". Її палець піднімається на дюйм, щоб провести лінію по моїй ключиці, її очі стежать за рухами, начебто вона вивчає і запам'ятовує кожний маленький рух, який здійснює її палець.

Я знаю, що в мене не так багато часу, перш ніж Леві вийде з ванної, тому я хапаю Люсі за стегна і розгортаю її так, щоб вона притулилася спиною до стіни. Моя рука обхоплює її підборіддя, тоді як інша ковзає по її попереку. Я не знаю, чи опускаю

я голову, чи вона підводиться навшпиньки, але що я точно знаю, то це те, що наступної миті мої губи нахилиються до губ Люсі, і ми цілуємося, наче два підлітки, які намагаються довести процес до досконалості.

Ручка дверей ванної смикається, і ми з Люсі розвалюємося на частини, як батончик KitKat. Вона кидається через маленький коридор і притуляється до стіни, тоді як я роблю півколо, не знаючи, куди йти, доки не розумію, що ми дорослі і нам не потрібно ховатися.

Леві відчиняє двері, усміхаючись від вуха до вуха, гордість сяє на його пухких маленьких щоках, і виходить. "Я ж казав тобі, що зможу це зробити", - каже він Люсі, чие обличчя розчервонілося, а губи розпухли від мого дотику. Цікаво, чи сяють мої щоки від такої ж гордості, як у Леві?

Вона сміється, на мить ловить мій погляд і сумно посміхається мені, перш ніж покласти руки на плечі Леві та спрямувати його назад до нашого повного візка. "Ніколи не сумнівалася в тобі ні на секунду, приятелю".

Я залишаюся в коридорі ще на мить, спостерігаючи, як Люсі та Леві виходять разом, і відчуваю, як щось стає на свої місця в моїй голові: я зроблю все, щоб бути в їхньому житті. І ще одна думка прямо слідує за цією: я такий радий, що Джейні відмовила мені.

...і ще: дупа Люсі так добре виглядає в цих джинсах.

Я біжу підтюпцем, щоб наздогнати їх, підбігаю до Леві ззаду і беру його за пахви, щоб видати рик і посадити його собі на плечі. Я навіть не знав, що вмію видавати такий звук, і безумовно не планував цього робити. Це просто якось само собою вийшло, що дивно. Щойно він сміється і влаштовується в мене на плечах, я штовхаю Люсі стегном, відштовхуючи її з дороги, щоб я міг керувати візком. Вона обхоплює рукою мій біцепс, і тепер ми одна щаслива сім'я. Дивно, як ти можеш знати когось так недовго і при цьому відчувати, що завжди був поруч із ним. Ось що я відчуваю, перебуваючи з Люсі та Леві.

Люсі ненадовго відпускає мене, щоб узяти пакет із яблуками з полиці з продуктами, і тут Леві раптово кричить: "ДЯДЯ ДРЮ!"

Ми з Люсі завмираємо, повільно дивимося одне одному в очі, потім піднімаємо очі і бачимо, що Дрю тримає кошик із покупками в кінці проходу і тупо дивиться на нас.

Гаразд, можливо, продуктовий магазин був не найкращим місцем для зустрічей, і я, безумовно, найгірший друг у світі.

27. ЛЮСІ

"Дрю," кажу я, борючись із бажанням відштовхнути Купера якомога далі від себе. "Ти рано повернувся додому".

"Так. У хлопця з нашої команди виникли сімейні проблеми, тому поїздка була перервана, і нам довелося полетіти назад раніше. Потім одну з моїх сумок було загублено в аеропорту, тому я заїхав, щоб купити ще дезодоранту і зубної пасти, перш ніж вирушити додому". Я знаю цей вираз його обличчя. Він перетравлює - на жаль. Його погляд переміщається з мене на Леві, що лежить на плечах Купера, а потім опускається на Купера, де він сердито хмуриться.

Відчуваючи цей приплив захисту до Купера, я поспішаю сказати: "О, облом! Про твої сумки, а не про те, що ти рано повертаєшся додому. Це добре! Ми сумували за тобою. Дядько Дрю повернувся, УРА!" Краєм ока я бачу, як Купер одними губами вимовляє "СТОП", і розумію, що марю. Стріляю. Дрю побачить це наскрізь. "Так чи інакше, ми з Леві просто ходили по магазинах і натрапили на Купера. Кумедно, правда?" Він купився на мою фальшиву спокійну посмішку? Напевно, ні, але я намагаюся продати це так, ніби я на QVC. І ось у нас є прекрасна нова брехня в інтригуючому відтінку рум'янцю! Замовляйте зараз, поки правда не впливла назовні і життя всіх не стали нещасними!

Я дивлюся на Купера, який тепер теж хмуриться. Супер. Ми - Похмура Компанія.

"Дуже схоже, що ви разом ходите по магазинах", - каже Дрю, тільки трохи менш збентежений, ніж хвилину тому. "Де візок Купера?" Хто ставить таке запитання? Скептична людина, ось хто.

Купер відкриває рот, і я бачу чесність на його милому обличчі. Його вбиває брехати Дрю про нас, і він, імовірно, думає, що я хочу, щоб він зізнався і поставив нас на перше місце. Він був би неправий. Я знаю, як багато Дрю значить для Купера, і я не буду причиною розриву їхніх стосунків. У нас був план, як полегшити Дрю розуміння ідеї цих стосунків, і ми збираємося дотримуватися його.

Я роблю крок уперед і натягую на обличчя нічого особливого, ліниво змахуючи рукою. "О, в якийсь момент у нього був один, але потім Леві захотів

покататися в нього на плечах, тому він відмовився від нього, і ми об'єднали наші візки. Хочеш приєднатися до нас? Тут теж є місце для твоїх речей!" Гаразд, зменш оберти, Люсі. Ніхто так не радіє походу за продуктами. Хто-небудь із цієї франшизи магазинів має знімати мене просто зараз і перетворити це на рекламний ролик, тому що, мабуть, я люблю ходити магазинами за продуктами найбільше у світі і хочу, щоб усі приєдналися до мене.

Однак це працює, бо Дрю купує його. Він, нарешті, скорочує розрив і входить у наш простір, і Леві нахиляється вперед, щоб стрибнути в його обійми. "Привіт, приятелю! Я сумував за тобою!"

"Я пішов у ванну один!" - оголошує Леві на всю горлянку.

Дрю сміється і дає йому п'ять, і поки вони відволікаються, ми з Купером користуємося моментом, щоб переглянутися. Вираз мого обличчя каже "Будь спокійний". Здається, він намагається передати всю розмову однією напружено піднятою бровою, коли його голова смикається в бік Дрю. Я думаю, він каже мені, що ми повинні зізнатися у всьому.

"Ні", - одними губами відповідаю я. "Поки що ні".

Але він не вміє читати по губах. Він примружується, дивлячись на мої губи, а потім хитає головою. "Що?"

"Отже", - каже Дрю, опускаючи Леві на землю, змушуючи нас із Купером знову перемкнутися в режим "нічого-тут-не-видно". "Ви, хлопці, майже закінчили тут? Давай візьмемо піцу або що-небудь спечемо, коли повернемося додому. Купе, ти не хочеш повернутися в будинок і трохи потусуватися?" Мені здається, чи він справді здається підозрілим? У нього завжди такі розкосі очі?

Це схоже на пастку.

Один Купер побачить за мною. Він нізащо не проковтне наживку.

"Звичайно, звучить заманливо".

Або, можливо, він так і зробить.

Вечеря не була ідеальною.

Ми з Купером трималися в далеких кінцях будь-якої кімнати, яку займали одночасно, і ледь дивилися одне одному в очі. Вісім разів мені довелося переривати Леві, щоб він випадково не проговорився про мене і Купера, і не встиг він доїсти останній шматочок, як я виштовхала його з кухні у ванну, щоб прийняти ванну. Я думаю, що залишила половину своєї піци кинutoю, але кого це хвилює? (Мені не все одно. Це було чудово, і я обов'язково проберуся на кухню посеред ночі, щоб з'їсти залишки з холодильника).

Я якраз натягую піжаму Levi's через голову, коли Купер каже з порога, змушуючи мене підстрибнути на шість миль у повітря. "Я йду".

Я хапаюся за серце і важко видихаю, як ти робиш, коли щойно дивом уникнув смерті. "Боже, ти мене налякав".

Його посмішка м'яка, коли його м'язисте плече притуляється до одвірка. Він носить бейсболку обличчям вперед, і вона відкидає тіні на його обличчя, тільки посилюючи романтичну атмосферу, яку він випромінює.

"Де Дрю?" Я питаю.

"У душі".

"О, добре. Що ж..." Це ніяково. Я не знаю, як поводитися з ним зараз. "Будь у безпеці дорогою додому".

"Я так і зроблю". Він ніколи не перериває зоровий контакт і, схоже, не робить жодних рухів, щоб піти. Я думаю, ми сидітимемо тут усю ніч, втупившись одне в одного і створюючи цю напругу між нами, поки Леві не заговорить.

"Мамо, ми можемо сьогодні ввечері почитати "Червону вантажівку"?" Він уже перетинає кімнату, хапає книжку і мчить назад до мене.

"Так, давайте прочитаємо це!" Я встаю і підходжу до крісла-гойдалки, де саджу Леві до себе на коліна. Я глибоко вдихаю запах його свіжовимитого волосся; мені подобається, як чисті діти пахнуть надіями і мріями. Щойно він влаштовується, я піднімаю очі й розумію, що Купер усе ще стоїть на тому самому місці, схрестивши руки на грудях, м'яка усмішка піднімає куточок його рота. "Я думала, ти йдеш", - тихо кажу я, раптово занервувавши через те, що в мене є глядачі для моєї нічної рутини із сином.

"Я." Він киває в мій бік. "Продовжуй".

Я намагаюся відключитися від Купера, коли читаю Леві, але це неможливо. Його присутність так само непомітна, як багаття в закритій кімнаті. Я відчуваю кожен його рух, дихання, погляд. Але що довше я читаю, то дивніше відбувається щось дивне: я влаштовуюся зручніше і почуваюся комфортно. Ми з Леві сміємося, дражнимо й лоскочемо, і чомусь присутність Купера тут здається нормальною.

Я думаю, можливо, Леві забув, що Купер усе ще дивиться, доки я не вкладаю його спати, і він не скаже: "Можна Купу прийти побажати на добраніч?"

Я хіхікаю. "Ти щойно назвав його Купом?"

Леві киває, а Купер уже обходить ліжко. "Так, звісно, він це зробив. Усі мої найкращі друзі звуть мене Куп." Він нахиляється над ліжком і прибирає пасмо волосся Леві з його обличчя, перш ніж укутати його ковдрою, як буріто. Звідки він знав, що Леві це подобається?

"Тоді чому я називаю тебе Купер?" - запитую я, поклавши руку на стегно.

Він нахиляє голову, щоб подивитися на мене з кривою усмішкою. "Тому що я ніколи не думав про тебе просто як про свого друга".

Мммм, гарна відповідь.

Купер закінчує вкладати Леві й бажає йому добраніч. Я ще раз цілую свого сина, а потім вимикаю світло. Я виходжу в коридор, зачиняю за собою двері в кімнату Леві і стикаюся віч-на-віч з Купером. Його очі загоряються, коли він дивиться на мене згори донизу, і я ненавиджу, що моя перша реакція - озиратися на всі боки, щоб переконатися, що Дрю немає поруч. У цьому немає нічого поганого, і я не повинна ховатися. Я знаю це; я просто не знаю, як це виправити.

"Люсі, ти..." Він видихає, ніби не може підібрати слів. "Мені подобалося дивитися, як ти вкладаєш його спати". Він бере мою руку і притискає її до своїх грудей. "Ти відчуваєш це? Моє серце стає м'яким. Ти перетворюєш мене на ідіота, і я не знаю, що з цим робити. Це дивно."

"Я відчувала те саме, коли вперше обійняла Леві". Я хитаю головою при цьому спогаді. "Я була повністю готова ненавидіти його і ображатися на нього за те, що він зруйнував моє життя. Але уяви собі моє здивування, коли раптово моє життя стало повним і прекрасним із ним у моїх обіймах. У дітей є така манера, від якої в одну

хвилину хочеться рвати на собі волосся, а наступної - притискати їх до себе і ніколи не відпускати".

Посмішка Купера м'яка і ностальгічна, задумлива, якої я в нього ще не бачив. Він прибирає пасмо волосся з мого обличчя. "Як ти думаєш, ти захочеш мати ще дітей?"

Мої брови піднімаються, і моє серце завмирає. Тепер я відчуваю, як кров зі свистом біжить по моїх венах. "Ммм... так. Я думаю, що так. Але знову не одна. В ідеалі, наступного разу я вийду заміж за чоловіка, який принесе мені чіпси, коли я захочу їх опівночі, і допоможе з підгузками".

Він усміхається. "Ти просто хочеш "Чіто раннер"?"

"Мммм." Мій погляд опускається на рот Купера, і один його бік злегка піднімається. Він злегка торкається моїх пальців, перш ніж нахилитися і прошепотіти: "Мені краще піти, поки Дрю не вийшов". Його теплі губи притискаються до моєї щоки всього на частку секунди, перш ніж він відсторонюється. "Залиш сьогодні ввечері своє вікно відкритим".

"Що? Чому?" Я запитую фантастичну відступаючу спину Купера. Він надто добре виглядає в темно-синіх футболках.

Він знижує своїми широкими плечима. "Це буде гарна ніч".

28.ЛЮСІ

Я лежу в ліжку з відчиненим вікном, почуваючись дитиною, яка чекає на появу Санти. Але це ж смішно, правда? Купер не збирається залазити в моє вікно. Це було б божевіллям. У мене навіть немає дерева, або решітки, або чого-небудь ще, на що він міг би піднятися. Тож, якщо він не Пітер Пен і не може полетіти зі мною в Неверленд, я не думаю, що він з'явиться сьогодні ввечері. Можливо, він справді просто хотів, щоб я насолоджувалася гарною погодою.

Або...

Зачекайте... Це був звук? Це точно був звук.

Я підскакую на ліжку і притискаю ковдру до грудей. У моїй кімнаті темно, єдине світло виходить від місяця, і раптово мені стає страшно. Бугі-монстр безумовно існує, і він збирається залізи в моє вікно.

АХ! Зараз насувається тінь, і якщо я обмочу це ліжко, я ніколи собі цього не пробачу. "Купер?" - сердито шепочу я. "Краще б це був ти! Присягаюся, якщо це не так, і той, хто зараз входить до моєї кімнати, вбивця з сокирою, що вб'є мене в цьому ліжку, я повернуся і буду переслідувати тебе жахливими способами аж до самої твоєї смерті!"

Знайомий низький розкотистий сміх Купера омиває мою шкіру, і по ній біжать мурашки. Є щось таке в тому, щоб чути цей сміх пізно вночі за обмеженої видимості, від чого в мене по тілу пробігають мурашки. "Цього разу тобі пощастило. Сокира була надто важкою, щоб підніматися сходами, тому я залишив її у вантажівці." Купер перекидає довгу ногу через підвіконня і просовує голову всередину. Тепер він у моїй кімнаті, і я не можу віддихатися.

"Ти приніс сходи?!" Напевно, добре, що моя кімната розташована в задній частині будинку, де її ніхто не побачить.

"До біса високий. Не буду брехати, я трохи злякався, піднімаючись по ній."

Згряя диких коней пронизує мої груди. Це нормально, вірно? Я не вмираю?

Купер обережно зачиняє вікно, і тепер ми замкнені тут разом. На мені недостатньо одягу. Моя футболка і шорти для сну занадто тонкі; я відчуваю, як крізь них продуває вітерець. І Купер іде до мого ліжка. О боже, він іде до мого ліжка!

Я змушую себе проковтнути клубок у горлі, спостерігаючи, як наближається його чоловічий силует. Я підскакую до дальнього боку ліжка, але це всього лише крихітний матрац королівського розміру, тож коли Купер і його велике тіло сідають збоку, я кочуся до нього, як кулька.

"Що ти тут робиш?" - шепочу я, притискаючись спиною до узголів'я ліжка.

Я чую посмішку в його голосі, коли він каже: "Ти б не стала проводити зі мною час сьогодні ввечері в присутності Дрю. Я хотів поговорити з тобою ще."

"Так ти тут тільки для того, щоб поговорити?"

"Ммм", - каже він, нахилиючись вперед і притискаючись м'яким, повільним поцілунком до моїх губ.

Це не розмова.

Купер хапає мене за щиколотки і тягне вниз, так що моя голова зісковзує зі спинки ліжка на подушку. Потім він забирається на ліжко і нависає наді мною, поставивши лікті по обидва боки від мого обличчя. Навіть у темряві я бачу його прекрасну посмішку.

"Ти б бачила, як широко розкриті зараз твої очі", - каже він зі сміхом у голосі. Він спирається на лікоть, щоб провести великим пальцем по моїй вилиці. "Я не знаю, як ти їх так широко відкриваєш. Ти як сова."

Я, по суті, дерев'яна дошка. Мої руки приклеєні до боків суперклеєм, а спина така жорстка. Я не рухаюся. Я не дихаю. Я боюся, що якщо я це зроблю, Купер розчиниться в повітрі, і я зрозумію, що все це було чудовим сном.

"Купер..."

"Люсі..."

Він нахилиє голову і цілує мене просто під мочкою вуха. Мої плечі тануть, і я зітхаю. Його губи теплі, а тіло важке, і я відчуваюся в такій безпеці. Ніде - у жодному місці - я не хотіла б бути кращою, ніж тут, із цим чоловіком.

Обережно я проводжу руками вгору по його руках і по м'язах його плечей. Я відчуваю кожну вм'ятину і виступ і не можу повірити, що торкаюся до нього. Рука Купера ковзає під мою спину, щоб притиснути мене до себе, тоді як його поцілunki рухаються вгору по моїй щелепі до мого рота. Він ширяє там, його губи залишають

ніжні теплі іскри на моїх. Його стриманість неземна, парадокс. Міцна хватка його руки, що обвиває мене, є прямою протилежністю легкому дотику його губ.

Я глибоко вдихаю, вдихаючи запах Купера і дозволяючи його запаху огорнути мене. Це його щойно прийнятий душ, мужній запах - той, у якому він мав би бути спонсором і зніматися в рекламі, стоячи в рушнику, з блискучими від вологи грудьми в роздягальні, тримаючи в руках зелений флакон для миття тіла й отримуючи за це мільйон доларів.

"Ти знову нюхаєш мене?" - запитує він, лоскочучи мої губи, коли говорить.

"Заарештована".

Він відриває свої губи від моїх, щоб уткнутися головою мені в шию, і я чую, як він шумно дихає. "Ммм. Я нарешті з'ясував це, - каже він, залишаючи теплий поцілунок на моїй ключиці.

"З'ясував що?"

"Як ти пахнеш". Він робить паузу і вдихає ще раз. "Фрут Лупс". Я придушую сміх у горлі й відчуваю, як моя посмішка торкається обох моїх вух. "Це Фрут Лупс, чи не так? Весь цей час я думав що це парфуми, але ти просто їси багато пластівців, чи не так?"

"Я з'їла миску хвилин десять тому". Я використовую всі свої сили, щоб стримати сміх, щоб не розбудити весь будинок.

"Ммм, так і думав". Схоже, він теж посміхається.

Він нахиляється і знову цілує мене, але цього разу не так ніжно. Це просто ще трохи. Він відсторонюється і завмирає, дивлячись на мене зверху вниз. Тож я підводжуся зі своєї подушки й цілую його - ще трохи. Це дразлива гра туди-сюди, в якій один виграє в іншого противника... поки це більше не перестає бути грою, і губи Купера нахиляються до моїх, і ми губимося в цьому глибокому поцілунку. Це така пристрасть, якої я, здається, ніколи не відчувала, і все ж це все ще просто поцілунок. Його рука все ще міцно обіймає мене, а інша глибоко заплетена в моє волосся, але він не досліджує.

Чи знає він, як сильно я це ціную? Я відчуваюся в безпеці. Я відчуваюся некерованою, але водночас усе ще тримаю себе в руках. Купер знає мою історію, знає, що я ні з ким не зустрічалася відтоді, як народився Леві, і він такий ніжний з моїм

серцем, що мені боляче. Багато чоловіків поквапилися б із цим, підштовхуючи мене вперед до кінцевої мети, яка егоїстична і швидкоплинна. Купер налаштований на низький і повільний. Мати такого сексуального і сильного чоловіка, який може бути тільки ніжним і терплячим, - це п'янить. Я хотіла б відправити цей момент назад у часі, до самої себе в молодості, коли я була безнадійна і думала, що світ складається тільки з егоїстичних свиней, і прошепотіти: "Просто тримайся, там є хороша людина".

Я проводжу руками по потилиці Купера, запускаючи їх у його волосся. Він видає звук, від якого всередині мене чиркає сірник, і тепер я не думаю, що ми будемо багато розмовляти сьогодні ввечері. Наші поцілунки стають голодними, і я думаю, що світ зовні може згоріти дотла, а я б цього не помітила. Я налаштована тільки на Купера, його дотики, його губи і його дихання. Його рука переміщається на дюйм до мого живота, і мій живіт стискається. Думка вражає мене, як гарматне ядро, і я відриваю свої губи від губ Купера.

Відчувши моє раптове занепокоєння, він зупиняється і відсторонюється. "Що не так? Занадто швидко?"

"Я мама, Купер".

Він мовчить секунду, йому потрібно перетравити цю різку зміну... у всьому, потім він видає короткий хрипкий смішок. "Так, Люсі, я знаю це". Його велика рука піднімається, щоб обхопити моє обличчя. "Я прекрасно обізнаний про твоє материнське почуття".

"Ні, я маю на увазі... У мене є тіло мами. Серйозно. Це не те саме, що ті тіла у двадцять із чимось, до яких ти, ймовірно, звик."

"Тобі двадцять із чимось", - каже він як контрапункт.

Однак мене це не зупиняє від спроб відмовити його від цього. "У моєму животі є ця м'якість, якої я ніколи не зможу позбутися, скільки б присідань я не робила, і мої груди безумовно не такі пружні, як раніше", - Мій голос тремтить, підборіддя тремтить. Я повністю руйную цей романтичний момент, але нічого не можу із собою вдіяти. Слова ллються рікою, і я не можу їх зупинити. "Я відчуваю, що в мені немає нічого такого, що було до того, як він з'явився в мене. У мене розтяжки по всьому животу і...

Купер перериває мене простим, але сильним поцілунком. "Люсі". Він вимовляє моє ім'я, але більше нічого. Натомість його рука повільно переміщається від мого обличчя до пупка, де він ніжно зачухає нижній край моєї футболки, оголюючи лише мій живіт. Моє дихання застигає в легенях, коли я дивлюся, як Купер кладе свою теплу долоню мені на живіт і розводить пальці від найдальшого ребра до найдальшого ребра. Навіть у темряві я можу розгледіти, як його очі дивляться на мене згори донизу, і мені так сильно хочеться сховатися, прикинутися, що нічого з того, що я сказав, неправда, і просто не знімати одягу до кінця свого життя. Але коли його великий палець ніжно проводить по моїй найглибшій розтяжці, і він посміхається, я розслабляюся - я відпочиваю.

Він опускає мою сорочку назад, перш ніж знову нависнути наді мною, притискаючи мене так, щоб він міг дивитися мені прямо в очі. "Ти прекрасна, Люсі. Усе в тобі. - Він дарує мені повільний, довгий поцілунок. "Сексуально". Поцілунок. "Жіночно". Цілує. "Сильно". Цілує. "Усе, що я коли-небудь міг побажати в жінці".

Сльози котяться моїми щоками, і Купер цілує їх. Я втикаюся головою в його шию і дозволяю його вазі та словам заспокоювати мене, не усвідомлюючи до сьогоднішнього вечора, наскільки я насправді невпевнена. Він перевертається на спину і притягує мене до себе на груди. Його рука гладить моє волосся, і ще одна сльоза скочується по моєму обличчю. Останні чотири роки я заспокоювала Леві, дбала про його потреби, жертвувала своїми власними бажаннями і комфортом, щоб переконатися, що його бажання задоволені. Але сьогодні ввечері... Я той, хто втішена.

Він більше нічого не говорить, і я теж, бо навіть не знаю, що сказати. Усе здається занадто слабким, і я боюся, що якщо скажу те, що насправді відчуває моє серце, я відлякаю його. Замість цього я повільно проводжу рукою по грудях Купера, поки моя рука не зупиняється на його підборідді. Я граю зі своїм улюбленим пасмом волосся, яке вибивається в нього на потилиці, і посміхаюся, перш ніж покласти голову йому на плече. Я заплющую очі, відчуваючи тепло його шкіри на своєму обличчі і слухаючи його тихе рівне дихання. Він гарний для мене, і я думаю, що я гарний для нього.

Я не знаю, як довго ми лежимо тут разом, моя рука міцно обіймає груди Купера, а його рука ніжно прибирає моє волосся з обличчя, але це блаженство. Зрештою, засинаючи, я думаю, що ніколи його не відпущу.

Наступного ранку сонце будить мене рано, і я примружую очі, роздивляючись велику чоловічу руку, перекинуту через моє плече. Я цілую його і посміхаюся його засмаглій шкірі, волосся на його руці лоскочуть мої губи.

Купер робить хвилюючий глибокий вдих, коли я перевертаюся, щоб подивитися на нього. Оскільки всі знають, що ранкове дихання - це звір, я збираю простирадла в купу і натягую їх на рот, перш ніж побажати доброго ранку.

Він обдаровує мене найчарівнішою посмішкою зі зморщеним носиком і відкриває одне око. Його волосся стирчить на всі боки, а оголені груди виставлені на загальний огляд. Ну, не всі - тільки я. Тільки я можу це побачити, тому що, хоча в нас ще немає офіційної назви, Купер мій - повністю мій - і я відмовляюся ділитися. "Доброго ранку, красуне".

Моя посмішка сяє, бо мене заводять такі безглузді репліки, як ця. Я хочу зібрати їх якнайбільше і одягатися в них щодня, прогулюючись по всьому місту і виставляючи їх напоказ, щоб усі могли бачити. Квітчасті слова прекрасні, коли вони щирі.

"Це реально?" - запитую я Купера, притискаючись до його грудей і відчуючи тепло, що виходить від його шкіри, ніби він зроблений з ядра землі. Моя сорочка незграбно скручена навколо мене, і я не знаю, як Купер це відчуває, але він відчуває. Його рука тягнеться до мене за спину і тягне її вниз, щоб вона знову сиділа правильно. Такі дрібниці, як це, які він робить, вивертають мене навиворіт.

"Я сподіваюся на це", - каже він сонним, хрипким голосом. Я не можу втриматися від посмішки і цілую його в груди.

"Ти маєш скоріше вибратися з цієї вежі, Рапунцель", - кажу я, притискаючись до нього ще тісніше.

Його сміх гуркоче в грудях, і він цілує моє волосся, перш ніж покласти підборіддя на мою голову. "Ти наводиш не дуже переконливі доводи на користь мого відходу".

"Я знаю". Я обіймаю його і обіймаю по-ведмежому. "Але тобі справді треба йти. Леві скоро встане, і він не стукає, перш ніж увірватися сюди."

Він стогне і грайливо перекочується на мене, щоб уткнутися обличчям у мою шию. Я ледь можу дихати під його вагою, але сказати, що мені це подобається, було б применшенням.

"Так втомився", - бурчить він. "Просто хочу спати тут із тобою весь день".

Я запускаю руки в його волосся. "Ти. Мені... потрібно йти, " кажу я між хрипкими вдихами. "І мені потрібно йти на роботу".

Він наполовину гарчить, наполовину рохкає, потім знову перевертається на спину, закидає руки за голову і криво посміхається, дивлячись на мене. У моїй кімнаті, повній дивовижного, дивовижного світла, я можу бачити кожен опуклий, прямий, косий, грудний і біцепс. Я дивлюся так, немов перевірка м'язів - моя нова робота на повний робочий день, і мій голос стає схожим на зомбі. "Боже милостивий, тобі потрібно надіти сорочку".

Його перлинно-біла посмішка стає зухвалою. "Так? Тобі подобається те, що ти бачиш?"

Я штовхаю його в бік. "Чому ти завжди говориш з італійським акцентом, коли намагаєшся підійти до мене?"

"Не вдавай, що тобі це не подобається". Він тягнеться до мене і притягує до себе, щоб спробувати переконати мене дозволити йому залишитися з поцілунками в шию. Це, ймовірно, було б дуже спокусливо, якби він не вимовляв єдині італійські слова, які він знає, у перервах між поцілунками. Спагеті. Феттучіні. Пармезан.

Я сміюся і без особливого ентузіазму намагаюся відштовхнути його. "Припини - ти просто змушуєш мене зголодніти".

"Лазанья", - каже він своїм найглибшим голосом зі спальні.

Я не можу перестати сміятися. "Ти такий дурний, але я все одно люблю тебе". Щойно слова злітають з моїх губ, я розумію, що щойно сказала.

Я завмираю.

Купер завмирає.

Його хватка на моєму зап'ясті слабшає, і його погляд повільно опускається на мене. "Що ти щойно сказала?"

"Хм? О. Нічого. Нічого не сказала. Нічого не зробила. Нічого, нічого, нічого." Тепер я звиваюсь, намагаючись звільнитися від його хватки і збентеження, що насувається, тому що ще занадто рано говорити такі речі, як "Я люблю тебе".

Оскільки я спритний маленький ніндзя, я ухиляюся від нього і вискакую з ліжка, мчучи у ванну, готова замкнутися там на все життя. Але якщо я ніндзя, то Купер - пантера. Він схоплюється і обіймає мене за талію, перш ніж я встигаю зробити п'ять кроків. Він жбурляє мене назад на ліжко і притискає свої передпліччя по обидва боки від мене. Його очі небезпечно мерехтять. "Скажи це ще раз".

"Ні".

"Чому?"

Я морщуся. "Тому що ніяково говорити це першим".

"Скажи це". Його голос темний і пристрасний, і він відповідає погляду його екзотичних блакитних очей.

Я зітхаю, забувши про ранкове дихання, і витримую його погляд. Час бути хоробрим. "Я сказала... Я люблю тебе. Тому що я говорю серйозно. Я не хотіла закохуватися в тебе так швидко, і це абсолютно нормально, якщо ти не відчуваєш того самого, тому що це божевілля - скоро говорити такі речі, але...

"Люсі, я дуже люблю тебе. Жодних сумнівів." Він усе ще не посміхається, і мої очі поглинають кожен частинку його серйозного виразу. "Я думаю, що це, ймовірно, шкідливо для здоров'я, але відтоді, як я зустрів тебе, ти - все, про що я думаю, і я безсилий будь-що з цим вдіяти". Його губи нарешті складаються в криву посмішку, а в куточках очей з'являються зморшки, наче він знає, що все це смішно, але мені теж байдуже. "Я люблю тебе. І Леві. Я хочу бути в твоєму житті стільки, скільки ти мені дозволиш."

Мої очі наповнюються сльозами, і я хотіла б бути не з тих людей, які плачуть, коли одночасно щасливі й сумні. Я кладу руки по обидва боки від обличчя Купера, коли він нахиляється, щоб поцілувати мене, переходячи від м'якого й ніжнього до

пристрасного й обожнюючого. Наші губи відкриваються, і простирадла починають скручуватися, але я знову натискаю на гальма, бо не хочу нічого пояснювати Леві.

"Добре, добре, так", - каже Купер, сідаючи, щоб спертися ліктем на зігнуте коліно і провести рукою по волоссю.

Я хитаю головою, побачивши чисту чоловічу досконалість, мовчки проклинаючи його за те, що він так ускладнив прощання. "Гаразд, час спускатися назад сходами".

Його очі зустрічаються з моїми, погляд серйозний і розважливий, від чого моє серце завмирає. "Я не хочу". Він глибоко зітхає і хитає головою, відкидаючись на подушку, щоб провести обома руками по волоссю. "Я не хочу йти, Люсі. Я не хочу ховати нас. Я не хочу, щоб Дрю звик до думки про нас, перш ніж ми йому скажемо." Він повертає голову, щоб подивитися на мене - темні вії обрамляють очі кольору океану, бронзова шкіра різко контрастує з моєю білою ковдрою. "Це здається трохи божевільним - робити це, чи не так? Я маю на увазі, що ми ті, хто знає, що для нас краще." Я бачу, що в очах Купера миготить більше думок, ніж просто ті, які він озвучує. План приводиться в дію, і з якоїсь причини в мене пітніють долоні.

"Ну, так... Я згодна, що це неправильно, але... почекай, що ти робиш?" - запитую я, спостерігаючи, як Купер піднімається з ліжка з рішучістю в плечах.

"Це неправильно, що він вирішив це за нас. Я не збираюся вилазити назад через це вікно."

"Тоді що ти робиш?"

"Я залишаюся тут і їм млинці з тобою і Леві, тому що всупереч тому, що думає Дрю, я здатний на зобов'язання, і я дійсно довіряю собі в цьому. Я повністю згоден з тобою і Леві." Він витягує руку і вказує на мене пальцем, ніби він зірковий квотербек, і я збираюся бути тим, хто зловить м'яч. "І ми з тобою почнемо просто зараз".

"Ммм! Як зараз? Зараз?!" Я зістрибую з ліжка і сліду за Купером, який прямує до дверей. "Почекай, почекай, почекай! Хіба ми не повинні подумати про це хвилинку?! Скласти хороший план? Може, ти одягнеш сорочку на гудзиках і прийдеш із квітами - для Дрю, звісно, - і тоді ми всі зможемо поговорити про це за сніданком? О БОЖЕ, КУПЕРЕ, ОДЯГНИ ХОЧА Б СОРОЧКУ!" Усі мої протести безглузді. Я намагаюся

вхопитися за петлі його ременя, щоб утримати його, але він просто тягне мене за собою, як босоногого лижника.

Він із задоволенням відчиняє двері, його м'язи перекочуються від руху. Купер зупиняється всього на півсекунди, щоб прислухатися до будь-яких ознак Дрю, доки ми обидва не чуємо звук води, що ллється на кухні. Він чітко киває, а потім прямує до сходів. Я беру їх у швидкій послідовності прямо за ним, відчайдушно шепочучи: "Купер! Купер! Зупинка. Усе пройде не так, як ти сподіваєшся. Боже, будь ласка, рухайся повільніше. Повертайся в ліжку. ДАВАЙ ЗАЙМЕМОСЯ КОХАННЯМ!"

Жодної найменшої паузи.

Я думаю, це відбувається насправді.

29.КУПЕР

"Дрю", - кричу я ще до того, як добираюся до кухні, бо зараз мені просто не терпиться побитися.

Я чую, як Люсі стогне позаду мене і підносить кілька молитов про захист, коли ми звертаємо за ріг.

Швидко озирнувшись, я зупиняюся на порозі, і Люсі сильно врізається мені в спину. "Ой. Стоп-сигнали наступного разу." Вона кладе руки на мої біцепси й оглядає мене, як маленьке ведмежа.

Кавник у руці Дрю, він нависає над своїм горням, не налитий, щелепа напружена і напружена. Є момент, коли ми обидва нічого не робимо, окрім як дивимося одне на одного, і якби мій адреналін не вирував у мені в нездорових кількостях, я б, імовірно, пошкодував про своє рішення. Дрю окидає мене поглядом з голови до кінчиків пальців босих ніг, і слово "ЗЛИЙ" записується в уявній бульбашці над ним.

- "Дрю, - кажу я, роблячи першу спробу зав'язати розмову. "Нам потрібно по..."

"Що ти зараз робиш у моєму домі?" О, це не дуже радісний тон.

"Це те, що я хочу..."

"І де твоя довбана сорочка? І твої шкарпетки. І твої туфлі.

Насправді він не турбується про мої шкарпетки і черевики; він просто хоче вказати, що я надто голий, щоб перебувати зараз у його будинку з його молодшою сестрою, яка тримається за мене.

Люсі стискає мій біцепс, і це надає мені мужності, якої я потребую. "Я провів тут ніч минулої ночі".

Ніздрі Дрю роздуваються, і він небезпечно ковтає. Я хочу, щоб він поставив цей кухоль. Я думаю, що вона ось-ось розлетиться вщент під його побілілими кісточками пальців. "Ти спав із моєю сестрою?"

На щастя, він повертається і ставить кухоль і кавник - тільки тепер його руки вільні, щоб задушити мене.

"Не так, як ти пропонуєш, але я спатиму з твоєю сестрою так, як ти пропонуєш у якийсь момент".

Пальці Люсі впираються в мою руку. "Марно", - шипить вона на мене.

"Я ж казав тобі триматися від неї подалі", - каже Дрю, його голос якимось чином стає ближчим, хоча він залишається на місці.

Цього разу Люсі штовхається навколо мене. "Гаразд, досить твоїх мачо-розмов. Я сама собі господиня, Дрю, і ти не можеш наказувати чоловікам триматися від мене подалі, ніби я належу тобі".

"Люсі". Мій тон м'який і благальний, я благаю її дозволити мені розібратися з Дрю. Її пронизливі блакитні очі впираються в мене і тануть. Вона обдаровує мене єдиним кивком, перш ніж я знову переводжу погляд на свого друга.

"Що це було?" Його божевільні очі метушаться між мною і Люсі, і він тицяє пальцем між нами. "Це маленьке мовчазне спілкування. Що це було? Тому що для мене це було жахливо схоже на двох людей, які довгий час про щось говорили".

Я киваю. "Це саме те, що було. Слухай, мені шкода, що я діяв за твоєю спиною, і я щосили намагався не зустрічатися з нею, але...

"Але ти зробив те, що Купер робить найкраще, і зробив саме те, що хотів".

"Дрю!" - застережливо каже Люсі.

Я вказую на Дрю. "Це - чому ти говориш про мене такі речі? Чувак, ти знаєш мене всього рік. Ти ледь доторкнувся до того, хто я є, і все ж поводишся так, ніби знаєш мене все моє життя. Чому ти просто закрив мене, коли я вперше звернувся до тебе з приводу Люсі? Ми могли б поговорити. Я міг би сказати тобі, що я пережив дійсно важкий розрив до того, як переїхав сюди, у мене були тривалі, серйозні стосунки, і я хотів, щоб вона вийшла за мене заміж. У мене є ціле життя, яке я прожив до того, як зустрів тебе, але з якоїсь причини ти задовольнявся тим, що просто знав мене зараз, і нехай цього буде достатньо."

Дрю це не похитнуло. Він складає руки на грудях, як неслухняна дитина. Я думаю, що наступного разу він тупне ногою. "Я справді знаю тебе. Я жив із тобою, пам'ятаєш? Я бачив парад жінок, яких ти привів сюди...

"Навряд чи це парад, ясно? Давайте будемо точні в наших образах".

"Не жартуй зі мною просто зараз. Я не сміюся".

"Я не намагаюся бути смішним, Дрю. Я намагаюся змусити тебе зрозуміти, що я не той хлопець, якого ти створив у своїй голові. Так, я багато з ким зустрічалася, але це не означає, що я не хотів чогось серйознішого."

Дрю знушається зі страшною посмішкою. "Бик. Ти можеш думати, що змінився і хочеш чогось стабільного, але Люсі не може бути твоїм піддослідним кроликом. Вона і Леві заслуговують на найкраще - не бути твоїм наступним випробуванням, щоб побачити, чи можеш ти бути сімейною людиною чи ні".

Можливо, місяць тому я б йому повірив. Тому що ось у чому особливість людей, якими ви захоплюєтеся, коли вони втручаються у ваше життя: іноді ви довіряєте їхній думці про себе більше, ніж своїй власній. Але тільки тому, що вони так кажуть, це не означає, що це правда, і я більше не дозволяю йому говорити мені, хто я такий.

"Ти помиляєшся, і я прошу тебе спробувати побачити мене по-іншому".

Дрю проводить рукою по підборіддю і хитає головою. Я дивлюся на Люсі, і вона, мабуть, бачить слабкість за моєю бронею, тому що вона посміхається і підходить, щоб обійняти мене за талію, зариваючись під мою руку. Кожен її дотик відчувається як удома, і це додає мені сміливості рухатися вперед.

"Я люблю твою сестру, Дрю, і я люблю твого племінника. Я знаю, все це для тебе шок, тому що тебе не було поруч, щоб побачити, як ми проводимо час разом, але..."

"Досить". Дрю піднімає руку і переводить погляд з Люсі на мене з виразом відрази, яку я не відчуваю виправданою. "Я не підтримую це, і я злюся, що ти зробив це за моєю спиною".

"Ну, я могла б сказати те ж саме тобі", - каже Люсі Дрю, тремтіння в її голосі ранить мене.

Він повільно хитає головою, дивлячись на неї. "Ти знову робиш неправильний вибір." Люсі різко втягує повітря через ніс, і я знаю, що вона намагається не заплакати. Я притягую її ближче. "А ти... Мені більше нема чого тобі сказати." ноги Дрю стукають по підлозі, коли він проноситься повз нас, б'ючи мене в плече, коли він хапає свої ключі зі стійки і залишає кухню. За мить за ним зачиняються вхідні двері, від чого мої плечі і плечі Люсі здригаються.

Ми обидва застигли, вступившись на те місце, де щойно стояв Дрю, тримаючись одне за одного, втративши дар мови. Мій великий палець повільно ковзає вгору і вниз по її руці, а її пальці стискають моє стегно. Я знаю, що Дрю не правий щодо мене. Я знаю, що він не правий щодо того, що Люсі зробила поганий вибір. І все ж... його слова проникають мені під шкіру і кажуть мені, що, можливо, це я помиляюся. Можливо, він бачить у мені якийсь кричущий недолік, якого я не можу.

Можливо, Люсі та Леві було б краще без мене...

"Ну, все пішло не так, як я сподівався", - кажу я, нарешті порушуючи мовчання і намагаючись заглушити свої власні невпевнені думки.

"Ти повинен був просто навчити мене займатися коханням".

"Цей варіант усе ще обговорюється?"

Люсі щипає мене за бік, і я звиваюсь, намагаючись втекти від її тортур. Вона повертає обличчя, щоб поцілувати мене прямо в груди, потім відсторонюється, підходить до кавника і наливає нам обом по чашці. "Ти можеш дістати суміш для млинців із комори?" - запитує вона через плече. Її довге волосся спадає на спину вільними, красивими, дикими хвилями, а футболка з'їхала набік, оголивши зайвий дюйм ключиці. Можливо, це просто голос Дрю все ще звучить у моїх вухах, але я не можу позбутися відчуття, що я не заслуговую бути тут.

"Ти все ще хочеш, щоб я залишився на сніданок?"

Люсі робить паузу і повертається, щоб притулитися спиною до стійки, на її губах з'являється мила посмішка. "Купер Джеймс, я люблю тебе, і що б не сказав мій великий тупиця брат, це не змінить. Я знаю тебе краще за нього, і я нічого так не хочу, як щоб ти залишився і поїв млинців зі мною і Леві цього ранку. Будь ласка, не йди." Вона простягає руки, і я з радістю крокую в них, бо тепер я чоловік, залежний від дотиків Люсі.

"Я не хочу вставати між вами, хлопці".

Вона зітхає. "Іноді конфронтація необхідна, і очевидно, що це була конфронтація. Я думаю, це нормально, що ми просимо Дрю подивитися на нас по-іншому. Він звик знати кожного з нас певним чином, і ми обидва змінилися, вирости з тих, ким були раніше, і він намагається тримати нас у рамках, у які ми більше не вписуємося. Я впевнена, що якийсь час це буде незручно, але він прийде до тями".

"А якщо він цього не зробить?"

"Очевидно, ти теж не дуже добре знаєш Дрю. Він так і зробить. Він просто має спершу закотити істерику."

Я нахиляюся, щоб узяти обличчя Люсі у свої руки. "Я казав тобі, що люблю тебе?"

Вона усміхається. "Невже ми тепер будемо тією набридливою парою, яка повторює це кожні п'ять секунд?"

"О, так. Я бачу, що стаю дуже прилипливим".

Вона видає стогін. "Нестерпно. Ти збираєшся дзвонити мені по сто разів на день?"

Я піднімаю її і саджаю на прилавок, щоб поцілувати те місце на її плечі, яке визирає з-під сорочки. "Сто один".

"Огідно. Ти ж не збираєшся називати мене малятком, правда?" Вона нахиляє шию і постукує по ній пальцем, показуючи мені, куди саме вона хоче, щоб я пішов далі.

Я посміхаюся і роблю, як мені сказали, залишаючи теплий, довгий поцілунок просто над її пальцем. "О так, дитинко".

"Дитинко?! О, це ще гірше. Я не знаю, чи можу я це дозволити". - Її голос затихає, коли я покусую мочку її вуха.

Я відчуваю, як тануть її плечі, коли я нахиляюся губами до її вуха і шепочу: "Я називатиму тебе так, як ти захочеш, Люсі".

"О боже". Її тон змушує мене підхопити її зі столу і винести з кухні. Вона цілує мене в шию, поки я несу її до сходів, її кімната - моя мета.

До тих пір...

"МАСЛЕНИЦЯ!!!" Леві кричить із верхнього майданчика сходів.

Я завмираю на місці й заплющую очі, заплющивши очі від болю, бо ніколи в житті не була такою засмученою, почувши ці слова. Люсі сміється і гладить мене по потилиці, а потім шепоче: "Ласкаво просимо у батьківство".

30.ЛЮСІ

"Не хочеш прийти і подивитися зі мною що-небудь соковите сьогодні ввечері?" - запитує Джессі, коли я прибираю на своєму робочому місці і готуюся піти з роботи на весь день.

"Я б із задоволенням, але я прямую до..."

"Дім Купера! Я знаю, я знаю; це те, що ти тепер робиш щодня".

Я роблю глибокий вдих. "Я не настільки погана".

"О, так, це так, але я тебе не звинувачую. Я була б такою самою, якби в мене був чудовий чоловік, який кохає мене так, як Купер кохає тебе." Погляд Джессі опускається, у ньому з'являється знайомий вираз відчаю. Однак вона, мабуть, відчуває, що я збираюся втішити її, бо різко піднімає руку. "Ні. Я в порядку. Сьогодні мені не потрібні підбадьорливі промови. Можливо, завтра, але сьогодні я в порядку".

Хороша спроба. Я все одно притягую її до себе, щоб обійняти.

Минуло три тижні відтоді, як я почала "офіційно" зустрічатися з Купером, і так, тепер, коли я думаю про це, я думаю, що ми були досить нерозлучні. Ймовірно, мені слід було б турбуватися про те, наскільки я одержима ним або наскільки прив'язаний до нього Леві, але я цього не роблю. Він підходить. Просто між нами все так добре, як я й не підозрювала, що це можливо.

"То ти йдеш до Купера, щоб..."

"ЗБИРАТИ МЕБЛІ", - квапливо втручаюся я, перш ніж вона скаже щось різке, що змусить мене почервоніти. Джессі та Купер гірші за всіх - особливо коли вони об'єднуються. Схоже, їхня життєва місія полягає в тому, щоб перетворити мої щоки на малину.

"Ммм. Це натяк, якщо я коли-небудь його чула."

Я сміюся, прибираючи свої щойно продезінфіковані ножиці назад у футляр. "Цього разу це справді не так. Минулого тижня ми замовили купу меблів для його будинку, і сьогодні він отримав велику партію. Ми збираємося замовити піцу і зібрати все це разом".

"А потім ви перейдете до хорошого, вірно?" Її очі виблискують, а брови піднімаються. "Вірно? Я права, чи не так? Який ліфчик на тобі?" Вона тягнеться до моєї сорочки, наче збирається поглянути.

Я відкидаю її руку і відстрибую назад. "Припини це! Ти така цікава."

"Я живу опосередковано".

"Ну, припини це, ти, моторозна вагітна".

Вона знизує плечима і заковчує очі.

Я перекидаю сумочку через плече і дістаю телефон, знову оновлюючи свої повідомлення, наче ЦЕ щось змінить. Усе ще трапляються збої в роботі телефону?

"Від Дрю, як і раніше, жодних звісток?"

Я підтискаю губи вбік і хитаю головою. "Ні".

На жаль, він ще не змирився з ідеєю про мене і Купера. Насправді, він відверто уникав мене. Ми живемо в одному будинку, але я його майже не бачу. Він працював як маніяк, брав додаткові зміни, щоб не зустрічатися зі мною віч-на-віч. Я майже готова заприсягтися, що він з'їхав, тому що, незважаючи на те, що я засиджуюся допізна і рано прокидаюся, я ніколи його не бачу. Єдиний доказ, який я знайшла про те, що він живе зі мною, - це коли я ледве не занурилася в унітаз дві ночі тому, тому що він ніколи не опускає сидіння назад.

"Яка велика дитина", - каже вона, хитаючи головою з огидою, що відзначає її рот. Якщо і є щось певне в цьому світі, то це те, що Джессі ненавидить мого брата. Це ніяково, і я намагаюся уникати розмови, наскільки це можливо, тому що її гормони вагітності іноді лякають мене.

"Я знаю, він поводить себе як один із них".

"Я думаю, що моя дитина виросте більш зрілою, ніж твій брат".

"Швидше за все".

"Я повинна купити йому великий підгузок на Різдво".

"Ага! Звучить заманливо!"

"Ти робиш те, що ти відступаєш від мене, поки я говорю".

"Нііііі. Не я." Моя спина натикається на скляні двері, і Джессі схрещує руки на грудях і розпливається в усмішці. Я блиснула на неї всіма своїми перлинно-білими

очима і послала їй повітряний поцілунок. "Люблю тебе! Обіцяю, завтра я дозволю тобі просторікувати про мого брата, з яким ти ніколи офіційно не зустрічалася!"

"Повеселися сьогодні ввечері". Вона театральнo потирає живіт. "І пам'ятай, що завжди потрібно бути в безпеці!"

Я все ще сміюся над коментарем Джессі, коли йду до своєї машини і сідаю в неї. Я їду всю дорогу до будинку Купера з безглуздою посмішкою, відчуючи потребу співати різдвяні мелодії, хоча до Різдва ще далеко. Різдвяні мелодії роблять мене щасливим, тому я все одно це роблю.

Коли я приходжу, у мене дзвонить телефон. "Привіт, мамо! Я щойно дісталася до будинку Купера і маю бути в тебе приблизно за два..."

"Мила". Щось у тому, як звучить мамин голос, коли вона перериває мене, викликає негайну паніку, що пробігає по моїх венах. "Мені потрібно, щоб ти зустріла нас у лікарні".

Я навіть ще не знаю, що сталося, і сльози навертаються на мої очі. "Що трапилося? Це Леві?"

У цей момент я бачу, як Купер виходить на вулицю, все ще одягнений у свій гарний робочий одяг: сорочку на ґудзиках, штани і туфлі. Яскрава усмішка, що розтягнулася на його обличчі, не відповідає словам, які злітають із вуст моєї матері.

"Я впевнена, що все буде добре, але в Леві дуже сильні болі внизу живота, і його щойно почало нудити. Зараз ми прямуємо у відділення невідкладної допомоги, щоб його оглянули."

Купер відчиняє дверцята моєї машини, а я навіть не можу на нього подивитися. Мій розум гарячково спрямовується в темні й страшні місця. "Ви вже дзвонили його педіатру?"

Тремтіння в моєму голосі змушує Купера присісти навпочіпки поруч зі мною і покласти руку мені на ногу. "Так, близько години тому. Я думала, що це просто біль у животі, тому не хотіла тебе турбувати, але доктор Дарен сказав прийняти його, якщо хвороба прогресує, тож це те, що ми робимо". Голос моєї мами звучить спокійно, і я знаю, що якби Леві довелося бути з кимось під час чогось подібного, мої батьки - ідеальні люди. І все ж я в жаху.

"Добре, я зараз прийду".

У той момент, коли я вішаю слухавку, Купер запитує: "Що сталося? Що сталося?"

"Мої батьки везуть Леві в лікарню. У нього сильний біль у животі. Мені потрібно йти. Мені потрібно потрапити в лікарню." Сльози течуть по моїх щоках, коли я заціпеніло кладу руку на кермо, раптово відчуючи, що знаходжуся за тисячу миль від своєї дитини, і що я не доберуся туди вчасно.

Купер м'яко прибирає мої руки з керма і піднімає моє підборіддя, щоб я подивилася на нього. "Дозволь мені вести, Люсі. Усе буде добре".

Я ковтаю і дозволяю йому допомогти мені вибратися з водійського сидіння, потім біжу до пасажирської сторони і сідаю. Мої руки трясуться, коли він заводить машину, і я не можу застебнути пряжку. Я намагаюся застебнути його п'ять разів. Шість. Сім!

"БОЖЕ! Це не пройде! Чортова пряжка не застібається!" Я відчайдушно намагаюся втиснути це в себе, і якщо я виглядаю божевільною, Купер нічого не говорить. Він нахиляється, бере пряжку з моєї руки і повільно замикає її, перш ніж узяти мене за руку і переплести наші пальці. Його очі зустрічаються з моїми, і моє підборіддя тремтить, слези течуть по моїх щоках, як водоспади.

"Усе гаразд. Я відвезу тебе в лікарню, і все буде добре." Це смілива обіцянка з його боку, але я чіпляюся за неї, як за урвище, і ці слова - мій єдиний рятувальний круг. Купер цілує мені кісточки пальців, перш ніж завести машину і порушити всі обмеження швидкості дорогою до лікарні, і зараз я вдячна йому більше, ніж будь-коли. Інакше я б точно врізався в задню частину "равлика" перед нами, що їхав зі швидкістю дві милі на годину федеральною трасою.

Дивним чином Купер навіть не погрожує порвати зі мною, коли я опускаю скло, коли ми проїжджаємо повз згаданого равлика, і висовую голову, кричачи: "Педаль газу праворуч!" Я справді шкодую, що перевернула цю леді пташку, але це була її вина, що вона встала між мамою-ведмедицею та її дитинчам.

Фух, що за ніч.

Через кілька годин після прибуття в лікарню я сиджу поруч зі своєю дитиною, яка підключена до крапельниці і спить, все ще перебуваючи під дією анестезії після видалення апендикса. Так, сьогодні ввечері в мого чотирирічного сина був апендицит. Я майже не можу в це повірити. З якоїсь причини я подумала, що це схоже на хворобу старого. Виявляється, найчастіше це стосується дітей, і я НЕНАВИЖУЮ, що моя дитина - одна з них. Але тепер усе скінчилося, і він мирно спить, поки я гладжу його по волоссю.

У моєї мами, бідолахи, була серія нервових зривів. Вона почувається такою винуватою за те, що не зателефонувала мені, щойно почалися болі. Вона не хотіла турбувати мене, якщо все закінчиться просто газом, але потім усе швидко загострилося, і вона зрозуміла, що відбувається. Я обіймала її щонайменше сотню разів сьогодні ввечері і запевняла її, що не відберу в неї права бабусі, бо, чесно кажучи, я б зробила те саме на її місці. У дітей п'ять тисяч болів на день. Важко зрозуміти, коли все серйозно чи ні, тому я не звинувачую її за те, що вона чекала, щоб зателефонувати мені. Я просто вдячна, що ми були тут, у Нешвіллі, поруч із моєю родиною, коли це сталося.

Крім очевидних причин - наприклад, людини, яка просто зараз входить у лікарняну палату з величезною чашкою кави для мене, - я рада, що повернулася додому. Не у всіх є можливість жити поруч зі своєю сім'єю здоровим чином, і я дуже вдячна за це. Це те місце, де моє місце. Робити це самостійно - це переоцінюється, коли я маю таку сім'ю, як у мене.

Говорячи про...

"Ти вже що-небудь чув від Дрю?" - запитую я, піднімаючи очі і забираючи в Купера Пінопластовий стаканчик.

Він хитає головою. "Поки що ні, але твоя мама все ще судиться з ним".

Я не можу повірити, що Дрю тут немає для цього. Це так злить мене, що хочеться тупотіти ногами по землі в стилі Халка. Він може влаштовувати істерику з приводу Купера і мене скільки завгодно, але змусити Леві заплатити за це непростачно. Якщо він коли-небудь з'явиться, я почекаю, поки він не обійме і не поцілує свого племінника (і, сподіваюся, не обсипле його безліччю приголомшливих подарунків), а потім УБ'ю свого брата.

"У тебе зараз божевільні очі", - каже Купер, повертаючись на місце, яке він займав поруч зі мною весь вечір. Він охоплює мою руку своєю, і я відчуваю, як мій кров'яний тиск знижується до рівня, близького до зони зупинки серця. Я дивлюся на свого маленького хлопчика, що мирно спить на лікарняному ліжку, і моє серце стискається. "Я так зла на Дрю. Він має бути тут."

Купер стискає мою руку, потім опускає її, щоб взяти мої ноги до себе на коліна й потерти їх. "Не турбуйся про Дрю просто зараз. Леві в безпеці, про нього піклуються, і це все, що має значення. Я надеру дупу Дрю пізніше."

Я переводжу погляд на Купера і його гарне розпатлане волосся, його великі мозолисті руки, що ніжно масажують склепіння моїх ніг. Незріла частина мене хоче показати Дрю язика і сказати, я ж казала, ЩО НАМ ДОБРЕ РАЗОМ, але іншій частині мене байдуже, що думає Дрю, бо я така щаслива, що можу лопнути.

Довгі вії Купера розлітаються віялом, коли він дивиться на мої ноги, його рухи завмирають, а широкі груди розширюються від глибокого вдиху, ніби він робить свій перший розслаблений вдих за ніч. Яким він, імовірно, і є... тому що Купер був моєю опорою сьогодні ввечері. Він відвіз мене в лікарню, переконався, що у всіх є все необхідне, побіг додому, щоб зібрати мені додатковий комплект одягу, коли ми дізналися, що на Леві чекає операція, і тримав мене в приймальні, поки страх перед найгіршим охоплював мене, і я плакала. Він зателефонував Джессі й розповів їй усе, попросивши її скасувати всі мої зустрічі на тиждень. Він був зайнятий, і я просто усвідомлюю, що жодного разу за сьогоднішній вечір я не відчула того знайомого болю від бажання, щоб хтось був зі мною, щоб допомогти нести тягар.

Ось він, мій власний в'ючний мул. Гаразд, за загальним визнанням, це не найприємніше порівняння, тому я вирішую залишити його при собі. Замість цього я проводжу очима лінію вниз по вигину його носа, по силуету його м'яких, як подушка, губ і по вигину його сильної щелепи. Йому не обов'язково бути тут, але він тут.

Голова Купера повертається до мене, застаючи мене на гарячому, коли я дивлюся на нього, як на шматок м'яса, який зважую на ринку. Лопнув. Він обдаровує мене своєю фірмовою посмішкою, від якої жінки всюди непритомніють, потребуючи реанімації, коли бачать це. Та, в якої ямочки в куточку рота, як у сусідського

хлопчика, і очі поганого хлопчика, від яких хочеться втекти додому і порвати зі своїм таким пересічним хлопцем.

"Про що ти зараз думаєш?"

"Якщо в мене в сумочці є фломастер, щоб я могла написати своє ім'я в тебе на лобі".

Він хрюкає від сміху і продовжує розтирати мої ноги. "Ти божевільна".

Я усміхаюся.

"Пух-ліз. Не думай, що я був занадто захоплений своїм занепокоєнням, щоб не помітити, як сестра Джесіки продовжує кидати на тебе косі погляди."

"Очі в спальні?" - запитує він, здивовано піднявши брову.

"Так, ти знаєш? Ці." Я злегка згинаю губи і піднімаю брови, м'яко нахилиючи голову. Я надто довго тримаю позу, чекаючи, що він впізнає мій погляд, поки не розумію, що його рот сіпається, і він намагається стримати посмішку. фу. Я така довірлива. Звісно, він знає, що таке очі в спальні.

Я відпускаю свій неймовірний вираз обличчя і б'ю його по руці. "Ти ж знаєш, що таке очі в спальні!"

Він притискає руку до грудей, щоб захиститися від моїх атак. "Так, але я хотів подивитися, як ти намагаєшся їх використовувати. Ти виглядала як погана імітація Чеширського кота."

Я драматично видихаю. "Візьми свої слова назад. Я виглядала як сексуальне кошеня!"

Він ховає голову на згині руки, поки я нокаутую його своїми надприродно сильними ударами. Він сміється, коли каже: "Більше схоже на людину, яка щойно з'їла щось огидне і намагається зберегти чемну посмішку, поки не зможе це виплюнути".

Я відриваю ноги і підхоплююся зі стільця, щоб стати перед ним і обійняти його. Він мені цього не дозволяє. Він обхоплює руками мої стегна і зад, щоб притягнути мене ближче до себе. "Мені подобаються твої очі в спальні".

Я примружуюся і проводжу рукою по його світлих хвилях. Боже, у нього справді фантастичне волосся. Така ганьба, коли такі природні відблиски витрачаються даремно на чоловіка.

"Ти просто намагаєшся задобрити мене, щоб уникнути мого неймовірно суворого покарання".

"У тебе сила дитини. Леві міг би битися з тобою в армрестлінгу і перемогти."

"Такий чарівний", - кажу я, міцно запускаючи руки в його волосся, так що його обличчя змушене нахилитися до мене. Я нахиляюся і опускаю голову, щоб закарбувати м'який, ввічливий поцілунок на його губах. "Дякую за те, що ти сьогодні тут".

Його руки міцніше обвиваються навколо мене, стискаючись, як удав. "Завжди. Я завжди буду тут."

"Це дуже багатообіцяюча обіцянка".

"Ммхмм". Він наспівує самовпевнено, що не залишає місця для суперечок і змушує мій живіт наповнюватися жаром.

Десь у середині того, як він цілує мене, двері в лікарняну палату відчиняються, і входить Дрю, тримаючи в руках непристойну кількість повітряних кульок.

31.КУПЕР

Я цілую Люсі в шию, потім раптово вона відсторонюється і притискає розкриту долоню до мого обличчя, відштовхуючи мене назад. "Ой... що це було?!"

"Дрю!" - каже Люсі замість привітання, і я опускаю руки з того місця, де вони були обгорнуті навколо неї.

Я повертаю голову і бачу, що Дрю нерухомо стоїть у дверному отворі, переводячи погляд з мене на Люсі, на Леві, що спить на ліжку, і назад на мене. Я думаю, що буде велика бійка. Я розправляю плечі і готуюся до битви, потім зітхаю і роблю крок уперед. "Мені шкода."

Ні Люсі, ні я не очікували цього - ні після трьох тижнів мовчання, а потім жодного разу не почувши від нього за останні кілька годин операції Леві. Тому ми обидва мовчимо, приголомшені.

Дрю проводить вільною рукою, у якій недостатньо повітряних кульок, щоб забрати маленьку дитину в космос, по волоссю. Потім він робить три великі, швидкі кроки вперед, пхає кульки мені в руки і хапає Люсі, щоб притягнути її в ведмежі обійми. "Мені так шкода, Люсі. Я був гіршим за всіх."

"Я рада, що ти теж це бачиш", - каже вона, напружуючись у його обіймах, ще не готова відповісти взаємністю на обійми. Але йому, схоже, все одно, він просто міцніше притискає її до себе.

"Я б приїхав раніше, але мій телефон був у моїй шафці в лікарні, коли я був присутній на пологах, а потім, коли я нарешті зміг його перевірити, він був мертвий. У мене не було зарядного пристрою, тому я не знав, що Леві в лікарні, доки не з'явився вдома в твоєї подруги, яку я ніколи раніше не зустрічав, готову битися зі мною на моїй під'їзній доріжці."

Люсі відсторонюється, щоб подивитися на нього. "Джессі?"

"Так. Вона страшна. І це був безумовно перший раз, коли вагітна жінка погрожувала використовувати свій вагітний живіт як зброю".

"О, боже мій. Я люблю її."

Його обличчя спотворюється. "Справді? Не можу сказати, що я його великий шанувальник. І вона, здавалося, справді ненавиділа мене."

Люсі сміється. "Так, ти їй не подобаєшся".

"Це безумовно було повідомлено". Він на мить замовкає, і його обличчя стає серйозним. "Але вона мала рацію в кількох речах. Мені не слід було так реагувати."

"Ні, тобі не слід було цього робити", - кажу я, встаючи і втручаючись у розмову. Я бачу, що Люсі вагається, і її руки сверблять здатися їй обійняти Дрю, але я ще не готовий. Він розлютив мене, поводячись із Люсі так, як він робив це останні кілька тижнів.

Дрю відпускає Люсі й повертається до мене обличчям. Він виглядає таким, що кається, але я все одно готовий битися з ним. Ми приблизно одного зросту, тож це був би чесний збіг. "Я знаю. Мені шкода. Усе почалося з благих намірів захистити Люсі та Леві, а потім..." Він знижує плечима, ніби йому ніяково. "Можливо, моя гордість трохи постраждала через те, що ти діяв за мою спиною. Спочатку я справді непокоївся, що в тебе не вистачить духу зв'язати себе зобов'язаннями, але потім, гадаю, я почав більше непокоїтися про те, що станеться, якщо ви, хлопці, розлучитеся. Потім, за загальним визнанням - і спасибі Джессі за те, що вона так люто вказала мені на це - я не думаю, що мені сподобалася ідея втратити свого друга через мою сестру. Без образ, Люсі."

"Багато образ", - каже Люсі сухим тоном, від якого в мене смикаються губи.

Я дивлюся на Дрю важку хвилину, бо мої почуття переплітаються воедино. Гнів зливається з розумінням, і більша частина мене, яка ненавидить конфронтацію, просто готова рухатися далі. Якщо він бачить помилку у своїх діях, я згоден із цим. Іноді чоловікам потрібен час, щоб усе обміркувати, тож я залишу це в спокої. "Круто", - кажу я, простягаючи руку, щоб обійняти його по-братськи. Наші руки стискаються, наші плечі стикаються одне з одним, і тепер нам добре. Вода під мостом.

Ми розступаємося і бачимо Люсі, що стоїть просто поруч із нами, руки на стегнах, очі виблискують. "І це все?! Після всього, через що ми всі пройшли, ви всі просто збираєтеся зробити те, що було, і рухатися далі?"

Ми з Дрю дивимося один на одного і знижуємо плечима. "Так", - говоримо ми в унісон.

Люсі це не влаштовує. Вона складає руки на грудях і зухвало тупотить ногою. Це змушує мене посміхатися і хотіти зробити що-небудь дурне, наприклад, підняти її

і покружляти. Однак Дрю робить перший хід. Люсі, мабуть, знає, що зараз станеться, бо її очі розширюються, і вона повертається, начебто збирається вибігти з цієї кімнати, але він ловить її першим, нахиляється, обхоплює руками її стегна й перевертає догори дригом. Якийсь дріб'язок випадає з її кишень і з дзвоном падає на землю.

"ТФФУ. Відпусти мене, ти, великий бовдур! Ти такий придурок. Б'юся об заклад, наступного разу ти збираєшся вкрасти в мене решту і втекти звідси."

"Скажи, що ти прощаєш мене", - каже Дрю з широкою посмішкою.

Кінчики волосся Люсі торкаються підлоги, і вона складає руки на грудях. Вона простоїть так весь день, якщо знадобиться. Вона знепритомніє в цій позі, перш ніж поступиться йому. "Ніколи. Ти говорив мені гидоти."

"Мені шкода, Люсі. Справді. Це був поганий хід, і я більше так не зроблю. І я не думаю, що ти приймаєш погане рішення щодо свого життя. Краще б я ніколи цього не говорив. Але я так втомився боротися з тобою. Я сумую за розмовами з тобою."

"Що відбувається, коли ти кажеш мені не їсти пиріг на День подяки, а я все одно їм? Ти знову збираєшся заморозити мене?"

"Ні", - каже він, потураючи їй і кажучи найсерйознішим тоном. "Я поважатиму твоє рішення з'їсти пиріг".

Її руки трохи пом'якшуються - можливо, тому, що вона ось-ось знепритомніє. "І ти маєш вибачитися перед Купером за те, що натякнув, що він негідник, нездатний стати сім'янином".

Очі Дрю піднімаються на мене, і я піднімаю брови, наче зарозуміла дівчинка-підліток, яка очікує належних вибачень. "Мій дорогий Куп, будь ласка, прийми мої найщиріші вибачення за те, що я сумнівався в твоєму характері. Я ніколи більше цього не зроблю. Але також... якщо ти кинеш мою сестру, я зітру тебе в порошок".

"Справедливо. Я приймаю".

Дрю знову дивиться на Люсі. "Ось, бачиш? Ми помирилися. Ти пробачиш мене зараз, Люсі?"

"Так. Але тільки за умови, що ти повинен мені десять ночей посидіти з дитиною".

Він усміхається і переводить погляд на Леві. "Домовилися. Я сумував за цим хлопцем. Він злиться на мене?"

"Не-а", - кажу я, занадто щасливий, щоб посипати його рану сіллю. "Він мене дістав".

Очі Дрю повільно зустрічаються з моїми, але під жорстким фасадом ховається гумор - і, можливо, трохи вдячності. Він мовчки киває мені, і цей маленький жест здається сповненим більшого сенсу, ніж будь-коли могли б висловити будь-які слова. Я киваю у відповідь. Це вирішено. Мене офіційно прийнято в сім'ю.

"Привіт, хлопці", - каже Люсі зі свого перевернутого положення. "Тобі не здається, що в кімнаті стає темніше?"

Люсі не непритомніє, але чарівно погойдується, коли Дрю ставить її на ноги. Я обіймаю її за плечі, притягую її спиною до своїх грудей і цілую в щоку. Приємно бути таким відкритим і ніжним перед Дрю. Його погляд безумовно все ще затримується на нас на частку секунди, але він змушує себе посміхнутися і повертається до Леві.

Він займає моє місце поруч із ліжком і чергує з дитиною, щоб я міг відвести Люсі за їжею. Вона так і не повечеряла, і я знаю, що вона вмирає з голоду, але не хоче залишати Леві. Тепер, коли Дрю тут, вона, нарешті, дозволяє мені вивести її з кімнати. У кафетерії ми знаходимо батьків Люсі і зрештою проводимо цілу годину, сміючись і знайомлячись одне з одним за желе й огидними бутербродами з індичкою в пластиковому пакуванні, бо кухню було зачинено.

Попри менш ніж посередню їжу, вона смачна. Її батьки такі ж веселі, як вона і Дрю. Клер бере мене за руку через стіл і дякує за те, що я такий добрий до її доньки, від чого щоки Люсі набувають мого улюбленого відтінку малинового шербету. Потім її батько відкидається назад, щоб Клер не могла його бачити, і одними губами вимовляє: "Поважай мою доньку", що лякає в багатьох відношеннях, і мені, безумовно, присниться кошмар про це сьогодні ввечері.

Після лякаючої погрози Дрю дзвонить, щоб сказати, що Леві прокинувся і питає нас. Ми - тобто я і Люсі. Це найбожевільніше - перейти від холостяцького життя і нічних пиятик до того, щоб чотирирічна дитина в крихітному лікарняному халаті обвела мене навколо пальця і попросила заспівати їй "The Itsy Bitsy Spider" вісімнадцять разів, і я з радістю це зробив.

Близько опівночі я дивлюся через лікарняне ліжко, де Леві спить, тримаючи мене за руку, на Люсі, що непритомна, згорнувшись калачиком на сидінні поруч із нею, одягнена в одну з моїх толстовок, яка майже повністю поглинає її. Це видовище, яке я, думаю, ніколи не забуду і вже точно ніколи не захочу забути.

32 ЛЮСІ

Минуло кілька днів після операції Леві, і, на щастя, він швидко відновлюється. Я майже не виходила з дому відтоді, як ми повернулися з лікарні, але оскільки сьогодні він почувається краще, я залишила його з Дрю і попрямувала до будинку Купера, щоб нарешті зібрати його нові меблі.

"Привееееет", - кричу я, щосили намагаючись відчинити вхідні двері. Таке відчуття, що борець сумо перебуває на іншому боці, і коли я справляюся, я розумію чому.

Мої очі розширюються, побачивши величезну стіну коричневих меблевих коробок, нагромаджених по всьому входу, і я не можу не почуватися трохи винуватою, побачивши це. Невже я справді замовила для нього стільки всього? Мені здалося, що в онлайн-кошику їх набагато менше.

"ЛЮСІ!" - кричить Купер звідкись із-за картонної вежі. "Тобі потрібно дещо зробити!"

Пані та панове, якщо ви шукаєте помилку Купера, я її знайшла. Він використовує цей жарт "Я люблю Люсі" частіше, ніж будь-хто коли-небудь повинен. Однак я прощаю йому його помилки, коли його гарне обличчя визирає з-за ряду коробок, і я можу сказати, що на ньому немає сорочки. Раптово я беру участь у змаганні воїнів-ніндзя і забираюся на ці ящики, тому що ВИГРАЮ СВІЙ ПРИЗ.

Я піднімаюся на вершину вежі й помічаю Купера з іншого боку. Він одягнений у чорні спортивні шорти, що низько сидять на талії, і без сорочки. Я дізналася, що він до певної міри нудист. Якщо він удома, ця сорочка знімається.

Він бере мене за руку і стягує зі стіни боксу, і я приземляюся в його обіймах. Він усміхається мені зверху вниз, ніс до носа, а потім його погляд опускається на мій рот. Це - момент, коли його погляд зупиняється саме на тому, що йому потрібно, - завжди змушує мій шлунок підстрибувати. Його свіжовимитий вигляд із вологим волоссям теж не зашкодить.

"Привіт", - каже він низьким, чудовим, буркотливим тоном. "Скільки в нас часу до того, як тобі доведеться повернутися?"

"Кілька годин".

Він піднімає брову, його посмішка стає диявольською. Можливо, Джессі мала рацію щодо того, як мало меблів ми насправді зберемо разом. "Хм, ну, нам доведеться приступити до цього, тому що у нас багато роботи в спальні".

Купер нахиляється і перекидає мене через плече, як тварину. Я люблю це. Мені особливо подобається вигляд його спини, коли він несе мене через свою вітальню і далі коридором. Мій шлунок гуде від нервів, і я передчуваю чудовий вечір - доки Купер, нарешті, не саджає мене і не робить широкий жест руками в бік лякаючої кількості коробок, складених уздовж стін у його кімнаті.

Ось тоді-то я і згадую про масштаби свого нічного походу по магазинах. Купер сказав мені, що готовий зайнятися меблями, але хоче, щоб я все це вибрала для нього. Цей жест не залишився для мене непоміченим, оскільки одного разу він сказав мені, що почекає, поки не знайде жінку, з якою хоче одружитися, щоб здійснювати всі великі покупки, і, о боже, я так і зробила! Я не думаю, що він хотів купити все для дому одразу, але це його вина. Йому слід було бути більш конкретним.

Я видаю шиплячий звук і переводжу погляд на сердитого Купера. Він складає руки на грудях, що справді несправедливо з його боку, бо від цього його біцепси випирають, а сексуальні вени на передпліччях роздуваються, але, судячи з виразу його обличчя, було б необачно торкатися до нього в цей момент. Або, можливо, це був би ідеальний час, щоб доторкнутися до нього?

"Отже... просто для ясності, ти насправді мав на увазі, що нам потрібно попрацювати тут?" - кажу я, надувшись.

Він повільно хитає головою, як розчарований батько. "Я думав, ти замовляєш кілька речей для кожної кімнати".

"Ну, так усе й почалося". Я роблю крок убік від його сердитого погляду і натикаюся на коробку. "Але потім я побачила лампу, яка, як мені здалося, тобі дуже сподобається і буде чудово поєднуватися з кольором твоїх стін... що потім нагадало мені, що у вас не було приліжкової тумбочки, тому, звісно, мені довелося замовити її вам."

"Природно. Так де ж..." Він замовкає, щоб прочитати високу тонку коробку перед ним. "...штучний інжир із листя скрипки з матовими рум'янами вступає в гру?"

Я розширюю очі, ніби він абсолютно дурний, бо сам не бачить відповіді. "Щойно ми повісимо нові штори з цього боку і поставимо твій новий комод сюди, цей кут виглядатиме до смішного голим". Я кладу руки на стегна і піднімаю брову. "Ти ж не хочеш мати безглуздий вигляд, чи не так?"

"Скажи мені тепер, жінко, ти завзята покупчиня?"

"Ні, але я просто не могла винести, як тут порожньо - і я вже знаю, що ти заробляєш купу грошей, тож ти не постраждаєш від додаткових витрат. Мені була неприємна думка про те, що ти житимеш тут зовсім один, без меблів або речей, які могли б зробити це домом. Не злись. Ти з глузду з'їхав?"

Він робить крок ближче. А потім ще один. Його руки опускаються з боків, а голова нахилиється, коли він робить ще один крок вперед. Його рука згинається, як у найсексуальнішій сцені з будь-коли знятих (вона ж вигин руки Дарсі з "Гордості й упередження"... ви знаєте, про що я говорю), і кімната нагрівається до 80 мільйонів градусів. Моя шкіра готова розплавитися від його пильного погляду, яким він обдаровує мене.

Коли він підходить досить близько, щоб торкнутися мене, він зупиняється. Я відчуваю жар, що хвилями виходить від його витончених грудей, і уявляю, що якби я одягла теплові окуляри, він був би схожий на вогняну кулю. Я хочу покласти руку в центр його преса і спалити.

Він нахилиється, і я відкидаю голову назад, оголюючи шию, готова до моєї улюбленої доріжки поцілунків. Натомість його губи, м'які, як пензлик, ковзають по моїй шиї, ледь торкаючись, так що він може прошепотіти мені на вухо: "Поки все це не буде зібрано воєдино, ніяких поцілунків для тебе, міс Шопоголік".

У мене відвисає щелепа, коли я дивлюся на спину Купера, що віддаляється. "Тьху! Ти жартуєш, так?"

Він усміхається мені через плече. "Боюся, що ні. Ти замовляєш - ти збираєш. Приступай до роботи, Боб-Будівельник."

"Але куди ти прямуєш?"

"Щоб зібрати мій новий обідній стіл і вісім відповідних стільців для моєї уявної гігантської сім'ї".

"ЯКИЙ ТИ ЛЮБИШ, ВІРНО?!" Я кричу, бо дурний Купер уже вийшов із кімнати.

Чесно кажучи, я думаю, що він невдячний за мої дуже ретельні дизайнерські послуги. З іншого боку, коли я оглядаю кімнату і зітхаю, це справді виглядає занадто багато.

Через годину Купер приходить, щоб знайти мене. Я лежу на підлозі, тримаючи телефон над головою, дивлюся танцювальні відео TikTok, і коли я помічаю його, я кидаю його через усю кімнату і прикидаюся, що возитися з чимось під ліжком. "АХ, ось так. Набагато краще."

Він височіє наді мною. "Що ти робиш?"

Я плескаю долонею по узніжжю ліжка. "О, ти знаєш, просто займаюся кількома іншими справами, поки я тут. Я помітила, що гвинти твого ліжка ослабли, тому вирішила їх трохи затягнути."

"Голими руками?"

"Не заздри моїй силі".

Він оглядає кімнату. "Люсі, минула година".

"И?"

"Ти зібрала лампу".

"Було важко прикрутити абажур".

Він нахиляється, щоб схопити мене за щиколотки і витягнути з-під ліжка з розуміючою усмішкою на губах. "Ти ж не збираєшся нічого збирати воєдино, чи не так?"

"Ні, збираюся Мені справді шкода. Я просто відволіклася." Я хрусну кісточками пальців. "Я готова приступити до справи, щоб отримати ці поцілунки. Ось, дай мені Джеррі."

Брови Купера запитально піднімаються. "Що?"

"Джеррі. Знаєш, одна з тих маленьких штучок, які вони включають у меблі, щоб ви могли затягнути болти." Я імітую жест, коли щось угвинчую, і Купер ошелешено дивиться на мене. Як він цього не розуміє? "Ти знаєш, це прямий кут. Це схоже на плоску зірку з кожного кінця?"

Купер потирає потилицю, і я зробила невдалий вибір, не створюючи цей матеріал, тому що, чесно кажучи, він має такий гарний вигляд, що це завдає болю.

Чорт би побрав ці відволікаючі відео з TikTok. "А ти... ти маєш на увазі шестигранний ключ?"

"Що таке шестигранний ключ?"

Він нахиляється (привіт, фантастична дупа), а потім піднімає саме той інструмент, про який я говорив. "Шестигранний ключ".

"Ооооо, так ось у чому справа? Так, я називаю це Джеррі."

Він хмуриться, вигляд у нього розривається між веселощами і жахом. "Чому?"

Я знизую плечима. "Тому що я ніколи не зможу згадати Аллена".

"Але ти можеш згадати ім'я Джеррі?"

"Ммм. Чому ти так смієшся? Серйозно... тобі справді потрібно так різко подвоїтися? О, зараз ти ляснеш себе по стегну. Гаразд, так, смійся, містер Хихикає. Люсі не знає назв інструментів, тому що вона не місіс Фіксик! Харді-хар-хар."

Купер, нарешті, досить стримує сміх, щоб підійти до мене і підняти мене з землі. Його руки обіймають мене, і він міцно притискає мене до себе. "Люсі, ти найбожевільніша людина, яку я коли-небудь зустрічав".

"Грубо".

"Я люблю тебе". Він обхоплює мою щелепу, і його губи вриваються в мої. Ось так просто він порушив своє власне правило "не цілуватися". Я знала, що це станеться, і саме тому не ставилася до збирання меблів занадто серйозно. Купер завжди намагається приховати від мене фізичну прив'язаність, коли хоче, щоб я щось зробила, і це ніколи не спрацьовує. Це робить усе навпаки. Це робить його вдвічі пристраснішим, коли він здається, але я вражена, тому що година - це, безумовно, найдовший термін, який він витримав.

"Ти б сказала "так", якби я попросив тебе вийти за мене заміж просто зараз?" - каже він грубим голосом із п'яною посмішкою.

Я завмираю і зустрічаюся з ним поглядом. "Ти питаєш мене?"

"Можливо. Спочатку дай мені свою відповідь, і я скажу тобі." Те, як мерехтять його очі, майже змушує мене підкоритися. Дуже важко не піддатися Куперу одразу.

"Це не так працює".

"Шестигранні ключі теж не називаються Джеррі".

"Це інша справа... це інструменти. Це пропозиція, про яку ми говоримо!"

Він посміхається і прибирає руки. "Ми нічого не робимо звичайним способом. Скажи мені - ти б сказала "так"?"

У мене перехоплює подих, але я маю бути чесною з ним. "Я не думаю, що змогла б. Ми зустрічаємося всього близько двох місяців." Я кажу це недбало, ніби не знаю достеменно, як довго, і я не з тих дівчат, які відмічають кожен божий день у календарі та подумки відзначають такі речі, як річниці тижня. "І в деякі з тих днів ми навіть не були офіційними! Уяви, що сказали б люди, якби ми одружилися. Вони подумают, що ми божевільні. Ти навіть не знаєш мене достатньо довго, щоб справді вирішити, чи хочеш ти проводити зі мною кожен день до кінця свого життя. Нам потрібно більше часу разом, щоб ти зрозумів, що я приклеюю своє волосся, що вибилося, до стінки душу, щоб воно не потрапило в каналізацію, а потім забуваю його змити."

Жахливо, що я не кажу "так" відразу, особливо з огляду на той факт, що його останні стосунки закінчилися через те, що його дівчина не хотіла виходити за нього заміж. Але справа не в тому, що я не хочу виходити за нього заміж, а в тому, що я боюся цього.

Я готуюся до бійки або до того, що плечі Купера схиляться і він піде, у стилі Чарлі Брауна. Він цього не робить, тому що, як він сказав, ми ненормальні, і це головним чином тому, що він незвичайна людина. Однак він робить щось несподіване.

Купер усміхається, підхоплює мене на руки, несе через будинок і через задні двері, йде до басейну і кидає мене в нього, навіть не затримуючись.

Я виринаю, хапаючи ротом повітря, широко розплющивши рота і не вірячи своїм очам, коли дивлюся на нього, що посміхається від вуха до вуха біля басейну. Присягаюся, якби його довбаний прес не мав такого приголомшливого вигляду, я б розлучилася з його жалюгідною дупою просто зараз. "За що це було?!"

Купер пірнає наступним і виринає поруч зі мною, його очі темні, як тієї ночі, коли він уперше привів мене сюди, у свій басейн. Побачивши цей погляд, я різко втягую повітря. Сильні плечі Купера нависають над водою, коли він підпливає ближче, хапає мене за стегна і піднімає, щоб я обхопила його ногами за талію. Він усміхається і ніжно цілує мене, і я почуваюся дезорієнтованою. Що відбувається

просто зараз? Чи повинна я злитися? Тому що це, безумовно, не те почуття, яке я відчуваю.

"Люсі", - каже він, прибираючи моє мокре волосся з обличчя, коли я чіпляюся за нього, як маленька коала. "У цьому басейні я вперше вирішив, що хочу провести з тобою вічність. Я прекрасно розумів це тоді і прекрасно розумію зараз. Ти унікальна і часом трохи дивна, і мені це в тобі подобається. Мені не потрібно більше часу, але нічого страшного, якщо ти це зробиш. Я чекатиму на тебе, поки ти не будеш готова, але я просто хотів, щоб ти знала, що я був в захваті від тебе з першого дня."

Я шморгаю носом і витираю очі. "Це не сльози", - кажу я, тремтячий голос видає мою брехню. "Це просто вода з басейну, що стікає з моїх вій". Купер витирає "воду" великими пальцями. Я дивлюся в його очі й відчуваю, як те, що я знаю, шалено, але водночас абсолютно правильно, опановує мною. Іноді життя буває дивним і відбувається не по порядку. Іноді це американські гірки, і ви можете або пристебнутися і триматися, або підняти руки і кричати щосили, ширяючи навколо петлі-де-петлі. Чесно кажучи, я думаю, що обидві реакції необхідні, але для цього конкретного циклу я піднімаю руки вгору.

"Я кохаю тебе, Купере. Давай одружимося".

І я скажу вам одну річ: сьогодні ввечері ми не будемо збирати ніяких меблів.

ЕПІЛОГ.ЛЮСІ

Ми з Купером одружилися. Типу одружилися. Каблучка-на-моєму-пальці, свідоцтво про шлюб, перевезти-всі-мої-речі-в-їйого-будинок-і-спати-в-нашому-ліжку-щоначі, начебто як одружені. Хочете почути що-небудь ще більш божевільне? Ми зв'язали себе узами шлюбу у вихідні після того, як він освідчився в басейні. Я все ще хитаю головою, бо знаю, що ми абсолютно божевільні, раз пішли на це. Але кого це хвилює, вірно? Ми щасливі психи, і ми знали, чого хочемо, тому пішли на це.

Сьогодні ввечері ми влаштовуємо сімейний вечір кіно в наших однакових піжамних штанах з динозавтриками (вам краще повірити, що в Купера зараз є такі), і якщо всі недостатньо захоплювалися нашим бурхливим романом, вони безумовно будуть, коли побачать нашу фотографію в однакових піжамах в Instagram.

Ми тут, на дивані, притулившись один до одного з Леві, тому що чекаємо нашої довгої двотижневої весільної подорожі на Кариби наступного місяця. Виявляється, корпоративному світу начхати на вашу раптову романтичну втечу; вони все ще хочуть, щоб ви попередили їх за місяць до того, як вирушите в тривалу відпустку. Чудово. У будь-якому разі, так краще. Це дає нам час пустити нове коріння як сім'ї. Однак найдивніше в усьому цьому те, що мені не здається дивним думати про Купера як про члена нашої сім'ї. Його довга рука спочиває на спинці дивана, тож він усе ще може провести пальцем по моїй ключиці, поки Леві лежить між нами, і здається, що так повинно було бути завжди. Природний. Вірно.

Леві починає хропіти, поклавши голову мені на коліна, а Купер відкидає голову назад із перебільшеним "ФІННАЛЛ".

"Бау", - кажу я, широко розплющивши очі, спостерігаючи, як він схоплюється з дивана і починає підхоплювати Леві на руки. "Звідки ця раптова тривога?"

"Я люблю цього хлопця до місяця і назад, але йому потрібно занадто багато часу, щоб заснути". Купер мчить коридором до кімнати Леві. (Купер повісив шпалери з динозаврами до того, як Леві переїхав, щоб здивувати його, і я ніколи в житті не пролила більше сліз).

Я тихо посміюся, слідуючи за Купером і його тілом швидкісного гонщика, ледве встигаючи відчинити двері Levi's, перш ніж Купер протаранить їх, як людина з Kool-Aid. Він укладає Леві на своє ліжко і вкриває його ковдрою, створюючи

невеличке Леві-бурито з ковдрою, але у мене таке відчуття, що я спостерігаю, як все це відбувається на 2-кратній швидкості. Я навіть не підозрювала, що Купер здатний рухатися так швидко.

Нарешті, він різко розвертається, хапає мене за руку і витягує з кімнати, зачиняючи за собою двері, а потім тягне мене, наче причіп, причеплений до його вантажівки, похитуючись на вітрі, поки він мчить нас до нашої кімнати. Я сміюся так сильно, що ледь можу втриматися.

"Рухай своїми короткими ніжками швидше, жінко!"

"Я не можу! Вони не звикли до фізичних вправ. Чому ми біжимо?!"

Купер затягує мене в нашу кімнату, зачиняє і замикає за собою двері. Він обертається, як тварина, яка щойно спіймала свою здобич. Він вказує на зачинені двері, наближаючись до мене точними рухами. "Ця дитина може будь-якої миті прокинутися і вимагати води або розради після поганого сну". Чудово, як швидко він освоївся з батьківським життям. "І я маю намір повністю використовувати наш час наодинці".

Не гаючи ні секунди, Купер хапає мене за стегна і кидає назад на ліжку. Я все ще сміюся, хоча знаю, що не повинна. Він каже мені те саме, коли починає цілувати мою шию. "Це серйозно. Ти моя дружина, але цей милий, владний, маленький хлопець не дає мені доторкнутися до тебе весь день. Я повинен надолужити згаяний час." Його теплі мозолисті руки пробігають угору й униз моїми боками, посилаючи знайомий трепет по моєму хребту. Його рот притискається до мого, і не встигаю я відчутти смак його губ, як мій телефон починає сердито дзижчати на столику біля ліжка. Голова Купера в розпачі опускається мені на плече, і він стогне. Бідний Купер.

"Ти ж захочеш відповісти на дзвінок, чи не так?" - каже він, і в його голосі чується сум'яття.

"Може бути надзвичайна ситуація".

Він драматично зітхає і посувається, щоб сісти, притулившись спиною до спинки ліжка. "Продовжуй. Я почекаю."

Я швидко чмокаю його в губи і відповідаю на дзвінок. "Гей..."

"ТИ ПОВИННА МЕНІ ДОПОМОГТИ!" Джессі перебиває мене, голос у неї божевільний, наче вона щойно втекла від серійного вбивці.

"Джессі, що сталося?! Це через дитину? З тобою все гаразд???"

Купер нахилиється вперед, передражнюючи мій стурбований вираз обличчя.

"НІ, МІЙ ДІДУСЬ ІДЕ!" Вона каже це так голосно, що мені доводиться тримати телефон подалі від вуха, щоб захистити барабанні перетинки.

Щойно ми з Купером обидва усвідомлюємо її слова, ми розслабляємося. Він закочує очі і встає, бурчачи щось невиразне, що, як я вважаю, не дуже доброзичливо по відношенню до Джессі. "Я збираюся піти замкнути будинок. Скажи Джессі, що я її ненавиджу і що їй більше ніколи не дозволяється дзвонити ночами."

Джессі все це чула. "О, він звучить сердито. Я перервала сексуальні стосунки в будинку Джеймсів?"

"Будь ласка, ніколи більше так це не називай. І так, ти це зробила. Дуже ймовірно, що він триматиме це проти тебе все життя, що залишилося".

"Який надутий маленький чоловічок-малюк". Джессі не відчуває симпатії до чоловіків. Цікаво, чи завжди вона була такою, чи це просто залишкові явища від чоловіка, який завагітнів від неї, а потім пішов? "Але серйозно, ти повинна мені допомогти".

"Тому що твій дідусь приїжджає в місто? Я не бачу в цьому проблеми. Я думала, ви, хлопці, були дуже близькі. Він виростив тебе, вірно?"

"Так, і так. Але саме тому в мене стільки неприємностей!"

"Чому? Він злиться на тебе за те, що ти завагітніла чи щось таке?"

Настає підозріло довга пауза. "Не зовсім".

"Джессі... будь ласка, скажи мені, що ти не приховувала від нього свою вагітність".

"Не будь смішною. Звичайно, він знає, що я вагітна! Як, чорт забирай, я зможу це приховати? Ні. Він просто... думає, що я заручена."

"ЩО! І це легко приховати?"

Вона голосно стогне. "Я знаю! Це був не найкращий план, але я всю вагітність вигадувала відмовки, чому мій наречений ніколи не міг поїхати зі мною в гості, і я подумала, що, можливо, врешті-решт зможу сказати, що він потрапив під автобус і помер, або щось на кшталт цього".

"Розставання, ймовірно, було б легшою брехнею..."

"Але потім він здивував мене і сказав, що буде тут вранці і не може дочекатися зустрічі з моїм нареченим! Цей маленький негідник намагається швидко мене обдурити! І З КИМ Я ЗБИРАЮСЯ ЗАРУЧИТИСЯ ДО ЗАВТРАШНЬОГО ДНЯ?!"

Найстрашніше, що я думаю, що вона серйозна. Я б не став заперечувати, що вона просто зараз нишпорить рядами Target у пошуках чисто поголеного чоловіка у відділі миття тіла. Він дійсно може сказати "так", тому що, навіть вагітна, Джессі приголомшливо красива.

"Ніхто. Ти збираєшся стати жінкою, зустрітися віч-на-віч зі своїм дідусем і сказати йому правду!"

Повна тиша тяжко повисає на лінії протягом чотирьох ударів, перш ніж ми обидва вибухаємо сміхом, і вона запитує: "То який справжній план?"

"Ну, очевидно, у мене є ідея, але тобі вона не сподобається".

"Скажи мені. Я зроблю все, що завгодно."

Я піднімаю обличчя, наче вона може бачити мене через телефон, і вимовляю єдине ім'я, яке я знаю, від якого в неї мурашки по шкірі. "Дрю".

"Ні".

Очевидно, їй навіть не потрібно було про це думати.

"Він - твій єдиний варіант, Джессі. І навіть якщо ти думаєш, що він впертий придурок, насправді він милий і допоможе тобі, якщо ти попросиш." Вона тиха... занурена у свої думки. "Або ти могла б просто сказати своєму дідусеві, що розлучилася зі своїм нареченим, і тоді всю цю проблему буде вирішено".

"Ні!" Цього разу її "ні" звучить ще більш рішуче. "Я просто... я не можу цього зробити. Я хочу, щоб він думав, що я заручена."

"Чому?"

"Тому що я знаю. Не турбуйся про це". Це дивно, але я не наполягаю, бо якщо я щось і дізналася про Джессі, то це те, що вона не любить говорити про особисті проблеми, поки не буде готова.

"Гаразд. Тоді ми повернемося до Дрю."

Вона скиглить. "Я повинна вийти за нього заміж?"

"Ні. Насправді, я думаю, тобі не варто цього робити, оскільки ти зазвичай ненавидиш його, але я думаю, що він міг би побути твоїм фальшивим нареченим

кілька днів, поки ти не вирішиш його вбити." Я роблю коротку паузу, а потім додаю: "Просто щоб нам було ясно, я маю на увазі прикинутися, що вбиваєш його".

"Такий любитель вечірок. Хоча розставання, напевно, краще, тож мені теж не доведеться влаштовувати фальшивий похорон. Це може дорого обійтися." Я турбуюся, що гроші - це її єдина причина думати, що фальшивий похорон був би поганою ідеєю.

Після останнього довгого, драматичного стогону, придатного для військового фільму, Джессі поступається. "Гаразд. Чудово. Ти маєш рацію, він - мій єдиний варіант. Не могла б ти зателефонувати Дрю і попросити його зустрітися зі мною у мене вдома завтра рано вранці о восьмій? Я не можу зробити це, не показавши своєї відрази".

Я закриваю очі. "Тобі доведеться бути з ним ввічливим, якщо ти хочеш, щоб він справді допоміг тобі".

"Чорт забирай, шкода, що я не можу пити. Це зробило б усе це набагато простішим. Але, гаразд, скажи йому, що я обіцяю не образити його крихітні тендітні почуття, якщо він мені допоможе."

"Не збираюся цього говорити".

"Усе, що ти вважаєш найкращим".

Звук дверей спальні, що зачиняються, змушує мене підстрибнути. Мій погляд падає на Купера, що стоїть перед зачиненими дверима, місячне світло відбивається від його грудей і преса, а на обличчі написано "я серйозно". Я поспішаю позбутися Джессі. "Так, я все владнаю, мені пора, ПОКА!"

Я закінчую розмову і роблю вигляд, що щосили жбурляю телефон через усю кімнату (але насправді я акуратно прибираю його в шухляду тумбочки біля ліжка). Я знову піднімаю погляд, і очі Купера блищать від передчуття.

"Я більше не буду ділити тебе сьогодні ввечері". Він просувається в кімнату, поки не опиняється досить близько, щоб покласти руки по обидва боки від мене. "Тепер ти вся моя".

Що ж, якщо він наполягає...

КІНЕЦЬ